

**БРАНИМИР
СЪБЕВ**

ЧОВЕКЪТ,
КОЙТО ОБИЧАШЕ
**СТИВЪН
КИНГ**

Бранимир Събев
ЧОВЕКЪТ, КОЙТО ОБИЧАШЕ
СТИВЪН КИНГ

Бранимир Събев

ЧОВЕКЪТ,
КОЙТО ОБИЧАШЕ
СТРИВЪН
КИНГ

Разкази

Издателство ИБИС
София

Бранимир Събев
ЧОВЕКЪТ, КОЙТО ОБИЧАШЕ СТИВЪН КИНГ

© *Бранимир Събев*, автор, 2012
© *Радослав Донеv*, оформление на корицата, 2012
© *Петър Станимиров*, илюстрации, 2012
© Издателство „Ибис“, 2012

ISBN 978-954-9321-97-5

Всички права са запазени. Сканирането и публикуването на тази книга в интернет, както и възпроизвеждането ѝ под каквато и да било друга форма, без писменото съгласие на издателя, е нарушение на авторските права и се наказва от закона.

СЪДЪРЖАНИЕ

<i>Предговор от Адриан Лазаровски</i>	7
Арлекин	9
Бягството	34
Котешкият господар	51
Докъде водят мечтите	68
Страх от страха	84
Видеокасети	93
Към Ада	108
Жените на живота ми	116
Хижата	121
Кралят	139
Любов моя, ангел мой	146
Човекът, който обичаше Стивън Кинг	154
Необичайно предложение	191
Благословеният, вещицата и дяволът	210

ЗА АВТОРА

Бранимир Събев е роден на 16 септември 1981 г. в гр. Свищов. Завършва магистратура „Финанси“ към Стопанска академия „Д. А. Ценов“ в родния си град, след което завършва и втора магистратура „Журналистика в печатните медии“ към Софийски университет „Св. Климент Охридски“. Започва да пише от 2001 г. През май 2007 г. печели първо място в националния литературен конкурс на Софийския университет и Фондация „Св. Климент Охридски“ за криминалния разказ „Арлекин“. Няколко месеца по-късно взема приза за трето място в раздел белетристика на литературния конкурс на Шуменски университет „Еп. Константин Преславски“ за разказите „Видеокасети“, „Дамско хапче“ и „На военна комисия“. Това е и годината, когато неговият разказ „Към Ада“ е отличен с поощрителна награда за много добро представяне в бургаския конкурс „Изкуство против дрогата“. През месец май 2010 г. грабва за втори път голямата награда в конкурса на Софийския университет за своя разказ „Човекът, който обичаше Стивън Кинг“, с което става единственият, печелил два пъти престижния приз. Отличен е и с награда в Копнежа на Фондация „Човешката библиотека“ за есе на тема „Книгите, които ме промениха“. Негови публикации присъстват в официозите в родния Свищов – „Дунавска зора“, „Дунавско дело“, „Алма матер“. Автор на сборника с хорър-разкази „Хоро от гарвани“ и на The Dark Corner, един от най-престижните читателски блогове в България. Негови творби са отпечатвани в сп. „Terra Fantastica“, в-к „Телескоп“, „Литературен вестник“, присъстват в сборниците „Антология Буквите“ (2004), „Литературно ателие“ (2007), „Златен Кан“ (2009), „Мечове в леда“ (2011), „До Ада и назад“ (2011).

Пиши това, което искаш да четеш!

Често когато журналистите ме питат защо съм написал някой страховит разказ или преливащ от смях роман, аз им отговарям: „Пиши това, което искаш да четеш!“ И съм напълно искрен. Откакто свят светува, това е най-простичкото и ефективно писателско правило (ако изобщо съществува подобно нещо) и няма истински отдаден на литературата творец, който да не се съобразява с него.

Във време, когато родният ни книжен пазар е узурпиран от пълчища бездарни занаятчийи, готови на всичко, за да задоволят и най-ниските масови вкусове, Бранимир Събев си е избрал най-трудния път. Той не грачи в пискливия хор на търсачите на евтини сензации, изпоналазили вестникарските будки, нито пък немее в импотентното словоблудство на свръхамбициозните драскачи, опитващи се да минат за „елитарна“ литература. Не, той просто разказва историите, които го вълнуват – понякога те са мрачни и зловещи, друг път са емоционални и трогателни, ала неизменно завладяват ума и сърцето на читателя.

Защото са искрени.

И майсторски написани.

Онези от вас, които са чели дебютната му книга „Хоро от гарвани“, ще бъдат приятно изненадани от еволюцията, която Бранимир е претърпял като писател. Естествено, той не е загърбил голямата си любов към страшното и диаволичното, ала междувременно е открил и много други литературни светове, в които ни приканва да пристъпим. Новият му белетристичен сборник е изключително богат в жанрово отношение – освен очакваните хорър и съспенс, тук изкушеният читател ще открие и първокачествено крими („Арлекин“), и жесток психотрилър („Докъде водят мечтите“), и смразяваща антиутопия („Бягството“), и исто-

рически екшън („Котешкият господар“), и сюрреалистичен лиризм („Жените на живота ми“), и магически реализъм („Видеокасети“), и неумолима психологическа проза („Човекът, който обичаше Стивън Кинг“)... Най-голямо впечатление обаче ми направи ефирната лекота, с която младият автор обрисова характеристиките на своите герои, тънкия му усет за фабулно действие и ювелирното балансиране на границата между реалността и фикцията.

Качества, без които литературата престава да бъде литература.

За голяма моя радост две от най-силните произведения в книгата – отличеното с престижната награда на Софийския университет „Човекът, който обичаше Стивън Кинг“ и чудовищното сказание „Благословеният, вещицата и дяволът“ – дръзват да пристъпят отвъд традиционния за автора периметър на късия разказ. Първият текст е интровертен; акцентът пада върху вътрешния свят на малкия човек и неговите съкровени драми (колизии се разиграват на фона на реалност, която хем изглежда идентична с нашата, хем и се различава от нея), а вторият разгръща пред нас един садистичен макрокосмос, белязан от кървава вакханалия с вселенски размах. Именно тези две творби са ключови за развитието на младия писател и показват сериозния му потенциал като автор на далеч по-мощни и дълбоки форми.

Нейде в дълбините на романа.

И докато аз горещо се надявам в следващата си книга Бранимир Събев да потопи своя творчески батискаф в сумрачните, но примамливи бездни на литературната „Terra incognita“, вие най-добре оставете този предговор и се гмурнете в пъстроликия океан на най-новите му разкази.

Адриан Лазаровски

АРЛЕКИН

Разказът е носител на голямата награда в първото издание на Националния литературен конкурс на Софийски университет и Фондация „Св. Климент Охридски“ през 2007 г.

В памет на Йонко Лазаров

*Изказвам своите най-сърдечни благодарности
на Константин Байрактаров за оказаната
неоценима помощ при написването
на творбата*

Мазето беше тясно, влажно и студено. В него имаше само проста дървена маса и чифт столове, на които седяха двама души. Единият беше млад мъж на около двацет и пет-шест години, с бледо, изпито лице, изкривено от страх и ужас. Другият бе висок и силен, облечен в черен шлифер и шапка, чиято периферия скриваше почти цялото му лице. На масата бе поставена дъска за игра, разчертана на 19 вертикални и 19 хоризонтални линии. Ако човек хвърлеше бегъл поглед, би казал, че двамата играят някакъв вид шах. Но предположението му нямаше да е напълно вярно. Можете играеха Го.

Мъжът с шлифера постави бял пул на място, където се пресичаха две линии. Младият се поколеба, след което постави тъмен пул в долния ляв ъгъл сред хищните светли пулове на противника. Съвсем нелогичен ход. Високият се изсмя, добави на свой ред бял пул до

черния и го извади от играта. По лицето на младежа се стичаха капки пот и падаха в скута му. Единственото, което можеше да движи, бе дясната си ръка. Всичко останало беше приковано за стола със сложна система от ремъци. Той се замисли, изкопчвайки отчаяно ценни секунди живот.

– Играй! – изръмжа партньора му.

Младият мъж плахо сложи черен пул в средата на дъската. Играеха вече половин час и партията не се развиваше благоприятно за момчето. По-голямата част от дъската заемаха бели пулове, покриващи големи територии.

Изходът от играта бе повече от ясен. Високият мъж с шлифера сложи бял пул в ъгъла, където се бяха свили пет черни – бяха обградени. Играчът ги премахна бавно един по един от дъската, после стана и извади от вътрешния джоб на шлифера пистолет със заглушител.

– Ти загуби! – оповести той.

Младежът се загледа с отчаяние в своя палач. Устните му помръднаха – може би от тях щеше да се отрони молба, ала такава възможност не им бе предоставена.

В мазето отекна глухият пукот на изстрела.

* * *

Инспектор Джон Ласитър се облегна на стола и качи краката си на бюрото, което жално изскърца под напора им. Той не му обърна внимание и продължи да си разбърква кафето. Джон бе полицейски инспектор с прошарени коси и неизмеримо количество черна горчилка в душата, предизвикана от хорските деяния. За двайсет и четири години стаж в полицията беше видял всичко – жертви на изнасилване, наркомани в абстинентна криза, жени пребити от съпрузите си,

хора убити по най-различни начини, беше участвал в престрелки и ставал свидетел на смъртта на свои колеги и какво ли още не. Джон изглеждаше състарен – макар и четирийсет и девет годишен, на пръв поглед сякаш наближаваше шестдесет. Нещо нормално, като се имаше предвид естеството на работата му. Той с нетърпение очакваше датата 8 февруари 2013 г., когато щеше да направи трийсет години стаж и най-накрая да се пенсионира, отдавайки се на стаените от дълго време мечти – лов, риболов, разходка с жената до Лас Вегас, почивка на някой остров от Карибския басейн... Ала дотогава трябваше да се работи, колкото и да не му се искаше. Като капак на всичко тази година се появи някакъв нов сериен убиец.

Маниакът вече бе взел петата си жертва за девет месеца – студентът по право Майкъл Харис. Почеркът беше винаги един и същ – жертвата бе случайно избрана, между отделните мъртъвци нямаше абсолютно никаква връзка. Набелязаната цел биваше отвлечана и държана в неизвестност ден-два. После бе откривана в някой контейнер за отпадъци с дупка от куршум в челото и два пула за Го в устата – черен и бял. Го...

Самият Ласитър в началото на разследването не разбираше почти нищо от играта. Когато бе попитал следователя Колин Байрън (запален почитател на Го) дали играта прилича на шах, Колин бе възразил:

– Да сравняваш Го с шах, е все едно да сравняваш философията със счетоводството.

Тази игра има няколко основни правила. Дъската (гобан) в началото е празна. Играе се с черни и бели пулове, които се поставят върху пресечните точки (интерсекциите) и не се местят. Целта е да се загражда територия. Цялото игрово пространство на дъската е територия и играчите, чрез поставяне на пулове, се стремят да заградят колкото се може по-голяма част от нея. В края на партията, когато вече няма ефективни

ходове, дъската е поделена между играчите и се пристъпва към анализиране на резултата. Заградената територия се изразява с броя на свободните незаети пресечни точки. В процеса на игра противникови пулове и групи пулове могат да бъдат пленени, в случай че са заградени от всички страни. Пленените пулове също се отчитат при определянето на резултата.

Инспекторът започна да чете разнообразни материали за играта, а те не бяха никак малко. Започна да посещава Го-клубове, където намери нови приятели, а покрай това се научи да играе Го на сравнително добро ниво. Така играта се превърна и в негово хоби, един приятен и смислен начин за прекарване на свободното време. Паралелно с това се опитваше да вникне в методите на убиеца, да го разбере как мисли, да предугади действията му.

За улеснение наричаха убиеца „Арлекина“ – прякор, който му бе прикачен от Брайън Деметър, патолог-анатома. Докторът бе направил аналогия с черно-белите дрехи на арлекините и двата неизменни пула в устата на жертвата. Джон стана от бюрото и отиде до прозореца с намерението да погледне небето. Това се оказа трудна задача – за смога в Лос Анджелис вече се носеха градски легенди. Инспекторът допи изстиналото си кафе, запали поредната цигара и примирено зачака. Нищо друго не му оставаше.

* * *

Всъщност истинското име на Арлекина беше Алекс Мандевил, роден в края на ноември преди трийсет и три години. Останал кръгъл сирак едва осемгодишен, той живя по сиропиталища и интернати докато завърши гимназия. Благодарение на интелекта си и с малко държавна помощ Алекс бе приет в университет, където започна да учи математика. В последната годи-

на от следването си Алекс, подобно на Боби Фишер, неочаквано се отказа от математиката и реши да се занимава с шах. Напредна значително в класическата игра, но така и не успя да постигне желания професионализъм. Впоследствие се хвана да работи като докер на пристанището, хамалин на почасова работа, общ работник по строежите. Тогава се разви физически и иначе хилавото му тяло се наля с мускули. Алекс четеше много книги и продължаваше да играе шах, мечтайки да стане гросмайстор. Докато внезапно не откри играта Го.

Разхождайки се една сутрин в парка, Алекс случайно попадна на двама японци, играещи Го. Оказаха се любезни, поканиха го да седне и му обясниха основните правила. Алекс не разбра как денят неусетно се изтъркаля, прекаран в партии Го. Бъдещият сериен убиец, подобно на Ласкер*, прехвърли интереса си от шаха към Го. Той се отърва от комплектите си за шах, изхвърли старите ръководства и си купи един великолепен комплект за Го – дъска и купички с пулове. Снабди се и с книги за Го и вече имаше една чудесна малка библиотека, посветена на древната игра. Алекс постепенно ставаше все по-добър играч и все по-малко хора се съгласяваха да играят с него, защото той не приемаше загубата. В редките случаи, когато губеше, той се разгневяваше и разбъркваше пуловете по дъската – нещо немислимо за един истински Го играч, който умее да се контролира душевно и да владее емоциите си. Алекс си бе въобразил, че е свръхиграч и силното му желание за победа отблъскваше партньорите му, докато един ден вече нямаше кой да играе с него.

Нуждата от Го изгаряше Мандевил като огън. Накрая той не издържа и за пръв път отвлече човек – ня

* Емануил Ласкер – шахматист, който в последните години от живота си заменя шаха с Го. – Б. а.

какъв вмирисан клошар. Алекс го примамил с бутилка уиски, покани го вкъщи и го накара да играят Го. Пияницата не разбра нищо от играта, постоянно мигаше на парцали и правеше точно обратното на това, което търпеливо му обясняваше неговият учител – вземаше пулове и от двете купички, слагаше ги в квадратите, а не на пресечните точки, местеше ги по дъската, сякаш бяха пешки. После алкохола го хвана и главата му клюмна, падна и събори на земята дъската и пуловете. Мандевил не издържа повече, вбеси се максимално, грабна един нож от кухнята и надупчи скитника над трийсет пъти. После се опомни задъхан наред хол, стискащ ножа в ръце, а наоколо всичко бе в кръв. Алекс натъпка тялото в чувал за боклук и го изхвърли в контейнер на няколко преки от къщата. После изчисти целия хол до блясък, изми си ръцете и ножа и седна във фотьойла да се опомни. Беше убил човек, но това не събуди в него чувство за вина, напротив – бе открил новата си страст. Реши да комбинира играта на Го с убийства на партньорите си. Така сливаше в едно двете си най-големи страсти и изпитваше чувство на върховно блаженство.

Алекс Мандевил обезшуми стените на мазето си и конструира вътре специален стол с ремъци, заварен за пода. После от заложна къща си закупи пистолет за двеста долара – сто за пистолета и сто рушвет на продавача: не го е чувал, не го е виждал. От някакви млади нахакани негри се сдобил със заглушител за петдесет долара и започнал да прилага мечтите си на практика. Издебваше бъдещите си партньори в тъмните улици, зашеметяваше ги със здравия си юмрук и ги отнасяше с колата вкъщи. Завързваше ги за стола, изчакваше ги да дойдат в съзнание и им обясняваше правилата на играта. Винаги печелеше. Винаги. После застрелваше жертвите, напъхваше ги в чували за боклук и ги изхвърляше в различни контейнери из града. Пуловете, които

слагаше в устата им, представляваха своеобразна символика – така Алекс искаше да покаже, че ако не в този, поне в задгробния живот партньорите му може би щяха да се научат да играят Го. Полицията беше безсилна, не можеха да му хванат дирите, колкото и да разследваха. Така той се чувстваше недосегаем – като бог.

* * *

Джон Ласитър чакаше своя колега следователя в малък закътан бар да обсъдят случая. Той трябваше да дойде всеки момент, но както винаги нещо го задържахше извънредно.

Колин Байрн пристигна с половин час закъснение, а настроението му беше паднало до абсолютната нула. Някакъв безработен пуерториканец, живеещ на семейни начала с мексиканка, се беше напил и наръгал няколко пъти благоверната си. Пуерториканецът бе закопчан, а следовател Байрн – повикан да огледа местопрестъплението и да направи снимки.

– Когато бях малък, мечтаех да стана фотограф – вместо поздрав заговори Колин и се тръшна на стола до инспектора. – Веднъж да се пенсионирам, няма да пипна фотоапарат до края на живота си.

Вместо отговор Джон побутна към него бирата, която сервитьорката току-що бе донесла.

– Отпусни се, аз черпя. Имаш нужда да се разтовариш.

Следователят измърмори:

– Даже и след работно време пак говорим за работа... Както и да е. Да направим равностетка – какво имаме до момента?

Джон извади от чантата до стола папка, в която беше нахвърлял всичко известно по случая, както и карта на централната част на града, на която бяха написани с червено мастило няколко цифри.

– Виж, Кол, отбелязах с червено местата, където са намерени жертвите. Не намираш ли някаква закономерност?

Байрън погледна картата:

СЗ	С			СИ
	4		2	
3	3	5		И
		1		
ЮЗ	Ю			ЮИ

– Ами да! – възкликна Колин. – Това съм го виждал вече. Хммм... Имаш ли химикалка?

Инспекторът му подаде химикалката си и Колин написа още четири цифри върху картата:

СЗ	С			СИ
	4	9	2	
3	3	5	7	И
	8	1	6	
ЮЗ	Ю			ЮИ

– Не разбирам – поклати глава Ласитър.

– Виж, Джон – започна Байрън, – отбелязах квадратите, в които предполагам, че ще бъдат намерени следващите жертви.

– Как разбра? – недоумяващо го погледна инспекторът. – Каква е логиката?

– Нашето момче – Арлекина, освен че е майстор на Го, е и почитател на източните философии. Тук виждаш пред себе си магическия квадрат, чиято логика Арлекина следва. Този квадрат в китайската традиция се нарича „Лошу“ или „Откровение от реката Ло“. Според легендата от реката Ло преди хиляди години изплувала костенурка, върху корубата на която бил изписан магическия квадрат.

– И в случая какво е откровението, хм... – Ласитър се замисли. – За Лос Анджелис.

– Ако разгледаме територията на Лос Анджелис като квадрат 3×3 , разделен на 9 зони, след това поставим в отделните зони жертвите по ред на номерата, тогава се получава магическият квадрат 3×3 , при който сборовете на числата по хоризонталите, вертикалите и диагоналите са равни на 15.

– Да... Започвам да разбирам. Но защо убийствата се извършват точно на всеки 64 дни?

– Мисля, че тук навлиза нов фактор – замислено каза Байрън и отпи от бирата. – И Дзин.

– Какво е И Дзин?

– Това е китайската „Книга на промените“ – древен китайски писмен паметник. Съдържа система от графични фигури, наречени хексаграми. Те представляват комбинации на 6 цели или прекъснати линии. Хексаграмите са 64 на брой и към всяка има коментари.

– 64? – възкликна Джон. – Точно на всеки 64-и ден той взима нова жертва!

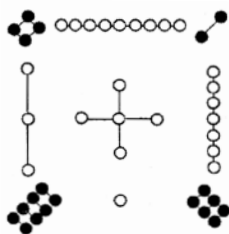
– Да – поклати утвърдително глава Колин. – Хексаграма 63 е „Това е вече краят“, но хексаграма 64 е „Все още няма край!“

– Добре де, но каква е връзката на магическия квадрат с Го?

Колин изглежда инспектора изпод вежди.

– В китайската традиция магическият квадрат визуално доста напомня на Го диаграма, защото той се представя с фигурни числа, при което четните са черни, а нечетните са бели. Ето така изглежда този квадрат:

Следователят набързо начерта следната схема:

– Квадратът „Лошу“ като числова схема нагледно представя принципа на хармония. В него има глобално равновесие по отношение на посоките горе и долу, ляво и дясно. Числата от 1 до 9 са хармонично съчетани и балансирани. Играта Го също се базира на разбирането за хармония като организиращ принцип, а магическият квадрат може да се разглежда като образец за хармония. При реална партия Го по дъската също на едно място има едно камъче, на друго – три.

– Ако убиецът вземе девет жертви, то той ще запълни квадрата. Тогава ще спре, така ли?

– Не – поклати глава следователят. – Логиката на квадрата позволява на Арлекина да вземе 45 жертви. А и винаги съществува възможността да продължи – нали преди всичко е сериен убиец.

– Добре, Колин, значи убиецът просто си играе с нас. Превърнал е целия град в една огромна дъска за Го. Според твоята теория следващият му ход ще бъде югоизточната част на града. В този квадрат – инспекторът почука върху схемата, – ще открием шестата му жертва, ако не го хванем преди това.

– Пак не гарантирам нищо – не е изключено и да греша. Може да засилим наблюдението в югоизточната зона, но това не означава да отслабим постове в другите части на града.

– Го, загадки, източни философии, китайски книги, убийства... Все едно съм съдията Ди* – промърмори инспекторът и довърши бирата си.

До следващото убийство оставаха 63 дни.

* * *

Седемдесет и шест годишният японец Оичи Такеда си наля чай и остави каната на масата. Отпивайки, той се загледа в залеза, наслаждавайки се на огненото зарево на хоризонта. За времето, което беше прекарал на земята, Оичи бе научил, че именно малките неща могат да бъдат от голямо значение. Ето и сега – един най-обикновен залез, но докато го наблюдаваш, сякаш пречистваш душата си. Останал вдовец едва четирийсетгодишен, той отделяше от залька си, за да отгледа и изучи двамата си синове – Кио и Хидеюши. Те бяха единственото, което му остана от неговата Юми, починала от усложнения при второто раждане. Синовете му пораснаха, ожениха се, внуците на Оичи също пораснаха. Семейната посещаваше Оичи само по големите празници, когато долитаха в Ел Ей от родната Осака, и неведнъж го молеха да се прибере с тях в Япония, ала Оичи неизменно им отказваше. Той много обичаше родината си, но предпочиташе да е тук, в големия американски град, където се бяха събрали да живеят хора от различни националности, с различен цвят на кожата и различна вяра. Тук Оичи Такеда се чувстваше гражданин на света.

Такеда беше собственик на „Златният генерал“ –

* Герой от романите на Робърт ван Хюлик. – Б. а.

малко ресторантче в Лос Анджелис. Оичи беше кръстил заведението си на фигура от японския шах – шоги, едната от двете му любими игри. Другата игра, която Оичи играеше вече над шестдесет години и за него се бе превърнала в начин на живот, беше Го. Почти половината от живота си Такеда беше прекарал като учител по Го и бе написал дузина книги по темата. Но освен Го той също така посвещаваше времето си на хайку и чан-но-ю*. Когато си „почиваше“ от Го, Оичи се събираше със стари приятели на чаша саке, приятни разговори и партия шоги в малката си къща, пристроена зад ресторанта. Животът му протичаше спокойно, Оичи Такеда бе постигнал хармония със себе си и света.

* * *

Междувременно Алекс взе шестата си жертва. Издебна двайсет и девет годишната Даяна пред магазин за алкохол късно вечерта, зашемети я с удар в слепоочието, натовари я в собствената ѝ кола и я закара в мазето. На паркинга пред магазина останаха да се ваят в книжна кесия две счупени бутилки – четвъртинка уиски „Четири рози“ и половинка водка „Столичная“. Въпреки че Алекс реши да ѝ предостави максималния хендикап от девет пула, Даяна се оказа много слаб играч и Мандевил остана силно разочарован от факта, че се наложи да я убие толкова скоро. Отдаде слабата ѝ игра на две причини – първо, беше я ударил силно в главата. Май трябваше да мине на марля с хлороформ, която да притиска към носа и устата на жертвата. Второ, жената беше алкохоличка – нормалните жени не ходят в десет и половина вечерта до денонощния, за да си купят две шишета концентрат. Алекс Мандевил и

* Прочутата японска чаена церемония. – Б. а.

преди бе имал проблеми с алкохолици и си обеща вече да не подбира такива хора за Го партньори.

Тялото на Даяна О'Конър беше открито в контейнер на ъгъла на Четвърта и Седемнайсета улица.

Падаше се югоизточната част на града. Долната дясна част на магическия квадрат.

* * *

Инспекторът се изплю ядно в болничната мивка и изля кафето си вътре. Напоследък горещата напитка имаше особено противен вкус, щом е от кафемашина. През главата му премина отвратителният спомен за един епизод от някаква поредица по телевизията. Бяха действителни случаи, разследваха някаква фирма за гадния вкус на кафето и накрая откриха, че един от служителите редовно се изпикавал в кафемашината. Ласитър се зарече отсега нататък да си прави кафе само в джезве вкъщи.

Застаряващото ченге премина през летящите врати с надпис „Морга“ и влезе в залата за аутопсии, където се провеждаше експертиза на шестата жертва на Арлекина.

– Нашето момче ли е това? – попита инспекторът.

– Аха – отвърна д-р Браян Деметър, патоанатомът. – Същият стил, същият почерк, същите проклети пулове за Го в устата.

Джон въздъхна и извади пакет „Марлборо“. Понечи да щракне със запалката, когато патоанатомът полугласно го предупреди:

– Тук не се пуши.

Ченгето въздъхна и попита:

– Нещо ново, някакво допълнение, изменение в стила на убийство?

– Засега не – въздъхна Деметър, свали си ръкавиците и ги хвърли в кошчето. Отиде на мивката и дока то си миеше ръцете, заговори:

– Вижте, инспекторе, имам нужда от почивка. Трябва да поема малко въздух, да свърша това онова и като се върна, ще продължа с това тяло. Вечерта ще изпратя в управлението доклада за аутопсията по куриер и утре сутрин ще е на бюрото ви. Какво ще кажете?

– Става – махна с ръка ченгето. – Доскоро.

– Довиждане.

Крачейки към изхода, Ласитър си мислеше ядно, че не може да направи нищо друго освен да чака.

* * *

Изтекоха 64 дни и Алекс отвлече следващата си жертва партньор – 43-годишния вдовец Джош Прайс, чернокож. Мандевил го издебна на излизане от едно казино, задуши го с хлороформ и го натовари в колата си. Въпреки стреса Джош се оказа схватлив мъж – по една случайност той бе привърженик на шахмата и се получи една добра партия Го. Накрая обаче Алекс преброи завзетата територия и установи, че води със седем точки. Е, Джош можеше да вини всичко друго за станалото, но не и късмета си. Го е творческа игра на логиката и интуитивността, в която късметът играе незначителна роля. Якият убиец простреля жертвата си в средата на челото и се зае да го освобождава от ремъците.

Докато опаковаше трупа в черен найлонов чувал, Алекс Мандевил се откъсна от философските размишления и насочи мислите си към чисто практически задачи. Имаше нужда от партньор за Го, и то добър. Някой, който вече е играл играта и няма нужда тепърва да му обяснява правилата. Някой, който е играл Го в продължение на години. Някой като... Ами да! Разбира се! Двамата японци, който въведоха Алекс в света на играта. Е, Алекс изпитваше някакво смътно чувство на признателност към тях, ала нуждата ставаше

все по-голяма и по-голяма с всеки изминал ден. Вече бе решено. Следващите му партньори щяха да са неговите учители – първо единия, а после другия.

Трупът на Джош Прайс бе открит в кофа за боклук в западната част на града. Квадратът постепенно се запълваше.

* * *

Полицейският инспектор се скиташе сам по улиците на Лос Анджелис. Вече бе късно и мракът се спускаше подобно на черна прокоба над града. Джон мислено прехвърляше в ума си подробности от убийствата и се терзаше от безпомощността си – днес беше 64-ият ден и някой тази нощ щеше да стане жертва на един побъркан. Ласитър реши да спре да мисли за Арлекина и евентуалната му следваща жертва. Този неразгадаем случай бе обсебил дните и нощите на старото ченге – щом Джон си легнеше, мисълта за убиеца го сграбчваше и той се въртеше с часове в леглото си, а на сутринта съвсем закономерно се събуждаше с главоболие, което не минаваше нито от аспирина, нито от тоновете изпито кафе.

Без да знае как, краката го бяха отвели пред малко ресторантче, носещо гордото име „Златният генерал“. Инспекторът влезе вътре, твърдо решил да се отърси от лошите мисли и да хапне нещо. Остави си шапката на закачалката и седна на една маса.

– Добър вечер! – посрещна го топло Оичи Такеда. – Какво ще желаете?

– Ами... Хм. Всъщност не знам, не съм сигурен – отвърна Джон, въртейки се неуверено на стола. Не виждаше никъде меню или нещо подобно. – Може ли нещо, така, по-обикновено?

– Например, пиле с ориз – помогна му добродушно старият японец.

– Да, ще бъде отлично – усмихна се инспекторът.

Оичи извика на японски поръчката към готвача и се засуети около малка печка, приготвяйки чай – неизменната безплатна добавка към храната на всички клиенти в ресторанта му. Чаят стана бързо и Оичи занесе чайника на масата на полия заедно с две чаши. Наля първо за госта, после за себе си.

– Надявам се, нямате нищо против да ви правя компания?

– О, не, ни най-малко – махна с ръка полияят и отпи от чая. – Между другото, името ми е Джон.

– Аз съм Оичи, приятно ми е.

Старият японец седна и взе чашата в ръце, за да стопли дланите си. Есента беше в разгара си и вятърът ставаше все по-студен и хаплив.

– Сега в Япония е прекрасно – каза Оичи, зареял замечтан поглед навън. – Залезът багри червените листа на клена и сякаш цялата гора е подпалена. А вечер дъждът идва внезапно, като неканен гост. Тих и студен, той кара влюбените да напуснат пейките в парка и да потърсят заслон...

– Звучи много хубаво – одобрително кимна ченгето. – А защо не сте в Япония?

Такеда махна с ръка.

– Дълга история. А вас какво ви води насам, господине? Не съм ви виждал преди тук.

– И моята история дълга – отвърна Джон, бърникайки с клечиците из ориза. – Но може да се сведе до няколко думи: преследвам сериен убиец.

– Сериен убиец? – вдигна учудено вежди Оичи.

– Не сте ли чули? По телевизията, радиото, вестниците постоянно...

Японецът отново махна с ръка.

– Нямам радио, нито телевизор, не чета вестници. Иобщо медиите не ме вълнуват. Новините, които те разпространяват, си приличат всичките: постоянно ни

занимават с убийства, политически интриги и трагедии. След като си прочел един вестник, на практика си изчел всички.

Инспекторът се замисли над изречената сентенция, но реши да не спори с домакина и премина направо:

– Убиецът е много интелигентен и предпазлив. Предполагаме, че е голям майстор на играта Го.

Такеда едва не се задави с чая си.

– Го? Играта Го?

– Играете ли Го? Познавате ли големите играчи?

Джон беше превъзбуден и стискаше японца за ръкава, без да се усеща. Оичи внимателно се освободи от хватката му и отговори:

– Аз самият от дълги години се занимавам с Го... Мисля, че имам добро понятие за играта. Разкажете ми повече.

– Ами всъщност и на нас не ни е известно много – призна си ченгето, гребвайки парче пиле. – Знаем, че отвлича жертвите си, принуждава ги да играят Го с него, побеждава ги и после ги убива. И това на всеки 64 дни. Освен това се увлича по източните философии. Силен физически, бял, около трийсетгодишен, вероятно живее сам. Известен ли ви е такъв човек?

Оичи стана и започна да се разхожда наоколо. Личеше си, че е нервен и в него се води вътрешна борба – нещо рядко срещано при източноазиатците, владеещи така добре емоциите си.

– Вървете си! – тихо каза японецът.

– Но...

– Вървете си – повтори Оичи. – Няма да ви искам пари за пиленето.

Джон Ласитър се завъртя объркано на едно място. Явно японецът знаеше нещо, но не искаше да му го каже. Преди да успее обаче да каже нещо, джиесемът му извънхна и инспекторът вдигна. Беше Колин Бай-

рън, следователят. Съобщаваше за нова жертва на Арлекина.

– Да. Да. Добре. Идвам, Кол.

Джон затвори джиесема, въздъхна и изруга:

– По дяволите! Убиецът удари отново. Жертвата се казва Соичиро Нороши. Познавате ли такъв човек?

Оичи Такеда замръзна.

– Соичиро? Не... Не, не може да бъде! Вървете си! ВЪРВЕТЕ СИ!

Инспекторът поклати укорително глава, взе си шапката и напусна заведението. На вратата се спря, бръкна във вътрешния джоб на шлифера си и извади една визитка:

– Когато се успокоите и евентуално се досетите за нещо, което би могло да бъде от полза при разследването, обадете ми се.

После отвори вратата и се изгуби в мрака на града.

Оичи отиде до масата, взе бялото картонче и се вгледа в него. Полицейско управление №... и т.н. Такеда хвърли визитката в кошчето и се зае да вдига столоните върху масите – затваряше ресторанта с два часа по-рано.

* * *

– Ало, Колин, чуваш ли ме? Да, обажда се Джон. Слушай, искам да вземеш две момчета от цивилните и да ги накараш да наблюдават едно ресторантче. Нарича се „Златният генерал“, на 18-а и Престън Парк, държи го японец, Оичи Такеда. Искам денонощно наблюдение на ресторанта, пристроената къща зад него и на въпросния японец, потърси информация в базата данни. Не... не се шегувам. Мисля, че накрая попаднах на сериозна следа. Да... добре... дочекуване.

* * *

Алекс Мандевил седеше на фотьойла вкъщи, отпиваше бавно от коняка „Наполеон“ и не можеше да се опомни от предишната вечер. Беше великолепно! Соичиро, негов учител и ментор, един от двамата, които го бяха научили на Играта, снощи игра страхотно. Игра за живота си, но накрая загуби. Алекс на няколко пъти имаше чувството, че Соичиро ей сега ще победи, още много малко му остава до победата, но крайният резултат не беше в негов полза – липсваха му три точки до триумф. Добре че Алекс този път не си позволи лукса да му предостави хендикап. Убиецът щеше да помни до края на живота си капките пот по челото на Соичиро, треперещите му ръце, умолителния поглед пред дулото на пистолета.

От месеци Алекс Мандевил сънуваше един и същи сън. За пръв път го сънува в нощта, когато застреля първата си жертва. Сънуваше, че се е озовал на брега на незнайна река, а от реката изплува голяма костенурка. На гърба на костенурката беше изписан квадратът „Лошу“, а костенурката проговаряше на Алекс с човешки глас:

– Следвай логиката на квадрата и ще станеш мейджин*.

И Алекс следваше логиката. Подбираше жертви от определени части на града, ираеше с тях Го и ги лишаваше от живот. Може би не това бе точното тълкуване на думите на мъдрата костенурка, но Мандевил беше решил, че именно това е начинът да се осъществи предсказанието. Вече за него реалното и нереалното се преливаха в едно, между сън и действителност нямаше ясно очертана граница. И всичко това водеше до неговата най-нова, неговата най-голяма мечта. След като бе познал шаха и Го, след като бе станал толкова добър играч, че играеше с партньорите си на живот и

* Мейджин – шампион по Го, най-добрият. В света има само един мейджин, който се избира всяка година чрез съревнование. – Б. а.

смърт, след като дори бе победил единия от учителите си, за него нямаше друга цел, нищо друго не бе от значение, освен мечтата му. Да бъде признат за най-добрия. Да стане мейджин.

Алекс допи коняка и разби чашата в отсрещната стена. Домът му все повече заприличваше на бойно поле — навсякъде се валяха стъкла, боклуци, празни гилзи, смачкани хартии, остатъци от храна. Стената беше цялата в петна от разбити чаши с алкохол, подът беше оплескан с кръв, където Алекс беше влачил трупове от мазето. Някогашният чист и подреден човек, който не вкусваше спиртни напитки, се бе превърнал в кръвожаден убиец, в звяр, който живееше в мръсна бърлога и се наливаше всяка вечер. Звярът не можеше да чака още 64 дни. Алекс искаше да играе Го по-скоро. С човек, който е играл играта и преди. Да го отвлече, да играят, да го застреля и да го хвърли в някой контейнер.

А този човек щеше да бъде Оичи Такеда.

* * *

Изминаха няколко дни. Оичи стоеше сам в къщата си, затворил очи, и мислеше. Мислеше за миналото, когато двамата със Соичиро, неговият най-добър приятел, играеха Го и с удоволствие показваха на познати и непознати как се играе тази игра. Спомняше си и Алекс — плах и несигурен, но много интелигентен. Оичи беше сигурен, че убиецът е Алекс — нямаше кой друг да бъде. Инспекторът му беше направил доста общо описание, ала старият японецът дълбоко вътре в себе си чувстваше, че убиецът на Соичиро и останалите не е някой друг, а именно Алекс Мандевил, неговия най-добър ученик. Сериозен в действията си, схватлив и умен, погълнат изцяло от играта Го. Той беше тръгнал по лош път и Оичи знаеше, че скоро ще дойде за него. Много скоро...

По-скоро, отколкото предполагаше. Вратата пред него се отвори със замах и на прага застана Алекс – запъхтян, с кръвясали очи. „Днес е едва дванайсетия ден от убийството на Соичиро, последната жертва – помисли си японецът. – А според Книгата на промените дванайсета хексаграма – „Пи“, означава упадък. За него вече няма надежда.“

– Вероятно знаеш защо съм тук... сенсей – полупрезрително, полуподигравателно се изхили психопатът.

– Знам – въздъхна Оичи.

– Тръгвай.

Японецът стана и спокойно последва Алекс.

Този път играта беше различна. Алекс понечи да затвори Оичи в мазето, ала японецът решително отказа.

– Ще играем при равни условия. Двамата свободни, игра за игра, живот за живот. Иначе можеш да ме застреляш още сега.

Убиецът не можеше да допусне най-добрият му партньор да умре веднага и затова неохотно се съгласи. Какво пък, така играта ставаше още по-интересна. Алекс реши да направи чай, както в доброто старо време го бе учил Оичи. Това за Алекс беше форма да изрази своето уважение към сенсея, но същевременно това уважение не беше подплатено с особена искреност. В помраченото му съзнание това бе по-скоро акт на показна театралност. Алекс поднесе чая на учителя, седна срещу него и иронично каза:

– О негай шимас*, учителю.

– О негай шимас, Алекс – тихо отвърна на поздравя Оичи.

Бяха седнали от двете страни на дъската в просторния хол. Японецът се абстрахира от мизерията около себе си и играеше съсредоточено. Алекс познаваше стила на противника си и бе проучил всичките му кни-

* Пожелание за успешна игра. – Б. а.

ги. На тяхна основа той бе изградил концепцията си за победна игра и бе уверен, че успехът, както винаги, му е в кърпа вързан.

До определен момент Оичи играеше според очакванията, изглеждаше предвидим. Алекс играеше, без да се замисля много, хилеше се като инфантилен и въртеше пистолета на пръста си като каубой. Но ситуацията постепенно се измени. Неочаквано Оичи направи един умел ход – тесуджи, в югозападния ъгъл, с което коренно промени ситуацията в тази част на дъската. Алекс остави пистолета на пода и се концентрира. Наглед невинните, дори наивни ходове на Оичи изведнъж се оказваха добре премислени капани. Партията оттук нататък не се развиваше по замисления от Мандевил сценарий. В отговор на предизвикателството на Оичи Алекс започна да провежда кампания на север.

В средата на играта събитията по дъската се движеха по острието на бръснача. Единствените звуци, които се чуваха в хола, бяха потракванията от поставяните пулове.

Такеда внимателно следеше ходовете на своя бивш ученик. Дъската беше осеяна със сложно преплитачи се черни и бели групи от пулове. В северозападния ъгъл вече се водеше решаващата битка на живот и смърт – семияй. Една черна и една бяла група се бяха вкопчили в смъртоносна схватка... И тази схватка завърши в полза на японеца. Той прецени рисковете, постави своя пул и това му донесе успех – отстрани наведнъж цели единайсет черни пула.

– По дяволите – процеди през зъби Алекс. По гърба му се стичаше студена пот.

Играта беше към края си. Убиецът мъчително преглътна. Взе поредния пул, огледа дъската и бавно върна пула обратно в купичката. Той бе загубил играта. За пръв път от толкова време губеше партия Го.

Настъпи тишина. Оичи запази мълчание, защото знаеше какво става в душата на противника му. Алекс премисляше партията, после в съзнанието му изплува миналото, спомни си прекъснатото следване в университета, после как започна да играе шах, след това Го, тежката работа, четенето на книги, пред очите му започнаха да изникват лицата на жертвите, животът му премина пред очите като на филмова лента, осъзна непоправимите грешки, които бе направил... Отново погледна дъската и осъзна, че всички грешки, които бе направил през живота си, намериха своето отражение в тази току-що загубена партия.

– Ти загуби – гробовно отекна в хола гласът на Оичи. – Знаеш какво следва сега.

Алекс погледна надолу, взе пистолета си и бавно се изправи. Беше загубил и трябваше да плати с живота си – така, както и другите му предишни партньори бяха загубили и платили със своя. Хвана дръжката с две ръце, завъртя пистолета с цевта към себе си и опря дулото в средата на челото. Пое си дъх и го изпусна на пресекулки. После с палците на ръцете натисна спусъка.

Глухият звук на заглушителя едва се чу в големия хол. От тила на Алекс се разхвърча кръв и мозък и той се строполи възник на пода, вперил неவிждащ поглед в тавана. Оичи мълчаливо проследи цялото действие, без да става.

Вратата на апартамента се отвори с трясък и в хола нахълтаха инспектор Ласитър, следователя Байрън, двама цивилни полицаи и двама униформени. Цивилните ченгета преди час докладваха, че въпросният японец е излязъл от къщата си, придружен от висок тъмен субект. Изглеждаше, че японецът върви против волята си. Проследиха ги до къщата, но Джон им заръча да не предприемат нищо, докато не дойде с подкрепление.

– Закъсняхте, инспекторе – каза му Оичи.

– По-добре късно, отколкото никога – отвърна Джон и огледа внимателно трупа. – Да. Случаят е приключен. Момчета – обърна се той към униформените. – Закарайте възрастния господин вкъщи.

Полицаяте кимнаха и напуснаха къщата, оставяйки шефовете да се оправят. Колин Байрън снима трупа на убицеа, околните стени, неразборията в къщата, дори и дъската с играната партия Го.

– Хей, Джон – полугласно се обади Колин.

– Да? – обърна се инспекторът.

– Знаеш ли, че тази къща се пада в северната зона. Вече всичко съвпада – магическият квадрат е запълнен. Арлекина се оказа деветата жертва.

Ласитър махна раздразнено с ръка.

– Ще ме умориш вече с твоите квадрати и източни философии. Отивам до управлението да напиша доклада и да съобщя на шефа, че случаят е приключен.

Байрън се ухили и щракна още една снимка на го-бана с полароида.

– Знаеш ли, Джон, трябва го отпразнуваме. У дома имам малко саке за такива специални случаи. Какво ще кажеш утре да го вземем и да отидем в ресторанта на твой приятел японцеа, където да се почерпим?

– Съгласен, но при условие, че вземем и онова момче, патоанатома. Той най-изстрада цялата работа с убийствата на Арлекина...

* * *

Седмица след събирането при Оичи в „Златният генерал“ и почерпката със саке, Джон получи картичка в кабинета си. Свали краката си от бюрото и я разгледа. На лицевата част беше снимана част от японския град Осака. А на гърба на картичката бе написано с дребен, равен почерк следното послание:

До Джон Ласитър

Сбогом, Джон. Продадох ресторанта и може би никога повече няма да се видим. Връщам се в родната Осака при синовете и внуците ми. Човек не бива да забравя откъде е тръгнал, още по-малко да се откъсва от корените си. Бъди здрав и дано някога се срещнем отново!

Оичи

Джон усмихнато поклати глава и прибра картичката във вътрешния джоб на самото си.

21.08.2005 – 21.08.2006

БЯГСТВОТО

– Ето отчета за последното тримесечие, господин директор.

Директорът Мориънс пое с въздишка така омразния му документ и проследи с поглед отдалечаващата се фигура на счетоводителя. После се взря в полуразбираемите таблици, опита се да смели цифрите и финансовите понятия, не успя и хвърли листовете на бюрото.

Хари Джъстин Мориънс беше директор във федерален затвор и никак не бе доволен от живота. Първата му жена го заряза още на втората година след сватбата и избяга с любовника си в Сиатъл. В продължение на един месец Хари обикаляше баровете в Ел Ей и се напиваше като свиня. Брат му накрая го вразуми и с помощта на психоаналитик го извади от кризата. След около три години Хари се влюби и се ожени отново. Роди му се син, който скоро навършваше единайсет. „Дано Ребека ми позволи да го видя този уикенд“, въздъхна повторно директорът. Миналата година се разведоха и детето остана при нея. Жена му не можеше да издържи на ритъма му на живот – честите закъснявания, оставането след работно време, безсънните нощи, в които работеше. И още, и още. „Все пак успя да ме изтърпи повече, отколкото Тереза“, мрачно се усмихна Хари и се замисли за досегашния си живот и какво бе постигнал през него. Вече бе на четирийсет и три и не мислеше да се обвързва отново – стигаха му толкова

разочарования. Пък и имаше работата, която желаше. Е, в миналото въобще не очакваше, че ще е директор на затвор, но животът понякога си прави гадни шегги. И единственото, което ти остава, е да се приспособиш, мъдро бе заключил някогашният студент по право и се бе хвърлил напред в предизвикателството с устрем, за който много колеги му завиждаха. Всъщност, те му завиждаха, защото обикновено постигаше целите си. Но това, с което се занимаваше в момента, си беше малко необичайно. Що за идиотска идея да се изгради затвор на покрива на търговски комплекс, за кой ли път се запита Мориънс. И да го „заселиш“ с 80 кръвожадни затворници, 30 не по-малко свирепи надзиратели и отделно длъжностно-административни лица – секретари, счетоводител, директор. Мислите му се плъзнаха за момент към същинските обитатели на кафеза – обитатели като Джими Касапина, изклал 11 души, като Нейт Страстния, изнасилвал 9 жени на възраст между 14 и 52 години. Или като Кървавия Саймън, застрелял с пушка родителите си, брат си и приятелката си в пристъп на умопомрачение едва 16-годишен. Ако някое от тези чудовища проникнеше сред стотиците невинни хора, посещаващи търговския комплекс всеки ден, щеше да стане интересно. МНОГО интересно. Изведнъж се сети, че днес се очакваше да пристигне нов затворник. Някакъв нещастник от 28-а килия си беше счупил врата снощи, не издържайки на ежедневния психически и физически тормоз. И естествено, правителството се грижи да попълни бройката, ядно си помисли Хари. Новият се казваше... как беше... А, да. Хенри О'Брайън. Или известен още като Готиния. Беше обрал 7 банки, 2 супермаркета и магазин за бижута, преди да го приберат на топло. Някакво особено чувство се бе загнездило в стомаха на директора – сякаш му подсказваше, че този ирландец ще му докара неприятности. Мориънс тръсна глава. Никога не об-

ръщаше внимание на такива мъгляви предчувствия. Затворът бе строен по изключителна технология – правителствените агенти убедително твърдяха, че е бягството е практически невъзможно. Хари хвърли поглед към календара – 26 май 2015 г. Дааа, как лети времето. Сякаш вчера беше млад студент със светли възгледи и вяра в света. Сякаш вчера беше женен. Впоследствие жените го напуснаха, а директорът разбра, че светът не е райско кътче, а помийна яма, в която по неволя съжителстват заедно какви ли не типове. „Но стига съм мислил за абстрактни неща – упрекна се Хари. – Време е да се захващам за работа и най-вече да прегледам този проклет отчет.“

– Хайде, мърдай по-живо!

С грубо бутване надзирателят натика затворник 357 в килията и заключи вратата. После се захили и изломоти:

– Добре дошъл в новия си дом!

С просташко хилене, сякаш бе казал нещо извънредно духовито, пазачът се отдалечи, свирукайки си.

Хенри О’Брайън огледа със съмнение новата си килия. Три здрави бетонни стени и стоманена решетка вместо врата. Два тесни нара. Мивка и чешма. „Да не забравяме кенефа“, с усмивка си каза Готиния, поглеждайки към отвратителното парче порцелан, представяващо „цукалото“.

– Ти пък кво се хилиш бе, сладур?!

Едва сега Хенри благоволит да погледне съкилийника си. Нисък и набит, с книга в ръка, той се бе излегнал на единия нар. Косата му стърчеше във всички посоки.

– Не е твоя работа, рошльо – спокойно каза новият.

С неподозирана бързина чорлавият скочи към него. Сега се гледаха лице в лице.

– Искаш нещо да ми кажеш ли? – остро попита затворникът.

– Да. Майка ти е тъпа, грозна и дебела. И се шиба с всички негри в Харлем.

Ниският огледа изпитателно Готиния. Едвам стигаше до гърдите му. Накрая процеди:

– Майната ти. След което седна и се зачете пак в книгата.

О'Брайън го изгледа косо. Захвана се да вади вещите си от кашона. Бельо, чорапи, тениска. И дневникът, разбира се. Настани се удобно (колкото удобно може да се настани човек на твърдо като дъска легло) и започна да си записва случката. В панделата затворниците четяха книги и вестници, пишеха дневници, изобщо занимаваха се с какво ли не, за да убият времето. Бившият съкилийник на Хенри например колекционираше мъртви хлебарки.

Накрая заядливият пандизчия не издържа и попита:

– Какво си записваш?

Готиния се изхили.

– Пиша си мемоарите. А ти какво четеш?

– „Белия зъб“ на Джек Лондон. Искях „Изкуплението Шоушенк“, но не ми разрешиха. Било забранена литература в затвора – поредната глупост след Проманата. Впрочем, името ми е Кевин. А теб как са те кръстили?

– Хенри.

– Е, Хенри, не ми е приятно да се запозная с теб, но обстоятелствата са такива. Ако зависеше от мен, щях да лежа на шезлонг нейде из плажовете на Санта Моника, да отпивам от коктейла си и да зяпам мацките. Но съдбата явно е решила друго.

О'Брайън остави дневника си настрана.

– Между другото, къде се намираме? Докараха ме дотук окован и с качулка на главата.

Кевин сви рамене.

– Някакъв федерален затвор, братле, от ония, суперсекретните, дето правителството постоянно обяс-

нява, че уж ги нямало. Всички идваме дотук с качулки и си нямаме на идея къде по дяволите сме. Единствено знам, че сме в Ел Ей – нищо друго.

– За какво си тук? – продължи обирджията.

– Веднъж преди около седем месеца с приятелката ми отидохме на нощен бар. Като си тръгнахме, някакъв подметна нещо след нас по неин адрес. Не съм от спокойните, така че му светнах един. Впоследствие приятелчетата му – три на брой, дотърчаха да му помагат. Единият дори извади нож. Тогава сякаш нещо се отприщи в мен. Взех ножа на малоумника и ги наръгах всичките кретени. Когато се опомних, ченгетата вече ме закопчаваха и отвеждаха в местния участък, а гаджето ми не спираше да плаче. А ти с какво се прояви, че имаш честта да си мой гост?

– Моите цели се въртят около мечтите ти за Санта Моника. Затова започнах да действам по въпроса заедно с няколко приятели. И ето ме тук сега пред теб, а приятелите ми в Сан Диего чакат завръщането ми. Колкото до силите на закона, те все още издирват няколко милиона долара, за чието местонахождение зная само аз. Та това е в общи линии.

– Аха – унило отвърна Кевин. – Сигурно си много горд със себе си.

– Щях да съм още по-горд, ако се намирах отвън, на свобода.

– За това мечтаем всички тук, човече. За това мечтае всеки затворник.

С въздишка Кевин се захвана отново с „Белия зъб“. Готиния се изтегна на нара, склучи ръце зад главата си и се замисли.

– Мирно!

Всички затворници се изпънаха чинно и замръзнаха. Директорът мина бавно покрай всеки от тях, оглеждайки ги внимателно. След Промяната във всички

затвори се въведе изключително строг ред, включващ казармени порядки и дисциплина, която не се срещаше дори във военните училища. Мориънс се спря и изгледа навъсено О'Брайън. Не му харесваше този мъж (както и останалите затворници, впрочем). Но от този сякаш лъхаше на нещо първично, животинско, което можеше да изплаши човек. Висок метър и осемдесет, с къса руса коса и стоманеносиви очи, той гледаше присмехулно ниския, възгълен директор, сякаш беше някакво хлапе. Изведнъж Хари се ядоса.

– Смешно ти е, а? Ще ти се стъжни, боклук такъв!

Сякаш очаквали сигнал, трима надзиратели се нахвърлиха върху Готиния и го свалиха на пода с точни, отмерени удари на палките си. Затворникът се сгърчи, борейки се за въздух.

– Следващият път ще те заболи много повече! Ясно ли ти е?

– Да...

– Не чух.

– Да.

– Какво да?

– Да, сър.

– В колона по двама! Към трапезарията!

Затворниците се повлякоха в указаната посока, навели глави. Хенри остана на опашката, леко накуцвайки след побоя. Главата му гореше от искрена омраза.

След като взе таблата с храната си, Готиния се огледа за свободно място, където да седне. Някакъв висок негър му махна.

– Ела насам.

О'Брайън се приближи и седна, леко изненадан от любезността на сътрапезника си.

– Как е, боли ли? Здравеоудрят копелдаците, няма спор. Да ти се представя – казвам се Джими. Но всички ме знаят като Касапина. Ти трябва да си Хенри, нали?

– Откъде знаеш?

– Тук новините се разнасят бързо. Пък и гледах репортажа, когато обра оная банка в Солт Лейк Сити. Май си обиколил цялата шибана страна, а, Готин?

Джими се захили. Хенри забеляза, че ръцете на грамадния негър са огромни като бутове, а обръснатата му глава беше покрита с белези. Изведнъж си спомни къде беше чувал за него – в един нощен клуб в Сан Франциско. Този май беше избил близо дузина хора със сатъра си. Грозно.

– Не ме гледай така стреснато, Готин – тупна го по рамото Касапина. – Няма да те изям. Макар че едва ли ще изглежда особено странно, ако го направя – при тази скапана храна, дето ни дават тука...

В действителност храната не беше некачествена. Просто порциите бяха мизерни – черпак картофено пюре, черпак варен грах, две прозрачни филии хляб и толкова. Това потвърждаваше сентенцията, че държавата използва парите на данъкоплатците за три неща в затвора – стени, решетки и надзиратели. Вайканията на Джими за парче свинско месо минаха покрай ушите на О'Брайън и той се замисли за приятелите си – за сериозният Майкъл, който беше невероятен стрелец. Или за шурия Маркус, който ги забъркваше в невероятни каши. Или за сестра му Джина... Споменът за любовницата му като че ли за миг разнежи суровото лице на Хенри. Но моментното сантиментално чувство изчезна и се замени с предишното мрачно изражение. Трябваше да се разкара оттук по най-бързия възможен начин – не му се киснеше трийсет години в панделата. Но как да избягаш от федерален затвор със строга охрана, който на всичкото отгоре не знаеш къде се намира? Обирджията обаче не се съмняваше, че все ще измисли нещо.

Следващите няколко дни Хенри съсредоточено търсеше начин да избяга от пандиза и вече започваше

да се отчайва. Строгата охрана, суровият режим, бетонните стени, здравите решетки – всичко това правеше задачата му почти невъзможна. Да се вдигне бунт беше немислимо – електрошоковата терапия, която управата прилагаше от време на време, превръщаше и най-буйните престъпници в меланхолични ходещи трупове за известно време. Надзирателите бяха добре обучени, тренирани и яки гадове, които удряха и стреляха на месо без да се двоумят. Колкото до идеята да се прокопае тунел – тя беше просто смешна. Дебелите половин метър бетонни стени трябваше да се чегъртат с години, а внезапните проверки, които се правеха, също допринасяха за тезата, че който влезеше тук, не можеше да излезе. Очертаваше се една дълга, предълга „железна ваканция“ за известния банков крадец.

Днес беше четвъртък – ден за къпане. Разделени на четири групи, те влизаха в банята на смени. Готиния се падна втора смяна.

– Как сте днес, девойки? – провикна се Нейт Страстния, докато се сапунисваше. – Внимавайте да не изтървете сапунa, нали се сещате?

Помещението се огласи със смях. Нейт вече си падаше и по мъже – хомосексуализмът в затвора беше обичайно явление. От любимо за изнасилвачите място обаче банята се бе превърнала в може би най-сигурното срещу подобни издевателства. Винаги имаше поне десетина надзиратели, които бдяха за реда сред къпещите се. Дисциплината преди всичко.

Хенри не преставаше да мисли за бягство дори сега, ала нищо не му идваше наум. Въздъхна и погледна разсеяно нагоре към тавана, вероятно търсейки отговора там.

Изведнъж погледът му падна върху вентилационната шахта, която се намираше на стената на около два и половина метра. Отворът бе достатъчно широк, за да се провери някой по-слаб човек като него. Вгледа

се по-внимателно и забеляза, че долните два болта на решетката бяха ръждясали. В главата му започна да се оформя план.

– Стига си се мотала, красавице! – прекъсна мислите му безцеремонният надзирател.

Междувременно къпането бе привършило и О’Брайън излезе, потънал в мисли. Ако успееше някак да се провре през решетката... Изкъртването нямаше да е особено трудно – нали имаше ръжда... Оставаше проблемът как да се промъкне, без никой да го види.

През цялата следваща седмица Хенри мисли върху факта, като не преставаше да се упреква, че по-рано не се бе сетил за възможността да избяга през вентилацията. Да – когато човек търси разрешението на даден проблем той често не забелязва очевидните решения, които са невероятно прости.

При следващото къпане Готиния нарочно се замота и влезе с последната смяна. Идеята за преодоляването на последната пречка му бе хрумнала едва вчера. Къпането приключваше и всички напускаха банята. Обирджията нарочно остави сапуна си вътре. Когато вече бяха навън, той отиде при надзирателите.

– Извинете, но си забравих сапуна в банята. Може ли да се върна да си го взема?

– Сапуна, сапунааа, да не го изгървеш! – пискливо кресна Нейт и предизвика буря от смях и подмятания.

Пазачът се смръщи, като се мъчеше да не се засмее.

– Отивай, но не се бави.

Хенри тръгна бързо към банята. Влезе вътре и отиде към душовите. Всяка секунда беше ценна. Той хвана тънкия алуминиев душ и напругайки мускулите си, го огъна. Следващият натиск пречупи металния прът. Затворникът пхна скършения край между металните пречки на шахтата и със силен натиск изкърти решетката.

* * *

Отвън надзирателите оживено разискваха вчерашния баскетболен мач между „Лос Анджелис Лейкърс“ и „Денвър Нъгетс“. Затворниците се прибираха унило по килиите си.

О'Брайън леко положи извадената решетка на плочките. Сърцето беше лудо в гърдите му. Той подскочи, хвана се за водосточните тръби, набра се и с огромно усилие се намърда през влажното отворстие във вентилацията.

– Що се бави онзи боклук? – сърдито процеди пазачът. – Минаха вече пет минути!

– По-добре върви и виж какво става – посъветваха го колегите му.

Надзирателят се запъти с тежки крачки към банята.

Хенри напредваше с цялата скорост, която можеше да приложи в тясното пространство. Ако го хванеха, щяха да го сложат на електрическия стол, без да се замислят. Влачейки се по корем като крокодил, затворникът изведнъж стигна до разклонение. Пътят напред свършваше в стената. Имаше два коридора – вляво и вдясно, както и отвор, който се спускаше отвесно надолу. Готиния не мисли много. Коридорите водеха навярно някъде из затвора. Оставаше му третия път. Той се спусна по зазиданите в стената скоби и потъна в мрака под него.

– Какво се бавиш още, негод... – изръмжа влизайки в банята пазачът и млъкна. Долната му челюст увисна, когато видя безпорядъка по пода и зеешата като уста на звяр шахта. Всичко му стана пределно ясно.

– Тревога! Имаме си беглец! – крещеше надзирателят, докато тичаше да извести на колегите си за бягството.

* * *

О'Брайън попадна в по-широка шахта. Вече можеше да върви на четири крака. В далечината видя светлина и се запъти уверено към нея.

Новината за бягството обиколи затвора като вятър. Надзирателите завардиха изходите, един дори се опита да влезе във вентилационната система да преследва беглеца, но след няколко безплодни опита се отказа – беше прекалено едър.

– Как изобщо сте позволили такова нещо! – крещеше почервенелият от гняв Мориънс. – Не го оставяйте да ви се измъкне! Претърсете всяко шибано кътче в тази проклетата сграда! Няколко да се преоблекат веднага в цивилни дрехи и да претърсят долу!

Пазачите правеха всичко, което беше по силите им. Директорът се отпусна тежко в креслото. Не можеше да повярва, че това се случва. „Знаех си, че не му е чиста работата на този престъпник – обезсърчен си мислеше той. – Предчувствах го.“

Банковият обирджия стигна до източника на светлина. Тя се процеждаше през решетката, зад която той стоеше в момента. Предпазливо Хенри погледна под себе си.

– Кенеф?! – изненадано констатира той. Действително се намираше в тоалетна. И то доста добре поддържана. Но откъде се е взела...

Изведнъж се сети за слуха от бившия си съкилийник Кевин, че затворът всъщност се намира на последните етажи на търговски комплекс. Тогава Хенри се бе изсмял и отказа да повярва на тази нелепост. Но очевидно това беше самата истина – все пак когато водеха затворник тук той бе с качулка на главата и не виждаше откъде минава. Готиния безпроблемно извади решетката (която дори нямаше болтове) и се накани да се измъкне, когато чу шум. Незабавно се притаи в тъмната шахта.

В клозета влезе млад чернокож мъж, облечен в сини дънки и червено яке. Застана на писоара точно под О'Брайън и започна да се облекчава. Изобщо не забеляза липсващата решетка над главата си. Вече привърши и закопчаше панталоните си. Това бе шансът на беглеца. Той се протегна и преди цветнокожият да разбере какво става, хласна главата му със всичка сила в стената. Жертвата се свлече на пода и от сцепената вежда на мъжа потече кръв. Хенри се спусна долу при него.

– Извинявай приятел, но тези дрехи ще ми трябват – промърмори той и започна да съблича негъра.

Преоблече се набързо в дънките и якето. В единия му джоб откри слънчеви очила и невъзмутимо си ги сложи. Погледна се в огледалото, намокри коса с пръсти и очевидно доволен, излезе от тоалетната. Пред очите му се разкри един свръхмодерен търговски комплекс, пълен с хора и стоки. Нямаше време обаче да се шляе и да зяпа по магазините – негърът вероятно скоро щеше да се свести. Готиния трябваше да се разкара оттук и се запъти към изхода.

Надзиратели, облечени като цивилни, търсеха беглеца. Той ги мярна точно на излизане от сградата. Трябваше да изчезне бързо. Сля се с тълпата и излезе навън през стъклените врати.

Пред него спря черен спортен кабриолет. От него излезе широкоплещест мъж в сив костюм, който подмина Хенри и влезе в комплекса. Обирджията се приближи нехайно до колата и погледна вътре – ключовете бяха на таблото. Огледа се, наоколо почти нямаше хора. Без да му мисли много, О'Брайън скочи в колата и форсира двигателя – напред, към свободата.

След малко охраната на комплекса заедно с дегизираните надзиратели изскочиха навън. Бяха открили ранения негър в тоалетната и знаеха как изглежда заторникът. Ядосаният собственик на кабриолета даде

пълно описание на автомобила си, както и регистрационния му номер.

– Не се притеснявайте, ще го пипнем – уверено каза надзирател Робинсън. – Няма да стигне далеч.

Хенри шофираше по магистралата към Тихуана със сто и трийсет километра в час. Със задоволство извади ръката си през прозореца и погали вятъра с нежността, с която майка гали детето си. Сякаш целият свят го приветстваше и той почти долавяше тръпчивия вкус на живота. На живота, огрян от слънцето на свободата.

За момент Хари се замисли какво бе донесла Промяната през 2012 година. Заради нестихващите войни, повсеместните ядрени програми и увеличаващият се световен тероризъм на планетата бяха настъпили известни промени. Минималната военна служба стана две години за мъжете и една година за жените навсякъде по света (с изключение на Израел, където мъжете вече служеха по пет, а жените по три години). ООН се разцепи на многобройни самостоятелни фракции и съществуваше само формално, а политиката на НАТО стана строга и сурова към всяка проява на своеволие по света, причиняваща смърт и разрушение. Бяха създадени още две крупни организации, подобни на Северонатлантическия алианс – Миротворците и Федерацията. Миротворците беше обединение на страните от Близкия Изток, което отстояваше правата на мюсюлманите навсякъде по седемте континента. Нерядко тази фракция действаше в пълен разрез с името, което носеше – често Миротворците със сила решаваха проблемите си и тайно подкрепяха ислямистките движения с терористичен характер. Федерацията от своя страна включваше страните от Третия свят и се бореше за по-висок жизнен стандарт на населението в страните-членки. Седалището ѝ се намиреше в Рио де Жанейро,

където всеки месец представителите на отделните страни се събираха на съвещание. Студената война между трите организации беше очевидна дори и за малките деца. ИРА престана да съществува, след като Великобритания отстъпи Северна Ирландия и накрая родната на Хенри Ирландия стана единна. Тогава Шотландия и Уелс също поискаха пълна автономия и я получиха. Северна Корея стана втората държава след Япония, която бе атакувана с ядрено оръжие и Пхенян капитулира в продължилата толкова десетилетия война.

Въпреки засилените мерки, проявяващи се в строгите поръдки в казармите и затворите и увеличаващите се навсякъде работни места за полицаи, военни и охранители, престъпленията по света не намаляха, а напротив – продължаваха бавно и неумолимо да се увеличават, придобивайки нови и ужасяващи измерения, сякаш еволюираха и се нагаждаха към световната обстановка.

Трезвият разум на Хенри го върна на земята. Не след дълго преследвачите му щяха да го настигнат. Погледна часовника в колата – беше почти пет следобед, бе минало малко повече от половин час, откакто се бе вмъкнал във вентилационната система на затвора.

Пред бившия затворник се разкри следващият завои. Той беше ограден с мантиanela заради дълбоката пропаст отвъд. Шофьорът намали и спря колата. В главата му се зароди идея как да обърка преследвачите.

На задната седалка имаше празен сак. Готиния свали якето си и го натъпка вътре. Излезе от колата, нарамил сака, и потърси камъни. Скоро откри достатъчно голям и го постави на педала за газта. Запали колата, превключи на скорост, освободи ръчната и автомобилът се понесе към пропастта. Кабриолетът разби мантиnelата и се затъркаля по склона, докато спря на дъното на пропастта, целият потрошен. Сега преследвачите му щяха да помислят, че е изгубил контрол над

колата и е загинал. Докато претърсваха за тялото му, той щеше да е далеч оттук.

Със сака на рамо и с блестящите слънчеви очила О'Брайън тръгна пеша, надявайки се късметът му да проработи и този път.

Не след дълго съдбата му се усмихна отново. Зад себе си дочу рев на мощен двигател. Обърна се и видя голям камион, движещ се след него. Готиния вдигна палец. Камионът спря и той се затича към огромния автомобил. Отвори вратата и влезе в кабината при брадатия шофьор.

– Накъде си се запътил, приятел? – попита го той.

– Тихуана.

– На път ми е. Ще те оставя там.

Хенри не можеше да повярва на късмета си. Огледа човека до себе си. Със сигурност беше минал петдесетте. Носеше бейзболна шапка и риза на бели и зелени квадрати. Изглеждаше добродушен.

– Благодаря – каза банковият обирджия. Дума, която много рядко изричаше.

– Видя ли разбитата мантиanela? Тая държава трябва по-често да наглежда пътищата. За какво плащаме данъци в крайна сметка – да живеем добре и сигурно, нали?

О'Брайън се съгласи с непоклатимата сентенция.

Привечер камионът пристигна в Тихуана. Готиния премина свободно мексиканската граница – няколкото стотачки, които откри в джоба на якето смениха притежателя си и влязоха в джобовете на любезните мексикански полицаи. Хенри слезе от кабината, остави последния стотак на седалката и се сбогува с шофьора, чието име така и не научи. След няколко пресечки попадна на къщата, в която живееше с приятелите си.

Влезе вътре и тихо затвори вратата, искаше да изненадата бандата. Огледа се. Беше отсъствал само месец, но имаше чувството, че не влизал тук от години.

Прекоси коридора и спря пред вратата на дневната. Отвори я със замах и нахълта вътре. Седнали на дивана, Маркус и Майкъл пиеха уиски. Щом го видяха замръзнаха.

– Шефе! – кресна Маркус и скочи да го прегръща. Майкъл се присъедини с широка усмивка.

– Нали беше в пандиза? – попитаха те в един глас.

– Както виждате, вече не съм. Чупих се.

Хенри се освободи от приятелите си и се изтегна блажено на дивана. Маркус побърза да му налее скоч.

– Къде е Джина? – попита Готиния.

Сякаш чакала знак, любимата му влезе в голямата стая. Щом го видя, с радостен писък се хвърли на вратата му.

– Скъпи! Ти тук?...

– Да. Тук, с теб. И с тези луди глави.

– Как си избягал?

– Дълга история.

– Нощта е още млада – каза Майкъл. – Така че разкавай.

Когато Хенри свърши с разказа си, вече наближаваше полунощ. Тримата обирджии пресушиха бутилката с уиски, докато слушаха. Шефът им почти не се докосна до пиенето.

– И тогава пристигнах с такси дотук и ето ме пред вас – завърши разказа си той. – Мисля да си легна. Днес ми беше доста напрегнат ден.

– Меко казано – съгласи се Маркус. – Хайде по леглата, деца!

Всички се пръснаха по стаите си. О'Брайън се съблече и тъкмо се готвеше да си ляга, когато вратата зад гърба му се отвори и той се обърна. Беше Джина. Тя свали пенъора, който носеше. Отдолу беше гола.

– Малка изненада за любимия ми мъж – тихо каза тя и се приближи към него.

– Поласкан съм – отговори Хенри и я прегърна.

* * *

На сутринта Готиния стана преди всички. Стана внимателно от леглото, за да не събуди Джина, и си наметна един халат. Влезе в кухнята и отвори хладилника. Взе кутия бира и пакет цигари от масата, прекося дневната и излезе на балкона. Изтегна се на един шезлонг и примижа срещу слънцето.

Денят се очертаваше да бъде прекрасен.

КОТЕШКИЯТ ГОСПОДАР

– С какво се занимаваш, сине на саваната?

Младият тъмнокож мъж вдигна глава и погледът му срещна големите черни очи на Нимба, най-красивата сред племето на нубийците. Той се усмихна и продължи да разравя с къса украсена пръчка въглените в малкия огън.

– Призовавам духовете да ни дарят с богата реколта и да ни пазят от зли сили, дъще на пустинята.

– А къде е жертвата, която ще принесеш в дар на духовете?

– Великите духове не се нуждаят от кръв, за да изпълнят молбата на хората от нубийския народ – убедително отвърна той и погали по главата малкия гепард, който дремеше до краката му. – Просто трябва да бъдат омилоствени – този огън ще помогне нашите молитви да стигнат до тях.

– Не знам друг начин за омилоствяване, освен жертвоприношението, Калунга – сви устни красивата жена.

– Напротив, има. Но да не говорим повече за това. Как е баща ти?

– Все така – въздъхна Нимба и приседна до огъня. Загледана в малките пламъци, тя промълви: – Крачи непрестанно напред-назад из селото и е станал страшно раздразнителен. Не дава и дума да се издума за белите хора.

– Разбирам го – съчувствено каза мъжът и сложи ръка на рамото на нубийката. – Все пак на него се пада отговорността да бъде наш вожд и да пази племето. А сега е заплашена вярата и свободата ни, най-ценните неща за един човек.

Нимба погледна мъжа до себе си и тъжно се усмихна:

– С какво сме нагрубили или заплашили белите хора? Посрещнахме ги както се посреща близък човек, дошъл от много далеч, дадохме им да споделят храната ни. А те как ни се отблагодариха? Доведоха своите жреци да ни привлекат насила към тяхната вяра, а вождът им иска да ни прати в мините да работим за тях. И ни заплашват постоянно, че ако не им се подчиняваме, ще ни атакуват с гърмящите пръчки. Един вече погубиха...

Калунга кимна.

– Да, Бана. Помня как израснахме заедно с него и си играехме в прахта. Понякога скришом отивахме да се къпем в езерото, въпреки че беше забранено. И на мен ми липсва. Още виждам как скача към белия, посигнал на сестра му...

– Това не трябва да продължава така – тихо каза Нимба и погали малкия гепард. Хищникът измяука в просъница. – Дано татко и Нерео измислят как да се справим с тази заплаха, която е надвиснала като буреносен облак над главите ни.

– Сигурен съм, че ще намерят начин – успокоително каза мъжът и хвърли няколко страни парчета кост в огъня. Те започнаха да пукат и се разнесе миризма като от лъвско леговище. – Арани е велик вожд, а Нерео е не по-малко велик шаман. Не се притеснявай. Западният вятър ще разнесе буреносните облаци и слънцето отново ще огрее земята с животворните си лъчи.

– Дано си прав, Калунга – каза нубийката и се изправи. – Скоро ще се стъмни и хищниците ще излязат на лов. Няма ли да се прибереш в селото?

– Не се страхувам от хищниците – усмихна се чернокожият. – Аз съм техен приятел и брат.

– Но аз ще тръгвам. Идваш ли?

– След малко. Трябва да довърша ритуала.

– Добре. Ще се видим в селото.

Калунга проследи с поглед полюшващите се бедра на високата нубийка. Погледът му се зарея в дългите ѝ коси, спускащи се като черен водопад по извивката на гърба ѝ.

– Толкова е красива... – промърмори той. Извади от пояса си кесийка и бръкна вътре. Извади шепата си пълна с оранжев прах, който хвърли в огъня. Пламъците внезапно лумнаха с нова сила, а костите побеляха отново за миг. – Ако стане моя жена... но не. Баща ѝ няма да я даде на един прост младеж, който го бива само да се върти около шамана и повече да пречи, отколкото да помага. Разсъни ли се, малки братко?

Последното беше предназначено за гепарда, който се протегна и разтърси главата си. Тъжните очи с отвесни зеници се възряха в тъмнокафявите ириса на Калунга.

– Върви – с повелителен тон изрече нубиецът. – Иди при своите събратя и им кажи, че Великите духове са умиловити.

Гепардът направи няколко крачки и въпросително се обърна към човека.

– Тръгвай, вестоносецо – тихо каза Калунга.

Хищникът се затича с леки подскоци на изток, към необятната савана. Бързо спускащият се здрач скоро го погълна.

Нубиецът проследи с поглед своя млад приятел и се съсредоточи отново към огъня, който вече догаряше, а костите вътре продължаваха да припукват.

– Това не може да продължава така! – яростно изкрещя Арани и ритна едно котле, което кротко вреше над огъня. То подскочи и изля горещата си вода на земята.

Абаносовото тяло на вожда лъщеше на слънцето, а безбройните златни украшения, които носеше, хвърляха отблясъци. Арани гневно крачеше напред-назад из селото, а Нерео го следваше и напразно се мъчеше да го успокои. Британските колонизатори бяха пристигнали тук внезапно, сякаш земята се бе отворила и ги бе изплюла, отказвайки да ги приеме. Миролюбивите нубийци ги посрещнаха както подобава – устройоха празненство в тяхна чест и им поднесоха разкошна трапеза. Красиви млади момичета танцуваха и свиреха на различни музикални инструменти цяла нощ, за да забавляват чужденците. Но за англичаните това беше просто поредното село, населявано от диваци, които трябваше да бъдат впрегнати на работа за благото на Нейно Величество. Протестантските свещеници, които бяха пристигнали заедно с узурпаторите, се заеха да покръстват насила африканците. Последните упорито отказваха да сменят вярата си и да строшат своите идоли от глина и камък. С еднакво безразличие нубийците слушаха неразбираемите за тях часове по богословие, които им изнасяха свещениците и наблюдаваха как огромните бели мъже трошат техните идоли. Думите не значат нищо. Идолите могат отново да бъдат изваяни. Вярата остава.

След като разбраха, че диваците няма да се откажат от религията си, англичаните предприеха по-радикални мерки за подчинение. Започнаха да заплашват нубийците със своите пушки и насила им взимаха накитите. Сега искаха да ги пратят в златните мини да работят за Нейно Величество и затова вождът беше толкова много ядосан. Нерео се мъчеше да го догони и същевременно си мислеше за своето „дете“ – осиновения Калунга. Помнеше как преди двайсет години скитахе из необятната савана и изведнъж чу детски плач. Заинтригуван, току-що признатият от племето жрец се запъти по посока на писъците и скоро откри

виновника за тази врява – новородено африканче, повито в бананови листа. Трийсетгодишният жрец взе ревящото бебе и го осинови. Според неписаните правила жрецът нямаше право да има жена, следователно не можеше да остави потомство. Ала шаманът искаше да остави наследник и това щеше да бъде малкият Калунга. Хлапето растеше бързо и не след дълго се захвана да учи прилежно жреческия занаят. Тогава вече застаряващият шаман откри една необикновена способност в своя единствен син и ученик – Калунга умееше да разговаря с хищниците. По-специални негови приятели бяха лъвовете, пантерите, гепардите и сервалите. Случваше се младият нубиец да прекарва цели часове в саваната със своите необичайни приятели, разговаряйки с тях посредством ръмжене и сумтене. Когато навърши осемнайсет години, Калунга вече говореше на хищните котки така, сякаш разговаряше с човек и те го разбираха. Въпреки че почти нямаше опасност да му се случи нещо лошо, Нерео винаги го предупреждаваше и се страхуваше за него. Старият жрец се чувстваше така и сега, докато крачеше подир разгневения вожд и с трепет се безпокоеше за детето си. Лошите бели хора не бяха като котките и като нищо можеха да пратят приятеля на хищниците в мините или дори да го убият. Нерео прошепна по-скоро на себе си:

– Къде си, Калунга?

Гласът на стария шаман трепереше като лист на вятъра.

Беше привечер, когато Калунга се прибра в селото. Нощта вече изпълваше въздуха със своите звуци, характерни за африканската савана – животните се събуждаха и тръгваха да търсят храна. Големи котки се криеха във високите треви, израсли край реките и езерата, където антилопите идваха на водопой, и дебнеха

своите жертви. Крясък на нощна птица раздираше за миг настъпилата тишина и обичайният шум се възстановяваше. Тропот на бягащи тревопасни, резове на хищници, писък на загиващо животно – природата сякаш напомняше за себе си, за своето доминиращо и същевременно невидимо присъствие.

Босите крака на младия нубиец не издаваха никакъв звук. Той стигна до глинената колиба, където живееше, и отметна кожата, която служеше за врата. Старият жрец се сепна и за малко не изтърва каменното хаванче, където стриваше билки.

– Уплаши ме, Калунга. Защо се забави толкова? – навъси се той.

– Извини ме, татко – склони глава младежът. – Бях сред великата савана, където успокоявах Великите Духове, както си ме учил.

– Стъпваш по-тихо и от своите четириноги приятели – засмя се Нерео, забравил, че е сърдит. – Вечерял ли си? Има студено месо от гну.

– Благодаря. Много съм гладен – каза Калунга, поемайки паницата с месото, и започна да се храни с пръсти.

Нерео продължи да се усмихва и плъзна погледа си по пръстените стени на колибата, където живееха с неговия син повече от двайсет години. Единствените мебели бяха двете легла от листа и треви, два груби дървени стола и още по-грубо направена маса. В тази къща старият жрец бе отраснал, тук бе отраснал и баща му и бащата на неговия баща. Тук Нерео бе отгледал и своето осиновено дете и не бе и помислял да я сменя. В тази стара колиба той щеше тихо да умре на същия одър, на който бяха умрели баща му и дядо му. В тази колиба Калунга щеше да си доведе жена и да доживее дълбоки старини, радвайки се на децата и внуците си. Някои неща остават и се запазват през годините и със своето присъствие напомнят за събитията от миналото – такива, каквито са били в действителност. Хората се раж-

дат, живеят и умират – от началото до края на света. Живей в настоящето, мисли за бъдещето, спомняй си миналото. Това са основните принципи, на които се крепи същността на човешкия живот, на които се крепи смисълът на самото съществуване. А времето, тази най-голяма сила във Вселената, си тече като безспирна река и събитията минават и отминават, оставяйки само смътен спомен след себе си, подобно лятна омара.

Калунга привърши вечерята си и изтри мазните си пръсти в парче кожа.

– Нахрани ли се? – попита Нерео.

– Да.

– Да си лягаме, синко – каза старият жрец и духна лоената свещ.

Двамата мъже се изтегнаха и не след дълго заспаха, приспани от скрибуцането на цикадите.

Англичаните си бяха устроили бивак в източния край на селото. Живееха под груби тръстикови навеси, покрити с листа – не можеха да понасят „смордливите нощни гърнета, в които живеят диваците“, както се изразяваше капитан Баунти, предводителят на колонизаторите. Той беше висок метър и осемдесет, здрав, с къса руса коса и огромни мустаци и бакенбарди. Воднистите му сини очи създаваха погрешното впечатление, че ей сега ще зарони сълзи. Джеймс Баунти не бе плакал откакто бе в люлката и надали щеше някога да заплаче. Смел, целенасочен и устремен, той успяваше във всяка задача, която му възложеше английското правителство. С това си бе спечелил капитански чин и благоволенieto на по-висшестоящите от него, а свирепостта и жестокостта му бяха изградили реномето на човек-звяр, от който се страхуваха всички. Той се бе излегнал пред един от трите огъня, които горяха в лагера на англичаните, и мрачно отпиваше от бутилка уиски. От другите два огъня долиташе пиян-

ски смях, псувни и неприлични подмятания. Компания на Баунти правеше мисионерът Джонсън – слаб човек с изпито лице и бръсната глава, облечен в расо.

– Значи останалите свещеници са си тръгнали тази сутрин? – запита капитанът и се изплю встрани.

– Да – кимна мисионерът. – Тъкмо когато бяхте на лов с останалите. Заявиха, че тукашните чернокожи са напълно неподатливи на просветление и си заминаха. Казаха, че са се отправили към Хартум, откъдето ще вземат кораб до Кайро и оттам през Средиземно море ще се завърнат в Европа.

– Проклети попове! – изсъска ядно Баунти и отново се изплю, този път в огъня. Джонсън възмутено вдигна вежди, когато чу ругатнята. – Отказват се винаги, щом срещнат малко по-сериозна съпротива. Няма значение. Езичниците ще копаят руда горе в мините, независимо дали искат да бъдат покръстени или не. Още утре ще подбера тия пиански задници – капитанът вдигна ръка към войниците си – и пращаме черните маймуни горе да работят.

– Не е ли малко крайна тази мярка? – попита Джонсън.

Баунти се изсмя.

– Крайна? Я се стегнете, отче. Сякаш за пръв път сте на мисия. Тук трябва да се пипа здраво. Сам видяхте – другите мисионери опитаха с добро и не се получи. А и всъщност на кого служите?

– Служа само и единствено на Господ Бог – с достойнство отвърна мисионерът.

– Е, аз пък служа на Нейно Величество, пред която и вие сте положили клетва. Тези диваци не се страхуват от Бог. Трябва да вземем сериозни мерки и да не им позволим да си въобразяват, че могат да правят каквото си искат.

Баунти се изправи и запрати празната бутилка в един храст.

– Лягайте си, отче. Утре ще ставаме рано. Това важи и за вас, пияни свини такива!

Последното бе предназначено за войниците, които нададоха радостен вой в отговор. Капитанът махна с ръка и се запъти към навеса си.

– Един момент, капитане – вдигна ръка Джонсън.

– Какво има? – обърна се Баунти.

– Вие вярвате ли в Бог? Чели ли сте Библията?

– Ха – презрително изсумтя запитаният. – Да, чел съм я. А дали вярвам в Бог? Не, не вярвам.

– Но Библията твърди, че Бог съществува! – изправи се мисионерът, изумен от хладнокръвното признание.

– Отче, уморен съм и ми се спи. Съветвам ви и вие да си лягате. Няма значение дали вярвам в Бог или не – за да стана капитан, невинаги съм вървял в правия път. И без моята вяра утре слънцето ще изгрее.

С тези думи Баунти се прибра под навеса и си легна, мърморейки, че е крайно време да си набави мрежа против комари. Джонсън седеше свит до огъня, сякаш проявата на богохулство от страна на капитана го бе ударила в стомаха като юмрук. Той знаеше, че останалите свещеници бяха напуснали това кътче от Черния континент не толкова заради отказа на нубийците да се покръстят. Преди няколко дни един от приближените на капитан Баунти – ефрейтор Хари Браун бе натиснал една туземка в колибата ѝ. Отнейде изскочи буен младок, явно неин мъж или брат, и с няколко удара свали ефрейтора на земята. Капитанът и още няколко войници изпразниха пушките си в момчето и то се срина мъртво в прахта, а Хари се затътри на четири крака при него и започна да сваля златните му гривни, без да обръща внимание на пищящото момиче. Отците бяха заявили категорично – няма да оставаме повече в тази сбирщина от главорези. За трети път през този ден Джонсън се запита защо не бе последвал братята си, а бе останал тук, подобно на плахо куче в глутница кръвожадни вълци.

Мисионерът съзерцаваше гаснещите въглени дълго след като всички в лагера заспаха.

– Хайде, черни маймуни! Размърдайте се!

Дрезгавият глас на Баунти гърмеше из селото с пълна сила. Всички нубийци се бяха събрали пред колибата на вожда и гледаха изплашено. Бандата от главорези се бе струпала малко по-назад от капитана си и чакаше команда от своя предводител. Зачервените им очи и небръснати образи им придаваха още по-свиреп вид. Капитан Джеймс Баунти отлично знаеше, че когато са махмурлии и с още неизбистрен от алкохола ум, неговите подчинени съвсем освирепяваха. Точно това му трябваше – не хора, а човекоподобни зверове, които да му помогнат да пречупи ината на чернокожите.

Дузината англичани се подпираха на пушките си, вперили апатичен взор в Джеймс Баунти, който с помощта на цветисти псувни и кожен бич подкарваше четирима негри, сякаш бяха овце. Въпреки махмурлука си войниците бяха готови да скочат при първата проява на неподчинение. И ето че тя не закъсня.

– Оставете ни на мира!

Баунти млъкна за момент и се обърна за да види кой дръзва да му се противопостави. Сините му очи се разшириха от изумление. На десетина крачки от него стоеше изправен слабичък младеж на около двайсетина години. Хлапакът трепереше, ала успяваше да издържи свирепия поглед на англичанина. Войниците видимо се напрегнаха.

– Какво каза, маймуно? – изръмжа Джеймс.

– Не съм маймуна. Казвам се Калунга, от племето на нубийците. Искам да ни оставите на мира.

– Пет пари не давам за исканията ти, а и малко ми се ще да знам как се казваш. Ти какъв се явяваш тук – да не си принц или нещо подобно?

– Не съм син на вожда. Син съм на жреца Нерео.

– Я виж ти – син на жреца... Момчета, тук си имаме един малък шаман!

Войниците дружно се разхилиха с капитана си. Баунти изведнъж спря да се смее и отново се втреничи свирепо в младежа. Нямаше и следа от моментната му веселост.

– Значи си незаконното отроче на дъртия Нерео. И какво, да не очакваш да ти падна по очи и да се страхувам, че ще ме удари някоя мълния? За мен всички сте еднакви маймуни, както и да се титлосвате.

– Вие сте лош човек. Какво сме ви направили, че искате да работим в мините за вас?

– Заповед на кралицата, синко. Заповед на кралица Виктория, Господ да я закриля.

– Ние нямаме кралица. Имаме вожд и слушаеме него. Защо да изпълняваме нарежданията на вашия вожд, който освен това е жена?

Тих смях се разнесе откъм събраните нубийци. Лицето на англичанина се изкриви от ярост и заприлича на муцуната на кръвожаден тигър.

– Слушай ме, черна маймуно, Калуна или как там ти беше името. Предостатъчно ти търпях глупостите, които изприказва. Хайде тръгвай пред мен заедно с останалите!

Джеймс Баунти замахна отмерено с бича и Калунга извика от болка. Капитанът беше белязал лицето му с кървава резка точно под лявото око. Нубиецът притисна ръка до раната, а през дланта му се процеди тънка рубинена струйка.

– Това е само за разгрявка – ухили се англичанинът. – Хайде тръгвай с другите чернилки, че иначе...

– **ВИЕ НИКОГА НЯМА ДА НИ НАКАРАТЕ ДА ВИ СЕ ПОДЧИНЯВАМЕ!** – изкрещя Калунга и се изплю в лицето на узурпатора.

Баунти отстъпи крачка назад, ококорил очи от смайване. Войниците скочиха и се затичаха към своя

предводител. Капитанът се окопоти и отново заприлича на див звяр.

– Дръжте тая маймуна! – изрева той и сам подгони младия нубиец.

Калунга сякаш не бягаше, а летеше и бързо взе голяма преднина пред махмурлиите войници. Краката му го носеха напред, по-далеч от страшния бял човек с огнена коса и брада, по-далеч от гърмящите пръчки и обидите. Тичаше с все сили, ала си даде сметка, че няма да може да издържи дълго така. Затова рязко зави и се насочи към скалистите хълмове, които се извисяваха на три-четири километра пред него.

Изведнъж от високите треви изскочи малък гепард и тупна право пред краката му. Стреснат, Калунга загуби равновесие и за малко не падна.

– Малки братко! Какво правиш тук? – задъхано попита той, а от челото му се стичаше пот.

В отговор хищникът измяука.

– Тичай и намери останалите! Предай им, че съм в беда и имам нужда от помощта им. Белите хора ме преследват и искат да ме убият.

Гепардът се затича през необятната савана с дълги подскоци. Калунга си пое дъх и отново се втурна към хълмовете, молейки се наум вестоносецът да пристигне навреме.

Англичаните тичаха настървено колкото можеха. Баунти им крещеше, че са бавни и мързеливи и така никога няма да настигнат чернокожия.

– Отпуснали сте се като торби, прасета такива! – ръмжеше капитанът и се носеше напред, без да обръща внимание на мърморенето им.

Изведнъж Баунти спря.

– Чакайте, чакайте. Вече сме в саваната, а онзи черньо не се вижда никъде. Вдън земя ли потъна?

– Може да е легнал някъде и затуй да не го виждаме – несмело се обади Уилям, огромен и дебел войник с глас, пресипнал от уиски.

Баунти се приближи и изгледа войника с горящите си очи.

– Тъй де... то тук тревата е висока...

– Само колко си умен, драги ми Уилям – изръмжа Джеймс и залепи един шамар на червендалестото лице на войника.

– Хей, капитане, погледнете! – провикна се Джон, слаб младеж с пъпчиво лице.

Запитаният се обърна.

– Какво?

– Онези хълмове там.

Джеймс Баунти се обърна и погледна към купчината скали, която му сочеше Джон. Там като че ли се движеше някаква черна точица... Баунти припряно извади далекоглед от пояса си и погледна през него. Ужасна усмивка озари лицето му. През увеличителните стъкла той видя своята жертва да се спуска по една скала и да изчезва в една ниша.

Баунти се обърна и се ухили.

– Имаш набито око, Джон. Напред към хълмовете! Чернъто е там!

Войниците тръгнаха след предводителя си с усмивки на лицата. Последен се влачеше Уилям и засрамено разтъркваше ударената си буза.

Англичаните почти бяха стигнали до скалите, когато изведнъж саваната около тях сякаш се пробуди. От високите треви изскочиха лъвовے, пантери, гепарди, сервали и се нахвърлиха с рев и ръмжене върху хората. Войниците закрещяха от ужас и започнаха да стрелят с пушките и пистолетите си, а Баунти хладнокръвно извади сабята и с точни, премерени движения започна да се отбранява от хищниците. Големите котки решиха за момент да оставят безстрашния двуног

и се нахвърлиха върху войниците. Последните, подвластни на паниката и ужаса, станаха лесна плячка. Много малко от изстрелите причиниха реална вреда, а от избуялите цял метър треви продължаваха да прииждат хищници. Една лъвица захапа Джон за крака и дръпна силно. С крясък войникът падна на земята, а друга лъвица скочи на гърба му и склочи челюсти около врата на войника. Грамадният Уилям се отбрънчаваше храбро, като мушкаше животните с щика на карабината си, но един огромен стар лъв го издебна отляво и го събори с тромав скок. Писъците на англичанина заглъхнаха сред ръмженето на хищниците. Кръв се лееше от телата на грамадните котки, ала те сякаш не обръщаха внимание на раните си и методично поваляха войниците един по един.

Нотка на ужас се прокрадна в студения разум на Джеймс Баунти, докато наръгваше поредния гепард. Как бе възможно тези хищници, представители на различни видове котки, да се бият заедно и да нападат хората безпричинно? Капитанът с болка гледаше как подчинените му мрат като мухи сред локви кръв, всеки поотделно наобграден от няколко звяра. Един сервал скочи на рамото на капитана и го захапа за ухото. Джеймс изкрещя и запрати животно сред останалите хищници. Инстинктът подсказа на англичанина да намери прикритие сред скалистите хълмове. Погледна отново за миг към останалите войници. Пред очите му падна и последният – ефрейтор Хари, отдавна прехвърлил четирийсетте. Една пантера го бе повалила по корем. Той отчаяно протегна ръка към своя капитан, сякаш той можеше да му помогне. Един лъв захапа ръката и с мощно щракване на челюстите я откъсна. Хари, с когото Джеймс толкова пъти се бе напивал край лагерния огън и бяха участвали заедно в няколко мисии – познаваха се от години. И всички останали – Джон, Уилям и другите. Всички бяха мъртви. Джеймс

светкавично прибра сабята в ножницата и се затича към хълмовете с цялата скорост, на която беше способен. В движение свали пушката от гърба си и започна да стреля през рамо по няколкото хищника, които започнаха да го преследват. Баунти бе добър стрелец и всеки изстрел поваляше по едно животно. Останалите животни останаха при трупите на войниците и някои от тях започнаха да се хранят, а други просто се изтегнаха на тревата и сякаш зачакаха.

Капитанът яростно скачаше по камъните и ръмжеше, а от разкъсаното ухо течеше кръв и капеше върху рамото му. Този проклет негър щеше да му плати за всичко, само да го откриеше. Така щеше да го подреди... Джеймс прескочи един голям камък и за момент се зачуди накъде да тръгне. Сякаш от нищото пред него изскочи една пантера и понечи да го захапе за крака. Англичанинът я простреля от упор в главата и реши да се изкачи на върха на скалата, която се извисяваше над него. Не след дълго силните му ръце го заведоха там. А на върха го чакаше Калунга.

С въздишка на облекчение капитанът преодоля последните сантиметри и се намери на върха на скалата – плосък, сякаш отрязан с нож неправилен кръг, приблизително десет метра в диаметър. Баунти се озъби в ужасяващо подобие на усмивка, като съзря нубиеца.

– Ааа, ето те и теб, чернилко. Тъкмо ти ми трябваше.

Преди Калунга да успее да каже или направи нещо, Джеймс свали карабината от гърба си и стреля по негъра. Отнякъде се появи малкият гепард – верният приятел на Калунга и скочи на пътя на куршума. Баунти изсумтя, като видя вместо негъра пред него да се гърчи в агония един хищник.

– Значи тези проклетите котки са твои слуги, а? Ти си ги пратил със своите черни магии срещу нас. Сега аз ще те пратя там, където са сега войниците ми.

– Не трябваше да идвате тук – промълви Калунга. – Не трябваше да ни заставяте да правим неща, които не желаем. Ние живеем тук по този начин от векове и не искаме да се променяме.

– Майната ти – отсече капитанът и вдигна пушката.

Ударникът изщрака на празно. Джеймс се попипа по джобовите, но не откри никакви останали патрони. С ругатня ядосаният англичанин запрати карабината през скалата.

– Нищо. И така ще ти видя сметката.

– Защо искаш да ни подчиниш? Защо искаш да ни убиеш, като не изпълняваме желанията ти?

– Именно защото не ги изпълнявате, тъп дивак. Не съм свикнал да не ми се подчиняват.

– Ние никога не сме се подчинявали на никого.

– Ще се подчините и още как. И на мен, и на Нейно Величество.

– И да ни заплашвате, и да трошите идолите ни – няма никаква полза. Вървете си. Не желаем нито да бъдем роби, нито да си сменим вярата. Просто ни оставете на мира.

Капитанът се изплю встрани и извади сабята си.

– Значи трябва да умреш – спокойно каза той и се нахвърли с рев върху младия нубиец.

Калунга се хвърли на горещия камък в опит да се предпази от студената английска стомана. Но без да иска, направи много повече.

Джеймс Баунти се спъна в единия крак на нубиеца и с крясък полетя надолу.

Калунга се приближи към ръба на скалата и предпазливо погледна надолу. Баунти не беше мъртъв. Бе успял да се хване за един стърчащ камък на около половин метър под скалния ръб и трескаво търсеше опора с другата си ръка. Сабята му беше паднала долу и около нея се бяха събрали близо дузина големи котки. Всичките хищници гледаха нагоре в очак-

ване да падне и белия човек. Калунга легна по корем и протегна ръка надолу.

– Хвани се за ръката ми.

– Никога! – изръмжа капитанът и плесна ръката на нубиеца със свободната си длан.

Изведнъж камъкът, за който се държеше Баунти, се откърти с грозен звук и той полетя надолу към хищниците, а в погледа му се четеше само ярост и омраза. Такава ярост и омраза, че Калунга нямаше да забрави този поглед никога. Котките бяха толкова много, че скриха напълно тялото на капитана под туловищата си. Нубиецът стана и отиде да погали за последно гепарда, който бе жертвал живота си, за да го спаси.

– Сбогом, малки приятелю – отрони младежът и се изправи с насълзени очи.

– Хайде, изчезвай!

Поредният камък се стовари в тила на преподобния Джонсън, който с куцукане напускане селото, съпроводен от смеха и подигравките на нубийците.

– Върви при своята жена вожд и ѝ кажи да не праща повече своите поданици тук! Нямаме нужда от вас – подвикна му Арани.

Джонсън продължи да се отдалечава от селото на изток към Хартум, като тихичко си мърмореше под нос, а раменете му се тресяха от възмущение.

ДОКЪДЕ ВОДЯТ МЕЧТИТЕ

*На Юри Илков, който пръв се пристраши
да отпечата този разказ в своето
сп. „Тера Фантастика“*

На булевард „Джеймс Баучер“, на около стотина метра преди посолството на Кипър една бледосиня триетажна сграда се гуши между лъскава нова кооперация и запустял бурениясал двор. Няма как да я сбъркате – прозорците ѝ са така мрачни и зловещи, че напомнят орбити на извадени човешки очи. Щом влезете вътре, веднага ще ви направи впечатление олющената зелена боя и липсващите парчета мазилка по ъглите. Ако вдигнете глава – само счупена фасунга виси на оголени жици от тавана. В преддверието е сумрачно – слънчева светлина се процежда само през стълбището от прозореца на полуетажа. Не стойте на едно място, влезте в асансьора. Той ще ви заведе на желания етаж, друсайки така, сякаш е болен от треска. Кабината е цялата нашарена от графити, изписани с ацетонов маркер, огледало няма. Алюминиевото табло е откраднато и вместо да сложат ново, техниците са залепили изолирбанд около копчетата.

Качете се на първия етаж. Вратата ще се отвори с жалостиво скърцане и после ще се затръшне зад гърба ви така, че ще подскочите от уплаха. Разходете се. Сред мизерията на сградата се набиват на очи тапи-

цираните с кожа врати, до които светят месингови табелки с имена – „Асен Петров, счетоводител“, „Яна Екимова, секретарка“, „Д-р Диньо Динев, финансов ревизор“. Хм, каква скука. Хайде да отидем на втория етаж. Не, не с асансьора – нали видяхте колко е разнебитен. По стълбите, по стълбите. На втория етаж ви очакват същите кожени врати, само надписите са различни – „Костадин Петев, адвокат“, „Нено Апостолов, нотариус“... Не, и тук няма нищо интересно. Чувствам обаче, че на третия етаж нещо ще ни грабне вниманието.

Да, прав съм. Една врата не е като останалите – проста дървена плоскост, боядисана в кафяво. Върху нея е залепен зелен лист формат А4, а на него с големи черни букви пише: ИК „Нова Зора“. Под зеления лист е залепен втори, бял, на него е напечатано с помалки букви: „Георги Стоименов, редактор и издател, 09:00 – 18:00“. Интересно какво ли има зад тази врата?

Георги Стоименов с въздишка свали очилата и разтърка хрущяла на носа си. Още един ден, през който нямаше кой знае каква работа. Не е лесно да си издател, ей. Особено в България, особено сега – пазарът на книги така се сви, подобно на докосната с пръст актиния. Хората четат малко, а пък български автори – хич, дори да се казват Йордан Радичков или Недялко Йорданов. Добре че се намира по някой университетски преподавател, който да си издава учебниците и сборниците в „Нова Зора“, иначе Георги съвсем щеше да я закъса. За своите единайсет години като издател по Татово време той дори и за миг не си беше помислял, че да си писател ще се превърне в хоби, в удоволствие. В скъпо удоволствие. Защото, ако искаш да издадеш книга в България на собствени разноски сега, в началото на двайсет и първи век, ти трябва

поне хиляда лева, за предпочитане – две хиляди. Но ако някой има тези пари, точно книга ли ще тръгне да издава с тях...

Мехурът на издателя ветеран внезапно се обади. Георги стана, отвори вратата и се запъти към тоалетната в края на коридора. Влезе в мъжката, свали си панталоните и започна да се облекчава. Докато го правеше, погледът му блуждаеше по белите фаянсови плочки, на които имаше различни съобщения, надраскани с флумастер. Съдържанието на посланията го отврати до дъното на душата му: „Искам двама яки мъже, на които да им ги поемам до зори“, „Тук ме еба рязан турчин с огромен хуй, беше невероятно“, „Аз съм мъж и искам да се чукам с мъж. 26/180/72 съм, телефонът ми е...“. Георги изтръска члена си, преди да го прибере обратно в гащите и излезе, без да пусне водата – дръжката беше ръждясала и не помръдваше. Не можеше да разбере собственика на сградата – сигурно беше някоя мутра или новоизлюпен богаташ, който не се грижеше за наемателите си. А можеше да се направи един основен ремонт, да се плаща на чистачка, да се наеме охрана, която да бди кой влиза и излиза – всякакви хора идват тук, ползват тоалетните, драската из тях... Къде ти. Всеки гледа сега как да ти прибере парите, да те изпързали по всички правила на „тънкото“ изкуство.

Издателят си изми ръцете и излезе от тоалетната. В полезрението му попадна фигурата на смутен младеж, който пристъпяше от крак на крак пред кабинета му. Беше около дваисет-дваисет и една годишен, среден на ръст, чернокос и гладко избръснат. Дънките му бяха избелели от пране, а коженото яке му със сигурност го бе носил баща му на младини. В ръцете си стискаше няколко листа. Георги попита:

– Какво обичате?

– Добър ден – поздрави младокът и избълва в ско-

ропоговорка: – Казвам се Илиан Ковачев, чух, че тук е открито ново издателство, че издавате и български автори, ами аз тук имам един разказ и бих искал да попитам...

– Влезте, влезте – прекъсна го издателят и отвори вратата. Младежът го последва. Личеше си, че е доста притеснен. Георги седна зад бюрото, нагласи си очилата и започна:

– Казвате, че сте написали разказ. Дайте да го видя.

Младежът протегна листовете. Издателят ги пое и ги разтвори. Бяха четири, изписани на пишеща машина. Най-отгоре се мъдреше заглавие:

УЖАС В ТИХИТЕ ВОДИ

– Какъв е жанрът? – попита издателят.

– Хорър – с нотка на гордост отвърна Илиан Ковачев. – Любимият ми жанр. Обожавам да чета автори като Стивън Кинг, Хауърд Лъвкрафт...

– Добре, добре – прекъсна го Георги. Беше се наслушал до гуша от подобни обяснения. Момчето млъкна и го изгледа виновно. Георги започна издалеко:

– Виждате ли, обстановката в България в момента е такава, че да работиш в тази сфера е много недоходоносно. Не е вярно, че хората не четат – четат и още как, само че не дават пари за книги. А когато си купят книга, гледат да е нещо наистина добро, нещо, за което са сигурни, че ще им хареса. И така не се купуват български автори – не знам откъде е наложено мнението, че родните ни автори не струват, но със сигурност е грешно. Аз помня, като бях издател през социализма – издавах се по петдесет, по сто хиляди бройки от дадена книга и пак не стигаха – хората купуваха по няколко екземпляра, да има и за приятелите им, запазваха си ги отнапред, дори пускаха връзки. А сега – издадат се хиляда бройки и пак няма кой да

ги купи. Вярно, че книгите тогава бяха по-евтини, но все пак... Политиката на нашето издателство е такава – ако одобрим книгата, разделяме си разходите с автора и после делим печалбата. Фифти-фифти. Ако не я одобрим – издавате я изцяло на свои разноси. Готови сме изцяло да спонсорираме една книга само когато е нещо изключително добро, нещо новаторско, нещо, което заковава вниманието изцяло. Разбира се, издаването не е толкова просто – написаното трябва да се редактира, редактираното да се прегледа от ректор, да се напише рецензия, да се намери художник и така нататък, но това е вече наша работа. То, стигне ли се веднъж дотам...

– Аз не искам да издавам цяла книга – бавно каза Илиан. – Аз имам написан само този разказ, в момента пиша втори.

– Няма проблем – побърза да го успокои издателят. – Имаме и други разкази от български автори и мислим да подготвим сборник в най-скоро време. Вие с какво се занимавате?

– Студент съм в УНСС, специалност „Застраховане“ – отвърна младежът.

– Възраст?

– Двайсет и една.

– Досега да сте издавали нещо свое някъде – роман, разказ, статия, стихотворение – нещо?

– Не съм.

– Добре – каза Георги. – Оставете разказа тук. Аз ще го прочета, ще отбележа грешките, а вие елате утре горе-долу по същото време. Сега часът е – бърз поглед към стенния часовник – десет и тринайсет, значи към десет-десет и половина. Имате ли телефон, GSM?

Илиан Ковачев поклати отрицателно глава.

– Нямам. Аз съм от Ихтиман, само уча тук. В квартирата няма телефон, а за GSM пари трябва...

– Ами уговорката остава за утре тогава.

– Благодаря, довиждане – каза младежът, усмихна се леко и затвори вратата след себе си.

– Довиждане – подвижна след него Стоименов.

През деня пристигнаха няколко крупни поръчки – нещо, което рядко се случваше. Георги беше много зает, звънеше по телефона, даваше поръчки, пишеше рецензии. Време за четене на разказа намери чак вечерта преди да си легне. Изтегна се на леглото, сложи очилата и започна да чете. Сюжетът беше леко блудкав – някакво момче става нощем и ходи като сомнамбул (защо като? – зачуди се издателят), излиза от къщи и преди да се събуди стига чак до блатото извън града, където се крие някакъв страховит звяр. Въпросният звяр е драконоподобно чудовище, което иска с помощта на момчето да завладее града, а после – и света. Авторът описваше директно събитията, без да ги украсява, без да им придава цвят – прекалено лаконично. Използваше твърде много глаголи и прекалено малко прилагателни. Вярно, че първите стъпки са най-трудни, но това не значи, че трябва да са така „изкълчени“. Все пак Илиан Ковачев имаше едно предимство, което не убягна на петдесет и три годишния издател – това момче не правеше правописни грешки. Абсолютно никакви – използваше препинателните знаци на място, знаеше кога да членува с пълен и с непълен член, използваше перфектно запетайките, започваше нов абзац точно където трябва. „Дали няма да иска да го взема за помощник-редактор“, помисли си Стоименов и почти веднага отхвърли идеята. Помощник, ако има работа, а то работа – я има, я няма. Георги остави листовете и очилата на шкафчето, угаси нощната лампа и не след дълго се унесе.

На другия ден Георги Стоименов седеше в кабинета си и въздишаше от скука. Пак нямаше работа. Вратата изведнъж се отвори. Издателят вдигна изненадано очи.

– Писмо за вас – изломоти пълната разчорлена пощальонка, остави един бял плик на масата и побърза да излезе, за да не забележат зачервените ѝ очи. Това обаче не убягна на зоркия поглед на издателя: жената беше пила цяла нощ. Сви рамене, взе плика и го отвори с ножа за хартия. Беше новият разказ на Антон Сарандев, многообещаващ писател от Велико Търново, който не за пръв път прашаше свои творби. Антон Сарандев беше собственик на ресторант в родния си град, но в свободното си време пишеше статии за местния вестник „Борба“, както и фентъзи-разкази. Бяха се срещали веднъж, когато той бе дошъл по работа в София – оказаха се наборы с Георги и накрая публикуваха два разказа в първия сборник на издателството – „Начало“. Ето, това вече беше добър писател – пишеше като по учебник. Георги зареди нов лист в пишещата машина и започна да пише отговор на търновлията, като негласно се запита кога накрая ще намери пари да си вземе един компютър като хората, за да си улесни работата.

Леко почукване на вратата прекъсна писането на издателя. Вратата се отвори и оттам надникна лицето на Илиан – начинаещия хорърист.

– Добър ден – поздрави той.

– Заповядайте – каза Георги и погледна часовника. Десет и трийсет, точен е като англичанин. За малко издателят да се изложи, като почти направи жест към младежа да седне – а нямаше къде. Как не се бе сетил да вземе един стол, че да не стърчат клиентите като диреци... Издателят започна направо:

– Прегледах разказа ви. Има още какво да се желае в много направления, но като цяло се справяте добре. Впечатление ми направи, че не допускате правописни грешки.

– Ами, аз просто... просто мисля, че е правилно да се пише така. И така пиша – усмихна се Илиан.

– Шест.

– Моля? – не разбра младежът.

– Шест лева – натърти издателят. – Вземам по три лева на всеки редактирани хиляда думи.

– О – сконфузи се студентът, порови в джобовете си и изтърси омачкана банкнота от два лева и почти цяла шепа стотинки. Преброи стотинките пред изкривеното от досада лице на господин Стоименов. Пет лева.

– Нали може утре да ви дам оставащия лев?

– Може, може – махна с ръка издателят. – Разкажете ви ще остане тук, какво ще кажете? Да го подготвим за следващия сборник, евентуално.

– Да, добре – съгласи се Илиан. – А кога ще издадете сборника?

– Вероятно в най-скоро време.

– А за разказа... ще получа ли нещо?

– Зависи, нищо не се знае.

Илиан Ковачев кимна и се сбогува. Мъглявите отговори на издателя бяха снижили самочувствието му до нулата. Той въздъхна и пое пеша към квартирата, пъхнал палци в празните си джобове.

На другата сутрин Георги Симеонов седеше в кабинета си отново сучаещ, гризеше края на химикалката и мислеше за проваления си брак. Анета се разведе с него преди осем години – просто си събра багажа и го остави в малката гарсониера, без да ѝ мигне окото. Макар и четирийсетгодишна, тя все още беше добре запазена – гърдите ѝ не бяха провиснали, кожата ѝ все още бе гладка, почти нямаше бръчки. А и Анета не искаше да прекара остатъка от живота си с мъж, който вечно преследва непонятни мечти и блянове. С мъж, който вече прави секс веднъж седмично по три минути и после заспива като младенец. Дъщеря им Ирина се омъжи веднага след като завърши средното си образование за някакъв мастит бизнесмен, по-голям от нея

с цели дванайсет години. Родителите на Ирина не се притесняваха, че дъщеря им ще живее зле – въпреки голямата възрастова разлика, въпреки съмнителните приятели на мъжа ѝ Андрей, известен още като Тупаника. Напротив, те знаеха, че тя само ще се вози в Мерцедес SL 550 и ще харчи парите на мъжа си, които се стичаха като река в джобовете му от чейнджбюра, магазини и компютърни зали. Така и стана.

След като мина сватбата на дъщеря ѝ, Анета изчака точно три месеца и напусна Георги – след близо двацет години съвместен живот.

– Писна ми да ти търпя глупостите, Жоре! – роптаеше тя, стиснала пълните куфари до вратата. – Все мечтаеш да издаваш книги, да продаваш книги, да откриваш млади таланти, да се срещаш с писатели и тем подобни простотии! В България свестни писатели няма, бе! Свестните бяха по Татово време, когато ти си бачкаше кротко зад бюрото и изкарваше пари. А сега я се виж – работиш каквото ти падне, само и само да изкараш за хляба. Не те ли е срам бе, все аз с моята заплата да те издържам! Може да съм чукнала четирийсетака, ама това не значи, че ми стига малкото внимание, които ми отделяш. Добре че поне живота на Иринка оправихме. Сега аз ще оправя моя!

Анета тръшна вратата и остави своя мъж да стои като гръмнат. После Георги разбра, че още на следващия ден експерт-счетоводителката, била досега негова съпруга, си е намерила за гадже двацет и пет годишен атлетичен младеж, работещ като стриптийзър в известен столичен клуб. Пренесла се при него и сега си живуркали като два влюбени гълъба. Всичко това му го разказа един негов бивш колега, живеещ по случайност в същия вход, където бе отишла Анета. Да... никога не можеш да знаеш накъде ще те отведе пътеката на живота. И така Георги заживя сам, работейки ту като барман, ту по строежите. Все пак, накрая успя

да спести пари и да открие собствено издателство – неговата заветна мечта.

Лекото почукване извади Стоименов от унеса. Вратата се отвори и от нея надникна лицето на Илиан Ковачев.

– Влезте, влезте, не стойте така на вратата – с досада каза издателят.

– Здравейте – поздрави Илиан и затвори вратата зад себе си. – Дойдох да ви донеса оставащият лев от вчера, както и новия ми разказ.

И начинаещият писател остави на бюрото монета от един лев и няколко листа.

– Добре, добре – прозя се Георги, взе монетата и прибра разказа в чекмеджето на бюрото, без да го погледне. Младежът пред него се вираше като хипнотизиран през прозореца и изведнъж ни в клин, ни в ръкав изтърси:

– Знаете ли за какво си мечтая, господин Стоименов? Мечтая си един ден положението в България наистина да се оправи. Да има работа за всички, да няма такава престъпност като сега, да няма толкова голяма корупция. Мечтая писателството да се превърне в работа, в истинска, добре платена работа. Всеки писател да се радва на слава, на уважение, книгите му да се издават и в чужбина, да получава добри отзиви от критици, от журналисти и читатели. А аз, аз също искам да бъда сред тези писатели. Да живея в голям и хубав дом, да карам скъпа кола и да организирам промоция на всяка моя нова книга в библиотеки и книжарници – да си продавам книгите с автограф на читателите, така, както е на Запад. Да не се налага да работя като днешните писатели я редактор, я преводач, я каквото ми падне, за да свързвам двата края. Мечтая да пътувам – из България, по чужбина, да участвам в благотворителни проекти. И когато остарея и се оттегля в някое тихо кътче, да знам, че не съм живял напразно

на тоя свят. А когато умра и се превърна в прах, младите хора да помнят, че някога е живял един истински писател, родолюбец и патриот, оставил своята следа в историята.

– Всичко това е много хубаво – отвърна издателят, полуизненадан-полуотегчен от речта на Илиан Ковачев. – Ами аз ще проверя и този ваш разказ... има ли нещо друго?

Илиан го погледна сепнато, сякаш се пробуждаше от дълъг сън.

– Добре... не, няма.

– Довиждане – отпрати го Георги Стоименов.

– Д'виждане – изломоти студентът и затвори вратата след себе си.

Младежът крачеше ядосан по улицата, стиснал юмруци и дишащ тежко през зъби. Какво толкова беше казал на тоя надут издател? Че мечтае да е богат и известен? Кой не мечтае за това? А той защо се държеше така с него – горделив и дръпнат? За кой се мислеше – да не би да е собственик на издателство „Бард“? Илиан зави рязко покрай ъгъла и за малко не блъсна една млада майка, буташа количка с бебето си. Тя спря и го изгледа с възмущение, но заслепен от гнева си, той въобще не я видя.

Георги въздъхна дълбоко, отвори чекмеджето и извади разказа. Днес хич не му се работеше, ама хич – искаше просто да бъде оставен на мира. Насили се да пребори мързела и разтвори листовете. Най-отгоре се мъдреше надписът „СОФИЙСКИ ВАМПИР“, надраскан с червен маркер. Преди да започне да редактира, Георги Стоименов се запъти към тоалетната да пусне една вода.

Докато уринираше, погледът му се плъзгаше разсеяно по надписите на стените, оставени от разни от-

чаяни хомосексуалисти. Вече си закопчаваше дюкяна, когато изведнъж го видя.

На равнището на очите му се мъдреше огромен надпис. Георги беше сигурен, че е нов – вчера го нямаше. Запита се как не го е видял, още като влезе – беше точно пред него. Буквите бяха големи поне десет сантиметра едната. Посланието гласеше:

ВСИЧКИ ПЕДАЛИ В ГАЗОВИ КАМЕРИ!

„Доста радикално“ – помисли си Георги. Буквите бяха написани с червен маркер...

Момент.

Заглавието на разказа на Илиан също бе написано с червен маркер. Дали... Не. Едва ли такова стреснато и учтиво момче ще пише подобни неща из тоалетните. Пък и дори да го беше написал, какво от това? Все пак, всеки си има собствено мнение за нещата от живота.

Георги се върна в кабинета, седна и започна да проверява разказа. Той беше под всякаква критика – банална история за вампир, върлуващ нощем по софийските улици. На места Илиан беше пропускал препинателни знаци, минаваше от минало в сегашно време изведнъж, без никакъв преход, бъркаше пълен и непълен член. Като че ли предишният разказ и този тук бяха писани от двама различни автори. За капак разказът завършваше с това, че вампирът започва да набира армия от себеподобни с желанието да завладее града. Пълна отврат, помисли си издателят и презрително бутна листовете пред себе си. Вместо да се появи някакъв добър герой, който да убие вампира, както си му е реда, досадният младеж беше обрисувал кръвопиеца едва ли не като положителен персонаж и завършваше историята с отворен край – кай знае какво още предстои да нацапа по белите листове. Застаряващият издател погледна часовника на стената – набли-

жаваше пет следобед. С въздишка Георги си събра нещата надве-натри, грабна якето и излезе, заключвайки вратата след себе си. На бюрото остана само разказа на Илиан Ковачев.

През отворения прозорец подухна вятър и разпиля листовите из стаята, сякаш им се присмиваше, задето са изписани с недостойни слова. Недостойни за издателя, недостойни и за хората, които може би никога нямаше да ги прочетат.

Следващият ден беше четвъртък. Издателят Георги Стоименов стоеше зад бюрото си и очакваше младия Илиан. Беше сигурен, че ще дойде. Така и стана – начинаещият писател се появи точно в десет, точен като часовник и мрачен като буреносен облак.

– Добър ден – каза младежът и попита направо: – Проверихте ли разказа?

Георги скръсти ръце и изглежда неодобрително събеседника си.

– Да, проверих го. И трябва да ви кажа, че той никак не ми хареса. Допускали сте елементарни неточности, и не само. Не подхожда на един млад човек, който иска да стане писател, да прави правописни грешки. Предишният ви разказ – издателят отвори чекмедже-то, извади „Ужас в тихите води“ и го тръсна на бюрото – не беше нищо особено, но поне в това отношение беше издържан. А този, който ми донесохте вчера, за нищо не става.

– Нищо особено... За нищо не става – повтаряше механично като робот Илиан Ковачев, гледайки ту „Ужас в тихите води“, ту „Софийски вампир“.

– Грешките са толкова много, че ви съветвам да изхвърлите този разказ и да напишете нов.

– Да го изхвърля? – ококори се студентът.

– Знам, че ще ви е трудно, и аз съм прописвал това-онова на младини – усмихна се Георги. – Помня

как треперех над всяко изписано изречение, сигурно и вие сте така. Вероятно всички прохождащи писатели са така. Но не забравяйте, че това е една временна страст, която постепенно ще отmine. Подобно на леко заболяване.

Илиан не отговори, а само гледаше с немигащи очи човека пред себе си. Издателят реши да не се занимава повече и каза:

– Девет.

– Пак ли? – изръмжа младежът.

– Пак, пак. Никой не работи без пари, млади човече.

– Нямам никакви пари. Утре ще си ходя на Ихтиман и ще ви донеса парите в понеделник.

Редакторът се облегна назад и нервно започна да потропва с нокти по дървения плот.

– Ох, какво да ви правя? – просъска раздражено през зъби Стоименов. – Сякаш не знаете, че се заплаща. И аз искам да ям! Писна ми от вас, от всички младоци с жълто по устата, дето написват два-три разказа и вече се мислят за най-великите писатели, раждани някога. Хванах се да направя тази издателска къща не толкова от желание да забогатяя, колкото че искам да помогна на западащото писателство в България. И какво получавам? Едно благодаря не ми е казал някой. Да не мислите, че аз не искам българските писатели да пробият в чужбина, да живеят нормално и да не се налага да работят каквото им падне, за да свързват двата края? Помня какво беше преди десети, знам какво е и сега. Ама поне малко уважение имайте де! Все пак правя нещо да подпомогна родните писатели и поети – не много, но толкова ми е по силите.

Студентът мълчеше, забил поглед в краката си. Георги продължи:

– Аз знам, че ще ми платите, виждате ми се честно момче, но не е в това въпросът. Проблемът е в уважението, което хората трябва да имат един към друг. И

понеже ви уважавам, ще ви кажа честно: този разказ е боклук. Първия може и да го публикувам, ако направя сборник. Но „Софийски вампир“ е добър единствено за коша. Надявам се да оцените по достойнство откровеността ми и за в бъдеще да проявявате по-голямо уважение — не само към мен, а и към хората изобщо.

Издателят свали очилата от носа си и ги хвърли на бюрото. Наистина беше много изнервен. При падането си очилата закачиха един молив, който се затъркаля напред по дървения плот. Двамата мъже в стаята проследиха краткия път на молива, който накрая падна право в подложената отдолу длан на Илиан. Георги Стоименов протегна напред дясната си ръка в недвусмислен жест, искайки си го обратно.

Илиан стискаше молива в левия си юмрук. Внезапно кроткото лице на студента се превърна в маска на яростта и той замахна. Ръката му профуча над бюрото като хищен звяр и молива се заби в дясното око на издателя. Георги нададе кански вик от болка и изненада. Ръцете му се стрелнаха към лицето, мъчейки се да извадят молива. Студентът замахна с левия си крак и ритна издателя в главата. Последният се строполи на земята, като накрая успя да извади дървената пръчица. От дупката, където допреди малко се намиреше окото му, пръскаше обилно кръв. Младежът грабна пишещата машина от бюрото, издигна я високо над себе си и я стовари с гръмовен звън по главата на жертвата. Ръмжейки като животно, Илиан започна да скача с десния си крак върху главата на издателя, без да обръща внимание на стоновите му и жалките опити да се предпази.

Дишайки тежко, младежът спря да скача. Главата на неподвижния мъж в краката му представляваше пихтиеста маса от кръв, кости, кожа и коса. Изведнъж вратата се отвори и на нея се показва миловидното лице на изрусена около трийсет и пет годишна жена.

– Господин Стоименов, какво ста...

Устата на жената замръзна, щом съзря страшната гледка в кабинета. В гърлото ѝ се надигна писък, но студентът не изчака да го чуе. Вместо това я сграбчи за гърлото, придърпа я с едно движение вътре и затвори вратата. Грабна ножа за писма от бюрото и започна да удря в гърдите, в корема, в лицето...

Илиан Ковачев излезе навън пред сградата и примижа срещу яркото слънце. Беше свалил коженото яке и го носеше с лявата си ръка праметнато на гърба така, че да не личат кървавите петна. В дясната си ръка младежът стискаше своите два разказа, също опръскани с кръв. Той се усмихна снизходително и тръгна надолу по улицата с бавна походка, без да бърза за никъде. Какво като не го бяха одобрили, какво като нямаше да публикуват разказите му? В София издателства под път и над път, все ще се намери някой, който да издава български автори. Има толкова издатели, които щяха да го приемат в офисите си. Щяха да се усмихнат, да се здрависат и да бъдат любезни и учтиви с него.

Защото хората трябва да се уважават един друг.

СТРАХ ОТ СТРАХА

*На племенника ми Мирослав,
който ми разказа страшните истории*

Летният лагер е събитие, за което мечтае всяко дете. И тази година директорката на N-ската гимназия реши да организира нещо подобно в стария санаториум, който се намирал на десетина километра извън града. Нека децата видят и те малко природа, чист въздух и прочее. Събраха се около четирийсет хлапета, всичките от IV до VI клас и заминаха с един раздрънкан „Чавдар“ към санаториума в петъчния следобед. Лагерът се водеше от четирима учители, които следяха за дисциплината – учителката по химия, сухата математичка, пълничката биоложка и учителят по физкултура. Шофьорът излезе от града, подмина двата завода и запустелия стадион, зави наляво и шофира близо километър по прашния път, докато стигне до санаториума. С крясъци и викове всичките деца се изсипаха от автобуса. Шофьорът каза на учителката по математика:

– Е, аз потеглям обратно. Ще дойда да ви взема в неделя в три следобед.

– Добре – въздъхна математичката и намести очилата си.

Учителите слязоха и автобусът се отправи обратно към Свищов. Тягостна тишина се бе възцарила внезапно сред скупченото множество – нещо, необичайно за

толкова много деца. Причината беше сградата – мрачна и зловеща, извисяваща шестетажна снага пред тях. На много места мазилката ѝ бе изпададала, тук-там имаше счупени прозорци, а фонтанчето пред главния вход бе затлачено. Отляво се намираха тенискортът и баскетболното игрище. Настилката им беше напукана и в пукнатините бяха избуяли големи туфи трева. Единствената следа от спорадично човешко присъствие бе тази на „клиентите“ на пунктовете за вторични суровини – телените огради, железните пръти и бетонните колове липсваха. Крадците бяха отрязали даже и кошовете за баскетбол.

Учителите влязоха първи – естествено, беше отключено. Започнаха бързо да настаняват по прашните стаи потиснатите от атмосферата деца. За щастие, повечето си носеха предвидливо фенерчета – оказа се, че в сградата няма ток. Препоръчаха да не затварят вратите – бравите или липсваха, или бяха повредени и някои деца можеха да се окажат заключени. Беше началото на юни и студът не бе нещо, от което някой се притесняваше. Децата извадиха храната, която си бяха взели, хапнаха и настроението им се възвърна. Поиграха кротко, разходиха се навън и накрая се прибраха обратно по стайте, защото бе започнало да се стъмва, а санаториумът беше построен направо в гората.

Не след дълго учителите заспаха, изморени от пътуването – сухата математичка и възпъгнатата учителка по биология в леглата си, а физкултурникът и химичката на дивана във фоайето, прегърнати като гимназисти. Сънят обаче бягаше от очите на пълните с енергия деца. Те тихо слушаха музика от джиесемите си, играеха на карти, пушеха скришом. Чак към полунощ повечето заспаха – кои по изтърбушени фотьойли, кои в продънени кревати.

Само на четвъртия етаж, в стая 407 се намираше една компания, която и не помисляше да си ляга. Вът-

ре се намираха десетина деца, макар че учителите забраниха да се събират повече от четирима в една стая. Единствената светлина вътре идваше от няколко запалени свещи – също строго забранено поради опасността от пожар.

След като всичко им омръзна – ядене, карти, музика, игра на „пържолки“ и „бутилка“, някой предложи:

– Хайде да си разказваме страшни истории. Искате ли?

– Хайде! – въодушеви се един висок и русоляв шестокласник от Белене. – Аз ще разкажа първи.

– Добре, разказвай – подканиха го две-три деца.

– Окей, започвам. Значи, разправям ви истина и сегашно реално събитие, а не някаква брадата приказка. Има един дядо в Белене, турчин. Всички казват, че се е побъркал, ама странят от него и бягат. Даже комшиите му се изнесоха.

– Защо? – попита недоумяващо едно момиче от Свищов.

– Защото преди години жена му починала... А сега, доста често, можеш да го видиш тоя дядо, дори и посред бял ден, да седи на пейката пред къщата си, да си пуши кротко и от време на време да си приказва сам. Ама ако минеш нощем край къщата му, ще видиш, че не си говори сам, а говори на една сянка...

– Абе да! – усъмни се шестокласник от Никопол с наболи мустачки. – Не може да бъде.

– Истина е – обади се нисък петокласник от Белене, пушещ небрежно. – Аз съм му градски и знам за този случай. Ама има и още истории – Белене е пълно с тях. Веднъж един мъж си пийнал и тръгнал да сваля някаква мадама. Отишли някъде по брега на Дунава – искали да правят това-онова. Той ѝ вика: „Хайде тук“, а тя го дърпа все по-навътре, към едни камъни досами брега. Накрая онзи не издържал, хванал я и ѝ дръпнал полата нагоре.

– И после? – ухили се никополчето.

Малкият беленчанин пусна кръгче дим от цигарата си.

– Краката на жената били магарешки.

– А стига бе! – шашна се мустакаткото.

– Искам и аз да ви разкажа една! – обади се черноко-со свищовлийче с яркосини очи. – Значи, отишла една жена посред нощ на свищовските гробища да занесе цветя на гроба на мъжа си. За какво ли ѝ е било през нощта да ходи там... Отишла тя, оставила цветята, оплаквала на гроба и изведнъж чула недалеч зад себе си звуци на цигулка. Обърнала се и видяла един стар дядо с побелели коси да седи на един гроб и полека да тегли лъка по струните. А дядото бил полупрозрачен – през него се виждало... Уплашила се и побягнала. На другия ден отишла, ама по светло на гробищата, и право на гроба, дето седял дядото призрак. И какво мислите, прочела на надгробната плоча?

– Ми не знаем, ти ще кажеш – додаде нетърпеливо една беленчанка.

– Човекът, който лежал в този гроб, бил известен цигулар.

– Ами то се и очакваше – обади се русо четвъртокласниче от Ореш. – Чакайте да ви разправа една история, дето един братовчед на тати му я е обаждал. Значи, на този братовчед на тати умира сестра му съвсем млада. И погребали я, отишли на кръчма родата, почерпили се за Бог да прости, пък се понапили. А знаели за едно предание – че ако един човек е починал и ти през нощта заровиш празно шише в гроба му, на другия ден сутринта щом изровиш шишето и погледнеш срещу слънцето, ще видиш вътре последното желанието на починалия. И братовчедът отишъл през нощта и заровил една бутилка в гроба на сестра си. На сутринта отива, изравя я, изравя шишето срещу слънцето... и вижда вътре сестра си, облечена в булчинска рокля.

– Брей... Искала е да се омъжи! – ахна никополския.

– Абе ти все се обаждаш, я разкажи нещо! – додаде сърдито беленчанката.

– Ще обадя, що да не обадя... Ама после и ти ще обадиш нещо. Начи, туй тейко ми го е разправял. Ходил през нощта да лови риба на Дунава съвсем сам. По едно време вижда над водата да се носи някакъв бял облак, като пара. А от облака се чува смях, плискане. Като се взрял – що да види: някакви голи момичета, млади, красиви, смеят се и играят във водата. Вкаменил се от страх... То туй били самодиви! Добре че не го видели. Я сега ти разказвай.

– Добре де – тросна се беленчанката. – Това, дете ще го разкажа, моите градски сигурно го знаят. Имаше една стара баба в Белене, дете живееше на брега на Дунава, тя почина. Ама си беше вещица – правеше магии, проклинаше хората, ходеше по гробищата и обръщаше кръстовете на мъртвите наопаки. Веднъж прокле собствения си внук, а той още на другия ден почина. А беше млад, на дваветина години. Леля му плачеше на погребението, крещеше срещу бабата, а тя проклетиса и нея. И да видиш – на следващия ден на лелята мъжа ѝ, електричар, както поправял жиците на един дирек, паднал от него и сега е инвалид, а свекъра ѝ умря скоро след туй...

– Истина е – закимаха в такт двамата беленчани.

– Хей, момче, ти си много тих, разкажи нещо! – избоботи никополския.

Призивът беше отправен към едно ниско, набито петокласниче, живеещо нейде из Балкана. То се сепна, примигна веднъж-дваж и започна да разказва, запъвайки се на места от притеснение:

– Ами аз съм чувал една история, дете жена и мъж се оженили. Една нощ се прибирали вкъщи, ама нещо им се развалила колата. Мъжът излязъл да търси помощ, а жената останала в колата. Седяла, седяла, ча-

кала. Изведнъж отнякъде изскочил грамаден вълк и започнал да я напада, мъчейки се да влезе в колата. Тя пищяла, ритала го, блъскала го с вратата, а той ѝ късал роклята със зъби. Внезапно отнякъде пропял петел. Вълкът замръзнал, скокнал и избягал. След малко мъжът ѝ се върнал и тя уплашено му забърборила какво се е случило. А той само се засмял... а между зъбите му имало конци от роклята ѝ.

– Ауууу! – зави големият белеенчанин и стресна момичетата, които изпискаха уплашено.

Балканджийчето го изгледа сърдито и продължи:

– Видяла жената, че мъжът ѝ е върколак, и се сврела уплашено в колата. Она човъркал автомобила, оправил го и се прибрали. Тя разправила всичко на майка си. Пък майка ѝ си падала нещо ясновидка. И кроили план, та успели да бутнат върколака в една запалена пещ. Затворили вратичката и той изгорял жив вътре.

– Чувал съм нещо подобно – обади се едно момче от Троян със зелени очи. – А знаете ли в Троян сега каква история се шири? В тавана на една запустяла къща се събират метъли да пият и пушат трева. И винаги като се напушат яко виждат едно и също – стената се разтваря, от нея излизат хора, оглеждат метълите и преминават през отсрещната стена. Метълите започнали да мъкнат и разни нормални, обикновени хора, да ги напушват и да ги насмъркват – всичките виждат същото, как стената се отваря и от нея излизат хора. Уплашили се и отишли при една врачка. А тя още щом ги видяла на прага си и им казала: „Абе момчета, вие сега ходите на едно място, ама спрете да ходите там.“

– Ми правилно им е казала, защо са ходили? – обади се Големия белеенчанин. – В Белене наскоро един батко минавал покрай една къща зимата. И изведнъж нещо започнало да го души. Паднал на земята той, причерняло му пред очите, ама добре че отнякъде се появили три момичета, дето се смеели, и изведнъж

го отпуснало. Скочил той, побегнал към една близка кръчма, нахълтал вътре и разправил какво го е сполетяло. В кръчмата му се скарали, казали му, че е пиан. Той си тръгнал. Ама за проклетия минал покрай същата къща. И пак го стиснало за гърлото онова нещо. Този път обаче нямало кой да мине да го отърве и припаднал. На сутринта го намерили и го свестили, ама бил измръзнал и се наложило в болницата да му отрежат пръстите на ръцете и на краката.

– Вярно е! – възбудено се обади Малкия белеенчанин. – А пък аз чух за някакъв човек, дето вечерта се разхождал по брега на Дунава и видял една жена да пише нещо по пясъка. Той я попитал какво пише, а тя се обърнала към него – лицето ѝ било жълто. Човекът се уплашил и отминал. А на другия ден видял в града некролог със снимката на тази жена, и в некролога пишело, че е починала преди няколко месеца...

– Белене е прокълнато място – съгласи се белеенчанинът. – На мене баба ми е разправяла, че през войната имало един католически свещеник от Полша, избягал тука да не го убият немците. Бил много вярващ, нещо като светец. Един човек в града ни тогава се оженил. Кротък човек бил, ала изведнъж се променил – карал се на жена си, биел я, пианствал, играел комар... Веднъж дошъл пиан в черквата да я прибере. Попът го видял, отишъл при него и започнал да говори нещо на латински и да люлее кадилницата около главата му. Паднал човекът на земята, загърчил се и изведнъж от устата му изсочил някакъв черен дим – като мрак. После се свестил, отишъл си вкъщи и отново станал кротък и благ, какъвто бил и преди.

– А аз знам една история, дето не съм сигурен от кой град е точно, ама много ми хареса и ще ви я разкажа – обади се свищовлията, който разказа за цигуларя. – Значи, отишъл един пич на дискотека и се запознал с едно гадже. Танцували, сваляли се, отишли на

кафе. Там тя разляла кафето на роклята си, станало ѝ петно. Накрая младежът я изпратил до вкъщи с уговорката, че ще се видят на другия ден. Отишъл на другия ден той и позвънил. Излязла майка ѝ. Той ѝ обяснил така и така, че идва за дъщеря ѝ, а майката като ревнала. Дъщеря ѝ била починала преди няколко години. Не повярвал младежът и накрая се стигнало до там, че разкопали гроба. А в ковчега момичето лежало младо и красиво, сякаш през всичките тези години въобще не се е разлагала. А на роклята ѝ имало петно от кафе...

– Пък в Белене ми обадиха за една жена, която имала червени очи и можела да се превръща в котка – започна Големия беленчанин.

– Е, стига с вашите беленски истории де! – обади се сърдито троянския. – Хей, ти не се обаждаш въобще, я разкажи нещо.

Последното беше отправено към едно мълчаливо и уплашено на вид красиво момиче с руса коса. На лицето ѝ се мъдреха големи очила, а около врата ѝ бе увито малко бяло шалче. Тя гледа няколко секунди цялата компания, после бавно започна:

– Ами аз съм от Янтра. Това е едно село на едноименната река. Чувала съм една история за жена, която се събудила през нощта и отишла в съседната стая, защото бебето ѝ плачело. Като отворила вратата, замръзнала от ужас – някакъв нисък, гърбав мъж, целия космат, се бил надвесил над люлката. Това било таласъм. Той душал бебето с една връв. Разпискала се жената и хвърлила по съществото първото нещо, което ѝ попаднало – икона ли, библия ли, ама успяла да го прогони и той избягал през комина.

– Хм. Това не ми се видя особено страшно – сви презрително устни беленчанката.

– Нито пък на мен – додаде свищовлийката.

– Или пък на нас – подкрепиха ги Малкия и Големия беленчанин заедно с никополския.

Русата красавица от Янтра се стъписа, лицето ѝ пребледня. Тя бавно разви шалчето от врата си, после дръпна надолу яката на блузата и приближи шия до светлината на свещите.

Цялата компания ахна уплашено в един глас. Беле-ленчанката и свищовлийката несъзнателно се прегърнаха, а балканджията се опули с увиснала челюст.

През врата на момичето минаваше тънък, грозен синьо-чер белег. Сякаш някой се бе опитал да я удуши с връв.

ВИДЕОКАСЕТИ

Разказът е носител на трето място в литературния конкурс на Шуменски университет „Еп. Константин Преславски“ за 2007 г.

Стилиян Калчев беше най-обикновен човек, работещ в химкомбинат „Свилоза“ от седемнайсет години като кипаджия. Така се наричаха на жаргон ел-техниците, зачислени към отделение КИП и А* в предприятието. За своите четирийсет и една години изглеждаше състарен поне с десет години. Заклет ерген, Калчев живееше сам-самичък в тухлената си гарсониера в блок „Маяк“. Беше среден на ръст, набит, с рядка черна коса, която от няколко години бе започнала да се прошарва по слепоочията. Всяка сутрин ставаше в седем, изгъваше леглото по войнишки, миеше си зъбите, бръснеше се и без да е закусил хващаше рейса за работа от спирката на пл. „Свобода“. Новичките зелени рейсове на „Свилоза“, които не просто возеха, а се плъзгаха леко по шосето, го закарваха заедно с многобройните други работници до предприятието, където той работеше от понеделник до петък редовна смяна. Заплатата на Стилиян му стигаше точно да си плати тока и водата (телефон и кабелна нямаше, нито пък джиесем или компютър), да си купи храна и дрехи и да се отдаде на своите три житейски удоволствия: цигари, бира и видеокасети.

* КИП и А – съкр. от контролно-измервателни прибори и автоматика. – Б. а.

Когато в града откриха видеотеката „Червено и черно“ между бар „Славяни“ и „Еврофутбол“, Стилиян Калчев сякаш се роди наново. Първо, това не беше поредната префърцунена видеотека на свищовската мутра Пешо Домата, в която кисне скучаеща готина мацка (задължително негова любовница). Калчев мразеше до дъното на душата си собственика на останалите видеотеки в града плюс двете кина заради един спор от минали години, включващ много бира, много мезета и бистрене на филми. Спорът завърши с изхвърлянето на Стилиян от механа „Дан Колов“ с два избити зъба и сцепена вежда. Второ, в тази видеотека се предлагаха под наем видеокасети само в два жанра: порно и ужаси. Любимите на Стилиян Калчев.

Още когато започнаха да се появяват видеокасетофони в града, Стилиян започна да пести и си купи „Akai“. После обикаляше новооткритите гаражни видеотечки и наемаше любимите си жанрове на VHS, където лошото качество на филма беше нещо нормално, а имената на самите филми бяха написани с химикал върху лепенка на касетата. Сега всеки ден на връщане от работа Калчев слизаше на спирката пред пощата и бавно се запътваше към любимата си видеотека, носейки в червената си платнена чанта трите видеокасети от предния ден. Оставяше ги, избираше други три и се прибираще вкъщи. От магазина за хранителни стоки в блока си купуваше нещо за ядене, кутия цигари и туба бира, след което се качваше вкъщи, хапваше надве-натри и гледаше филми почти до полунощ, пушейки и пиейки. Най-често си вземаше два филма с ужаси и един с порно. Пускаше порното най-накрая, мастурбираше и след това се отнасяше. На сутринта ставаше, хващаше рейса за работа и така животът му си течеше кротко, безметежно и безсмислено.

Стилиян помнеше как преди година „Червено и черно“ за пръв път отвори врати. Случайно минавай-

ки оттам, кипаджията се закова на място. После като омагьосан направи няколко крачки и влезе. Собственикът Сашо се оказа пич, също голям фен на ужасите и порното, заради които беше отворил собствена видеотека. Стилиан не знаеше откъде се снабдява с касети, но заглавията вътре го накараха да затаи дъх: „Кошмар на Елм Стрийт“ – всички серии, „Хелрейзър“ – всички серии, „Кендимен“, „Армията на мрака“, „Петък 13-и“, „Царството на паяците“, „Шокър“ и какво ли още не... Ужасите бяха на черни рафтове, а порното – на червени.

Понякога се случваше Стилиан да вземе три филма, всичките ужаси. Никога не страдаше от кошмари – сънят му беше рядко здрав, без сънища. Веднъж или два пъти в месеца Стилиан си вземаше три касети с порно. И досега не успяваше да подобри рекорда си от шест изпразвания за пет часа, постигнат в първата година на откриването на видеотеката. Деца нямаше, никога не се бе женил, никога не беше правил секс, никога не се бе целувал. Това вече не го притесняваше така силно, както преди да навърши четирийсет. Тестостеронът в мъжкия организъм сега не е в същото количество, в което е когато си примерно на двайсет, мислеше си Калчев. Единственото хубаво нещо щом остарееш е, че членът не те буди всяка сутрин, надут подобно на горд червен петел. И не се налага да го чакаш да спада, преди да се изпикаеш.

В горещия юнски следобед Стилиан влезе във видеотеката и остави на плота вчерашните касети. Сашо – силен мъжага с катинарче и бръсната глава, се усмихна на своя топ-клиент.

– Здравейте, господин Калчев!

Кипаджията махна раздразнено с ръка.

– Ех, Сашо, стига с това господин Калчев! Викай ми Стилиан, на малко име, зарежи ги тия официалности.

– Какво ще вземете днес? – попита собственикът

на видеотеката и започна да отваря касетите, проверявайки дали са превъртани.

– Ами ще видим – неопределено измърмори Стилиян и погледът му се плъзна по рафтовете. Във въздуха се усещаше леката миризма на сира.

Докато Сашо върна по местата „Изгубени момчета“, „Аризонски върколак“ и „Тути Фрути“, редовният му клиент си бе избрал нови филми за вечерта – „Инкубус“, „Къщата на бродещите мъртви“ и „Дивашки секс“.

– Както винаги – два черни и един червен, а? – подсмихна се Сашо, постави касетите в обложките и отчете наема им в компютъра.

– Е, почти винаги – неопределено измънка Стилиян, прибра касетите в платнената чанта и се сбогува набързо. Миризмата на сира, която усети като влезе във видеотеката, бе започнала да става нетърпима.

Александър Пенчев махна с ръка след него и неопределено се усмихна. Погледът му беше пронизващ, а очите му сякаш бяха бездънни ями...

Тази нощ Стилиян изгледа ужасите и първите петнайсет минути от порното. Сънят го налегна внезапно и той заспа на фотьойла, стиснал незапалена цигара в лявата ръка и оная си работа в дясната.

Два поредни дни кипаджията взе трите части на „Писък“ и тези на „Знам какво направи миналото лято“. Модерният съспенс не му допадна особено, но ставаше за гледане, въпреки че пискащите страховити тийнейджъри повече го подразниха, отколкото да предизвикат онази сладостна тръпка под лъжичката, която Стилиян изпитваше винаги, когато е уплашен, превъзбуден или под голямо напрежение. Тази тръпка за него беше всичко и не можеше да се сравни нито с приятното удоволствие от глътката студена бира, нито с олимпийското спокойствие на цигарения дим, нито с изригващия вулкан на семейно празването.

Последвалите вечери, когато гледа „Свети Валентин“, „Градски легенди“ и „Факултетът“ затвърдиха в него окончателното мнение, че да направиш филм, в който студенти или абитуриенти се избиват помежду си е тъпо, а Холивуд не спира с комерсиализацията. Трилогията „Пророчеството“ обаче го покърти. Кристофър Уолкън беше просто неотразим в ролята си на архангел Гавраил. Все пак в извращения, мръсен и комерсиализиран Холивуд се срещаха и кадърни актьори, които участваха в сносни филми.

Порното също се харесваше много на кипаджията. Знаеше почти всички от известните актьори – Рон Джереми, Роберто Малоун, Бруно SX, Питър Норт, Тити Бой, а и актриси – Джена Джеймсън, Треиси Лордс, Силвия Сейнт, Бриана Банкс, Оливия дел Рио, Британи Андрюс... По времето, когато всеки имаше кабелна телевизия и гледаше въпросните актьори след полунощ по XXL или Spice Platinum, Стилиян Калчев предпочиташе да гледа на касети изпълненията на порнозвездите от по-младите им години. Класиката си е класика – желязно правило в неговия живот.

Детството на Стилиян не беше от най-леките и може би това бе една от причините, които го превърнаха в самотен отшелник, който странеше от хората, нямаше приятели, не контактуваше почти с никого и бе все още девствен. Като малък израсна на село при баба и дядо – родителите му работеха в града на смени и нямаха време да го гледат. Всеки човек има нещо специално за самия себе си, което го прави уникален – специфична черта на характера, голям късмет или липса на такъв, физическа особеност или нещо друго. При Калчев това бе способността му винаги да попада на неподходящото място в неподходящото време. Петгодишен, малкият Стилиян влезе в клозета на двора, където пикаеше дядо му. Старецът подгони хлапето

с бастуна, бълвайки проклетия, а внукът му прекоси двора като стрела, хълцайки от страх. Обладан от паниката, малкият Стилиян прескочи дуvara и попадна в двора на комшиите, където се зарови в купа сено, без да престава да трепери, а пред очите му беше парчето на дядо му, много по-голямо от неговото и яростното лице на стареца, размахал бастуна.

На осем, прекарвайки лятото на село, бъдещият кипаджия за пръв път видя гола жена. Това се оказа баба му, която се къпеше в банята, а хлапето я съзря през прозорчето, докато нехайно си дялкахе някаква пръчка на двора. Той стъгна ножчето, прибра го в джоба си и тихо се покатери по опряната в стената стълба, за да види по-добре. Сърцето му блъскаше в гърдите като отчаяна птичка в кафез, но любопитството надви страха му. Гледката не му хареса – увисналата, набръчкана кожа на баба му будеше отвращение, също като олисялото пространство между краката ѝ, приличащите на празни кесии гърди и бучките по прасците ѝ. Стилиян слезе тихо по стълбата с начумерено лице. Всички ли жени изглеждат така? Бабата така и не разбра за проявата на воайорство от страна на внука ѝ.

Въпреки че не харесваше строгите си баба и дядо, които вечно му забраняваха това и онова и сервираха на масата месо само веднъж в седмицата, Стилиян обичаше да идва на село. Тук, за разлика от града, той имаше приятели – Пантата и брат му Крум, Тодор Кучето, Афет Циглето и Гергана. Трите месеца лято на село бяха най-щастливото време от годината. Заедно с приятелите си лудуваха и правеха всякакви пакости – през деня играеха на мач или фунийки, а вечерта на криеница. Понякога крадяха дини и пъпеша, друг път скришом вземаха цигари от вкъщи и се учеха да пушат, скрити в двора на запустялото училище, а пред тях гореше огън. Често се случваше Стилиян да се прибира вкъщи чак след полунощ. Тогава леко и без-

шумно прескачаше оградата, за да се прибере – дядо му заключваше портата още в девет, а ако го събудеше с викове или хлопане, щеше да яде бой. Използвайки клон от растящата под оградата зарзала за опора, Стилиян прескачаше внимателно, за да не се нарани на бодливата тел. Следваше тихо претичване по двора до навеса, където хлапето криеше стол, с чиято помощ се прибираще в стаята си през предварително открития прозорец.

На десет години Стилиян се сдобил с белег на дясната ръка във формата и големината на монета от пет стотинки, който носеше и до ден-дневен между палеца и показалеца. Това се случи, докато с останалите от компанията горяха парчета найлон, вързан на пръчки, и се взираха хипнотизирани в огнените капки, валящи като метеоритен дъжд. Пантата сам не разбра как една тлъста капка падна право на китката на Стилиян.

– Аааааууу! – изрева хлапето и заразтръсква ръка.

Изкълченият опит за извинение „Ам ти що не се пазиш“ само озлоби още повече Стилиян и той се нахвърли с юмруци на най-добрия си приятел. Едвам ги разтърваха. С мръсни каруцарски псувни раненото хлапе се прибра вкъщи, оставяйки тайфата да тъне в срам и недоумение. Баба му не го наложи с коравата си ръка както друг път, а мълчаливо му почисти раната и я намаза с лосион против изгаряне.

– Някой ден ще си направиш и аз не знам какво – неопределено измърмори тя.

След този случай малкият Стилиян не си проговори с никой от приятелите, освен с Тодор Кучето. Двата продължиха да се виждат тайно от другите, докато след две седмици не се скараха за една количка „Matchbox“, която уж Кучето беше откраднал от Стилиян. Разделиха се зачервени и с разкъравени носове. На следващия ден Стилиян намери въпросната количка под леглото си, но предпочете да остане горд

и надут, вместо да се извини. И така остана без приятели. До края на живота си.

Неслучайно гордостта е най-страшният от седемте смъртни гряха. С течение на годините Стилиян наблюдаваше скришом през дупки и огради своите бивши приятели, които се веселяха, без да ги е грижа за него. Със сълзи на очи той стана свидетел как те пораснаха, намериха си приятелки, ожениха се, родиха им се деца... Пък той живееше живота на нещастен клоун – такъв, който денем буди присмех сред хората, а нощем горко плаче, скрит под завивките. След трагичната смърт на родителите си, породена от авария в цеха за целулоза, Стилиян напълно се затвори в себе си и се изолира от света. Завърши средното си образование, изкара казармата и постъпи на работа в „Свилоза“ – същото предприятие, в което загинаха майка му и баща му. Не общуваше с никого, а и не искаше. Единственото нещо, което желаше, е да бъде оставен на мира от всички.

Стилиян обичаше да си организира тематични вечери със своите любими филми. Например „писъчна“ вечер, когато гледаше трите части на „Писък“, „сканираща“ вечер за трите серии на „Скенери“, „Злите мъртви“ – трите филма, вечер на „Пророчеството“ – трите филма... Горешите августовски нощи не предразполагаха към добро усещане за страх – според Стилиян за това далеч по-подходящи бяха януарските, когато всичко навън е сковано в лед и скреж, а студеният вятър пее своята зловеща песен по улиците и хвърля ситен сняг в очите на закъснелите минавачи.

На 19 август кипаджията реши да си направи демонична вечер. Това бяха филмите „Екзорсистът“, „Рицарят демон“ и „Дяволски дъжд“. Харесаха му изключително много, а последният просто го накара да тръпне, онемял от страх. Малко известен хорър, в

който блестеше брилянтната игра на Антон Шандор Ла Вей в ролята на Върховния Жрец. Черният Папа, основател на Църквата на Сатаната и автор на Сатанинската Библия беше човек, имащ дарбата почти да хипнотизира зрителя с присъствието си – обръсната глава, черно катинарче и пронизващи сини очи, които сякаш дълбаят очните ти ями и проникват в душата, узнавайки и най-съкровенията тайни. Стилиан се замисли – всъщност Сашо, собственикът на „Червено и черно“, много приличаше на Ла Вей. Възможно ли е да е той? Глупости! Ла Вей е мъртъв от години, а и едва ли приживе е говорил български...

Следващата вечер, 20 август, беше вечер на писателя Томас Харис – „Червения дракон“, „Мълчанието на агнетата“ и „Ханибал“ кротуваха в платнената чанта на Стилиан, докато той бавно крачеше към вкъщи. Образът на абсолютния злодей в лицето на Ханибал Лектър, изигран от Антъни Хопкинс, направи силно впечатление на самотния ерген. Трябва да намеря и романите, по които са правени филмите, обеща си Стилиан, макар да не бе чел книги от дете.

21 август беше „змийска вечер“ – „Анаконда“, „Питон“ и „Цар Кобра“. 22 август – вечер на трилогията „Къщата“. 23 – на трилогията „Трусове“. 24 – трилогията „От здрач до зори“. Зареди се цяла седмица, посветена на Стивън Кинг – „Кари“, „Сейлъмс Лот“, „То“, „Гробище за домашни любимци“, „Куджо“, „Кристин“, „Царевични деца“, „Сомнамбули“, „Сребърният куршум“, „Проклятието“, „Необходими неща“, „Човекът с косачката“, „Ланголиерите“, „Понякога те се завръщат“, „Прилежен ученик“... Стилиан гледаше ли гледаше ужаси, нищо друго нямаше смисъл, вече дори не поглеждаше касетите с порно. Навсякъде в иначе подредения му апартамент се търкаляха празни туби от бира, фасове, остатъци от храна, леглото му стоеше неоправено със седми-

ци, забравяше да проветрява. Ходеше по улиците като автомат, работеше машинално, не поздравяваше никого, почти не говореше. Съседите, насядали вечер на пейката пред блока, изведнъж млъкваха и преставаха да чоплят семки, щом го видеха да се задава с празен поглед, а в ръката му се поклащаше вечната платнена торба, пълна с касети.

– Тоя нещо не е наред – шепнеха си те, за да не ги чуе. Знаеш ли го какъв е – всякакви се навъдиха, колко хора мръднаха на акъл, кой знае какво може да им стори...

Беше средата на септември и децата вече тръгваха на училище, когато в един обикновен слънчев следобед Стилиян влезе в „Червено и черно“, остави на плота „Гарванът“, „Леприкон“ и „Господарят на желанията“ и понечи да тръгне към черните палета, когато Сашо го спря.

– Стилияне, ела насам.

Калчев спря на място, после недоверчиво се приближи. Сашо бръкна под плота и измъкна черна видеокасета без обложка и лепенки.

– Имам нещо специално за теб – смигна му съучастнически собственикът на видеотека.

– Какво е това? – с мрачна физиономия попита Стилиян.

– „Кошмар на Елм Стрийт 8: Фреди срещу Джейсън“. Пиратка е, съвсем нов, дублиран. Върховен филм. Вътре са Фреди Крюгер и Джейсън Ворхийс.

Кипаджията се взираше като хипнотизиран в правоъгълното парче черна пластмаса, което Сашо въртеше в ръцете си. После бръкна машинално в джоба на ризата си, измъкна монета от един лев и я тропна на стъклото.

– Взимам я – избъбра Стилиян, взе касетата и излезе. Въобще не забеляза, че платнената му торба с трите касети от предния ден остана вътре.

Сашо се усмихна, взе забравената чанта и внимателно я сложи на пода до стола. После се наведе над покрития със стъкло дървен плот и започна неопределено да трака по клавишите на компютъра.

Там, в стъклото, където трябваше да се намира отражението на собственика, нямаше нищо.

Кипаджията се тътреше бавно по улиците, подобно на зомби от филм на Ромеро. След като излезе от видеотеката премина до „скърцащите магазини“, зави наляво край общината и продължи нагоре. Подмина кафе „Роял“, читалището, икономическия техникум, изкачи няколко стъпала и се озова до входа на блока. Небивало чудо – на пейката отпред ги нямаше обичайните клюкари, а само две момиченца играеха на дама. Стилиан не се отби, както правеше обичайно, в магазина за бира и цигари, а директно влезе във входа, изкачи стълбите и отвори вратата на апартамента си, която вече дори не заключваше. Без да си събува обувките, той отиде в хола пред телевизора и сложи касетата във видеото. Случайно закачи с лакът своята лична колекция от ужаси и порно, строена в две редици отстрани на телевизора. Няколко касети паднаха на земята – „Градът на зомбитата“, „Нощта на живите мъртви“, „Острието на секирата“ и „Анален глад“. Стилиан не им обърна внимание и се тръшна в червения си фотьойл, облегалките на който бяха осеяни с дупки от цигари.

Филмът започна направо – нямаше предупреждения да не се копира касетата, нито реклами на други филми. Беше мрачна нощ в някакъв затънтен квартал. До тухлените стени, по които минаваха тръбите за парното, бяха строени множество кофи за боклук, от канализационните шахти излизаше пара. Всичко загатваше, че предстои да се случи нещо страшно.

Внезапно отекнаха стъпки. Камерата се завъртя и показа в цял ръст бавно крачещия Фреди Крюгер,

кошмарът на улица „Брястова“. Отвратително, силно обгорено лице, сякаш разядено от шарка или проказа, пуловер на червени и черни ивици, черни панталони и тежки обувки, опръскани с кръв. На главата му се мъдреше тъмнокафява шапка, а дясната ръка бе увенчана с пет огромни стоманени нокътя.

Чу се удар. Камерата се завъртя обратно и показа изхвърчала във въздуха канализационна шахта. От дупката на канала се измъкна личността, която беше избила шахтата с юмрук – Джейсън Ворхийс, звездата от „Петък 13“. Огромен мъж, висок поне два и десет, облечен в работен гащеризон и с хокейна маска. В десницата си стискаше мачете. Двете хорър-икони се измерваха с погледи. После бавно тръгнаха.

Бяха на не повече от три крачки един от друг, когато изведнъж спряха.

– Май някой ни наблюдава – просъска Фреди.

Огромният като планина мъж изръмжа нечленоразделно. Кошмарът на Елм Стрийт се завъртя и изведнъж се втрени в обектива.

– Гледай, Джейсън! Това е нашият стар познайник – Стилиян.

Стилиян Калчев отначало не разбра какво става. Намръщи вежди, след което долната му челюст падна и той се ококори. Фреди Крюгер говореше на него! Джейсън Ворхийс измуча нещо, което би трябвало да бъде приветствие.

– Здравейте, господин Калчев! – изсъска ухилен Крюгер. Усмивката му изглеждаше отвратително върху обезобразеното лице. – Отдавна не сме се виждали. Не си ме забравил, нали? И аз не съм те забравил.

Страховитият убиец направи няколко танцови стъпки около грамадния като канара Ворхийс, който въобще не помръдваше.

– Колко време мина, откакто се видяхме за пръв път, Стилияне? Повече от дваисет години. Първото ми

излизане на сцена... бях неотразим. А ти пушеше цигара след цигара и излочи сигурно цистерна бира. Почти се бе посрал от страх, нали?

Кипаджията седеше на фотьойла, претръпнал от ужас. Не, това не можеше да е възможно. Това не е Фреди Крюгер, а просто актьора Робърт Инглунд, който го играе. Това не се случваше. Той сънуваше...

Фреди сякаш прочете мислите му и се разсмя.

– Не, не е сън. По-скоро е кошмар. Кошмар на Елм Стрийт – осма серия, нима си забравил? Не се шашкай. Просто е – ти ни виждаш, ние те виждаме, какво толкова? Важното е да става купон. От тези купони, които само аз и Джейсън можем да спретнем...

Двамата с Джейсън Ворхийс се разсмяха – сатанинско хихикане и дебело басово ръмжене. Стилиян отвори няколко пъти уста като риба, но не успя да каже нищо – Фреди си навря лицето в камерата и екранът се изпълни с противната му физиономия.

– Кажи ми честно, Стилияне, ти от толкова време гледаш ужаси, не ти ли се е приисквало да разбереш какво е усещането да си вътре, в самото действие? Когато те гони ужасяващ убиец, а не си стоиш на топло въщи и смучеш бира пред телевизора? А? Кажи! Аз мисля, че искаш! Добре, ще ти изпълня тази мечта. Въпреки че си жалък плужек, който не става за нищо.

Кипаджията успя само да промълви:

– 3-з-защо?

– Защо ли? – навъси се Фреди. – Ама че глупав въпрос – защо! Не си се променил никак – все си същия малоумен вегетиращ идиот. Трябва да се научиш да задаваш правилно въпросите, Стилиянчо. Например, много по-подходящ въпрос от „Защо?“ е „Как?“.

Стилиян не успя да каже и дума. Защото се случи нещо странно, невъзможно, невероятно. Фреди Крюгер протегна лявата си ръка към него. Ръката му премина *през* екрана, през самото пространство. Кривите

пръсти сграбчиха кипаджията за яката и рязко дръпнаха. Стилиян изхвъркна от фотьойла и влезе във филма.

Фреди Крюгер, кошмарът на улица „Елм“ запрати уплашения до смърт ерген в близката стена. Стилиян падна по задник и се озърна около себе си като диво животно, приклещено в ъгъла. Наистина беше вътре, в света, където се подвизаваха двамата страшни убийци. Всичко си беше едно към едно – и мракът, и димящите шахти, и влажните павета под задника му. Джейсън и Фреди се приближиха бавно към кипаджията.

– Какво ще правите с мен? – изхлипа ужасен Стилиян, опрял гръб в студената стена.

– Какво си мислиш, че ще правим? – реторично запита Фреди. Ноктите на десницата му стържеха влудяващо по тухлите. Ворхийс замахна с мачетето във въздуха. Острието изсвистя.

Крюгер внезапно спря и направи подканящ жест с другата си ръка, сякаш викаше някой зад гърба си. – Хайде, банда! Какво чакате?

От ъгли и ниши изпълзяха страховити сенки, отзовавайки се на повикването. Силуетите се приближиха и Стилиян си прехапа долната устна от страх. Кръв се стече по брадичката му, докато оглеждаше членовете на глутницата изроди, предвождани от Фреди Крюгер и Джейсън Ворхийс.

Майкъл Майърс от „Хелоуин“, с бяла маска и сини работни дрехи, стискащ нож за месо.

Пинхед от „Хелрейзър“, с набучените пирони по плешивата глава и съскащи вериги с куки около него.

Кожоликия от „Голямото тексаско клане“, с месарска престилка, надяното като маска одрано човешко лице и бръмчаща резачка в ръцете.

Куклата убиец Чъки, в синьо гащеризонче, въоръжено с ужасна усмивка и голям нож.

Кендимен – черна сянка с кука вместо дясна ръка.

Клоунът от „То“, стиснал три балона.

Обладаното от дявола момиченце от „Екзорсистът“.

И още, и още. Цели групи вампири, върколаци, демони и всякакви изчадия, напираси от задните редици. Фреди се усмихна прощално:

– Сбогом... Стилиян Калчев.

И скочи.

Поне сцената на убийството му беше спестена. Ноктите на Крюгер потънаха първо в очите на Стилиян, после всички се струпаха на камара върху пишущата жертва. Не след дълго почитателят на филми на ужасите беше буквално раздърпан на малки парченца от десетките изчадия, на които се бе възхищавал и от които се бе страхувал през годините. Зад камерата – връзката с другия свят, на дървен стол с надпис „Режисьор“ беше седнало кльощавото противно човече от „Легенда за криптата“ и радостно вряскаше нещо, на което никой не обърна внимание.

Телевизорът в апартамента се изключи. За да се включи след няколко секунди отново. На екрана, легнала върху бял диван отегчено се протягаше гола жена. Порно-кралицата Джена Джеймсън.

– Хм, грабнали са го – с досада изрече тя и си оправя косата. – Ако беше обръщал повече внимание на нас... на *истински* хубавите филми... може би щеше да попадне на далеч по-приятно място този Стилиян.

– Джена – повика я някой.

– Идвам – изчурулика русата сексбомба. Стана от дивана и се запъти към дъното, където изтегнат на шезлонг до басейна я очакваше надървеният Рон Джереми.

Телевизорът изсрака и на екрана се появиха снежинки.

КЪМ АДА

Разказът е носител на поощрителна награда
за много добро представяне в бургаския конкурс
„Изкуство против дрогата“ за 2007 г.

Иво остави сака на пейката и запали цигара. Напоследък пушеше по цяла кутия на ден – сериозно количество за неговите двайсет и три години.

Часът бе седем и двайсет сутринта и зората тъкмо настъпваше в село Лозица. Повечето от жителите му вече бяха будни и отиваха да нагледат нивите и лозята си. Пътят им минаваше покрай спирката – кой пеша, кой с велосипед, кой с антично соцвозило. Иво ги следеше с меланхоличен поглед и от време на време махваше на някой познат. Ето го Васко Бонин с колелото, който му вдигна високо ръка и призивънка. Зевзек и майтапчия, Васил бе страстно увлечен по иманярството. Другото му хоби бяха змиите – отглеждаше няколко пепелянки и доеше отровата им, надявайки се един ден да я продаде скъпо и прескъпо. Премина и Вальо Крачунов с рейса и му бипна с клаксона. Вальо Крачунов беше селският Казанова, майстор-готвач и абсолютен двойник на писателя Паулу Коелю. Ето го и Митко Събака с разнебитения москвич, ето го и Олег с вечното ЧЗ, Генчо, Митю Санкин, Чавдар Недялков... В родното село на баща му почти всички го познаваха, а той самият познаваше едва неколцина. Иво бе живял тук до седмата си година, след което се премести с родителите си в Свищов. По ирония на съдбата колкото пъти дойдеше тук, все се намираха

хора, които го поздравяваха, защото го помнеха, а той самият не помнеше почти никой. Питаха как са родителите му, майтапеха се, удивляваха се колко е пораснал. Когато беше в прогимназията и си идваше на село само за ваканциите, Ивайло се смееше, когато му казваха, че е пораснал и го тупаха по главата. Щом навлезе в пубертета, фамилиарното държане на непознати хора го дразнеше и изнервяше. Сега, вече пораснал достатъчно, той не обръщаше внимание на изтърканите приказки на хората и ги подминаваше с безразличие. Всъщност, напоследък подминаваше с безразличие много неща – бе преживял немалко за все още младия си живот.

Иво хвърли фасата на шосето и погледна часовника. Беше седем и двацет и пет – оставаха още двацет минути, докато дойде рейсът от Никопол за Свищов. Внезапно, сякаш от нищото изскочи бяла жигула, от която се лееха мазни цигански кючеци. Жигулата наби спирачки пред Иво и страничният прозорец се свали. Вътре имаше две лица от ромски произход – единият около трийсетгодишен, другият към петдесетте. Вероятно бяха баща и син – слаби, с изпъкнали скули и гъсти мустаци.

– Брато, за Свищоу ли си! – надвика оркестъра в колата по-младият. – Скачай, ши тъ закаръми! Натам сми! Десет лева само.

Иво поклати глава. Десет лева си беше пладнешки обир, при положение че след малко щеше да дойде автобусът, който щеше да го закара за пет.

– Не, благодаря, няма нужда – учтиво, но непреклонно отказа той.

– Чау, брат ми! – извика младият и отпраши с мръсна газ към Свищов.

Ивайло завърши средното си образование в СОУ „Цветан Радославов“ в родния си град. Кандидатства в Стопанска академия в Свищов с литература, но го

скъсаха и през януари влезе в казармата. След като служи една година, се уволни и започна да се готви усилено, за да кандидатства повторно. Изкара на изпита тройка, не успя да влезе поради слаб начален бал и реши, че ще се справи някак в живота и само със средно образование. Ходеше по складовете на едро, бачкаше като общак по строежите и на разкопките в местността Паметниците, една година работи като шлосер в ЗХО. Последваха масови съкращения и в момента беше нощен пазач. Ивайло не беше амбициозен човек и напоследък бе свикнал да гледа философски на живота – вярваше, че всеки има своето място под слънцето, независимо с какво се занимава и колко изкарва.

Мислите му бяха прекъснати от втора кола, която изскочи от завоя, намали и спря пред него. Беше очукан фолксваген „Джета“, направен на такси. Шофьорът отвори вратата и попита:

– За Свищов ли си?

– Да – отвърна късо Ивайло.

– Влез, ще те закарам на цената на билета.

Много шофьори на таксито пътуваха с колите си между градовете и возеха на цената на автобусния билет. Ивайло обаче поклати глава.

– Хайде де! – изнервяше се шофьора.

– Не – твърдо каза Иво.

Шофьорът реши повече да не се занимава с хлапето – изглеждаше ячко. Задоволи се само тихо да изпсува през зъби и продължи. Иво замислено поглади бицепса си. Откакто се уволни от казармата ходеше на фитнес и мускулите вече се очертаваха осезателно под кожата му яке. Със своите метър и осемдесет и осем и деветдесет и седем километра определено будеше уважение.

Родителите на Ивайло се развеدهа когато бе едва на девет. Майка му спечели делото и отгледа Ивайло сама. Баща му се появяваше веднъж в месеца, колкото

да види за няколко часа сина си и да даде издръжката. Между родителите вече не съществуваше нищо – те се търпяха един друг само заради детето. Скоро след развода баща му се пенсионира и заживя в родното си село – Лозица. Селото бе малко – вече едва наброяваше двеста души. Намираше се в Плевенска област, община Никопол и жителите му бяха предимно старци. Когато имаше възможност, Ивайло отиваше до село да помогне на баща си с гроздето, царевичата, да постигнат къщата. Все пак татко му беше съвсем сам – бабата и дядото на Иво бяха починали отдавна.

Ивайло тъкмо поглеждаше часовника си – беше осем без двацет, когато пред него леко спря новичък тъмносин нисан „Блубърд“. Стъклото се спусна автоматично и отвътре го погледна страхотна жена. Беше около двацет и пет-шест годишна, облечена в строг сив дамски костюм. Имаше тясно, красиво лице, обрамчено с черна коса. Очилата ѝ се крепяха на тънко, фино носле, а зад тях го гледаха очи с цвят на изумруд. Личеше си, че момичето няма никакви проблеми от финансово естество.

– Качвай се – подкани го тя с лъчезарна усмивка.

– Накъде? – усмихна се в отговор Иво.

– Накъдето и да е.

Ивайло я загледа продължително. В душата му се бореха противоречиви чувства. Той тръсна глава.

– Не. Вървете. Моля ви.

Момичето го изгледа стъписано – не беше очаквало отказ. После стисна ядно устни, вдигна прозореца и настъпи гневно нисана. Иво я проследи с тъжен поглед. Беше си спомнил за Диана.

С Диана се познаваха още от деца. Израснаха един до друг, неразделни във всичко – в игрите, в училище, дори в пакостите. Когато станаха десети клас, приятелството им прерасна в любов – чиста и неподправена. Диана беше стройно, високо момиче – почти ме-

тър и осемдесет, с дълга тъмноруса коса и зелени очи. Иво замижа, спомняйки си сладките моменти, когато двамата успяваха да останат *сами*. Това се случваше по-често в дома на Иво, когато майка му бе на работа, и много рядко в дома на Диана. Тя имаше малка сестричка – прекалено любопитно хлапе, докато Ивайло беше единствено дете, живееше сам с майка си и разполагаше по-често с терен.

След завършването им в СОУ „Цветан Радославов“ Диана успя да влезе от раз в Софийския и записа право. Голямото разстояние от София до Свищов терзаше двамата влюбени, но за сметка на това редките срещи ги правеха много по-всеотдайни един към друг.

Рейсът за Свищов най-сетне пристигна с осемминутно закъснение. Иво си взе сака, пое дълбоко дъх и се запъти към раздрънкания „Чавдар“. Вътре нямаше абсолютно никой – само шофьора. Идеално – Ивайло не обичаше много хора на едно място. Още по-малко пък сега. Шофьорът бе мъж в края на трийсетте, рус, започващ да оплешивява и да трупа излишни килограми.

– Накъде? – попита той, обръщайки се към първия пътник за деня. Щом го видя кой е, замръзна.

Ивайло гледаше шофьора от упор, втречено, с неподправена омраза. Човекът пред него се казваше Трифон Василев Трифонов. Преди три години Диана завърши втори курс и Иво се бе разбрал с нея вместо за Свищов тя да хване рейса до Никопол и оттам да пристигне в селото на баща му. Да направят уважение на възрастния човек, да се почерпят, да преспят и на другия ден да си тръгнат заедно за Свищов. Диана изпълни точно указанията и всичко вървеше по план. Докато пътуваше от Никопол до Лозица обаче, в рейса бяха само тя и шофьорът Трифон. Тя не можеше да знае, че сутринта вместо закуска или кафе шофьорът си беше направил с помощта на личната карта две дебели линии амфетамин и ги бе изшмъркал с удоволст-

вие в тоалетната на никополската автогара. Превъзбуден от наркотиците, Трифон се реши на нещо, което никой никога не трябва да прави. Отби автобуса встрани от пътя на няколко километра преди селото, вкара няколко шамара на Диана, просна я на пода на рейса и я изнасили, запушил устата ѝ. След като свърши, изнасилването му се видя недостатъчно и я преби от бой. После я нарами и изхвърли в близките храсти. Хладнокръвно подмина спирка село Лозица и остави с отворена уста Ивайло и баща му, гледащи празния рейс. Иво веднага набра джиесема на Диана. Той звънеше ли звънеше в чантичката ѝ, захвърлена до нея в храстите, но момчето беше в безсъзнание. Случайно оттам мина бай Методи Тупала, лозишки чешит. Чул звъна на телефона, глътнал си езика при ужасната гледка, която представлявало момчето, но успял да отвори дамската ѝ чантичка, да изрови телефона отвътре и да се разбере криво-ляво с момчето отстреща.

После историята бе ясна. Полицията веднага разкри извършителя и срещу него беше заведено дело. Закараха Диана в болницата в Плевен, но тя не можа да свидетелства – беше изпаднала в кома. Никой не се сети да направи тест за наркотици на шофьора. Потърпевшият Трифон обаче имаше приятел лекар и се изхитри онзи да му издаде жълта книжка срещу солиден рушвет. Прокуратурата прие Трифон за луд и го тикнаха в затвора само за 30 месеца. После излезе от панделата и от ДАП-Никопол отново го взеха на работа поради липса на кадри. Родителите на Диана вече не си продумваха с Ивайло – те мълчаливо го обвиняваха за съдбата на дъщеря си. А той редовно ходеше на свиждане на своята любима, гледайки я как спи непробудно в комата.

Иво мълчеше и гледаше свирепо. После бръкна във вътрешния джоб на якето си и извади пистолет. Един от бившите му колеги в ЗХО-то имаше познат

в Русе, собственик на заложна къща. Иво се свърза с него, отиде и срещу спестяваните пет месеца 500 лева получи запазен „Зиг Зауер“ с тринайсет патрона и резервен пълнител.

Погледът на Трифон се премести от очите на Иво към дулото на пистолета, сочещо лицето му. Преди три месеца Диана бе издъхнала в Плевен – угасна тихо, като изгоряла свещ.

– Към Ада – отговори на въпроса му Иво и започна да натиска спусъка.

Изстрелите трещяха оглушително в рейса. Куршумите се забиваха един след друг в тялото на Трифон Трифонов, пробиваха го и чупеха стъклата на шофьорската врата. По асфалта навън се сипеха късчета стъкло, подобни на кристали, на диаманти... на рубини. Шофьорът не издаде и звук – само тялото му се гърчеше, разтърсвано от предсмъртни конвулсии.

Последният изстрел беше в челото и след него Трифон падна по очи върху волана. Всичко наоколо беше в кръв. Иво хладнокръвно презареди пистолета и го прибра обратно в джоба на якето си. Взе сака и слезе по стълбичката обратно на земята. В рейса останаха само мъртвият шофьор, празният пълнител и тринайсет горещи гилзи.

След трагичния случай всички в селото съчувстваха на Ивайло и мразеха шофьора убиец. Бащата на Иво знаеше какво ще извърши сина му, но го подкрепи напълно и уведоми повечето хора от селото какво ще се случи. В Лозица имаше само един полицаи, който пристигаше само в сряда – а днес бе неделя. Е, все някой случаен човек щеше да уведоми властите за убийството в селото, но всички в Лозица щяха да си траят и да се правят, че не знаят нищо.

Иво бавно крачеше по шосето, праметнал сака през рамо. Не поглеждаше към преминаващите от време на време автомобили, не им махаше за стоп. До Свищов

имаше четирийсет километра, но какво от това – все някога щеше да стигне. След няколко километра щеше да влезе в село Бяла вода, да завие надясно и после – направо, все направо... Дулото на пистолета го пареше през якето, но младежът не обръщаше внимание. Отначало мислеше да захвърли зиг зауера на пода на автобуса, но после размисли. Все пак, този пистолет струваше пет стотака, костваше му месеци здраво бачкане и не можеше да го захвърли с лека ръка.

Кой знае, току-виж в бъдеще му се наложило пак да го използва...

ЖЕНИТЕ НА ЖИВОТА МИ

Тази вечер те ще дойдат. И петте. За пръв път всичките ще се съберат заедно, на едно място. Жените на живота ми. Пет жени, като пет пръста на ръка, свита в юмрук, която натроши сърцето ми и после си го прибра парче по парче, като скъп спомен от детството, оставен да тлее в забрава на някой стар таван.

Първата е създание от сънищата. Тя е като фея от приказките – мъничка и крехка като кутре, а усмивката ѝ може да разтопи и ледник. Липсват ѝ само крилицата – нежни и ефирни, покрити с цветен пращец от царството на Морфей. Пращец, от който са направени мечтите... Тя ме дари с първата ми целувка. Целувка, която ме разтърси из основи, от която по тялото ми пробягаха горещи и хладни вълни, целувка, която откри за мен един нов свят. Целуна ме, а после се засмя със звъна на хиляди камбанки и побягна в нощта, оставяйки ме в обятията на сладката болка. Смахът ѝ – ромон на планинско поточе, ме преследва и досега, макар и само в сънищата ми. Името ѝ на старобългарски означава вятър... Вятърът я донесе при мене, вятърът я и взе.

Втората идва от Ада. Косите ѝ – ту руси и заслепяващи като слънцето, ту червени като разжарен огън, ме оплетоха с греховна прегръдка и създадоха поквара в мен. Устните ѝ не промълвяха и дума – само се разтягаха в сладострастна усмивка, а лъстивите ѝ очи примижаваха, когато страстно сплитяхме телата си.

Тя идваше и си отиваше когато си поиска, а щом си тръгнеше, аз се разкъсвах от мъка... Когато ме напусна завинаги, останах три години безименен в самота – толкова дълго не можех да я прежаля, толкова дълго не намирах достойна, с която да я заменя. И досега си спомням за нея с копнеж, от който слабините ми потръпват. Името ѝ на славянски означава искряща – като звезда в спомените ми, като въглен в пепелта на миналото...

Третата е смугла и чернокоса. Черна отвън, а така бяла отвътре. С нея ни свързваха толкова много неща – тежък живот, еднакви възгледи за света, за живота, за бъдещето, еднакви вкусове, сходни мечти, почти идентична външност... Тя само ме обичаше – нищо друго, а и не трябваше. Тя искаше в замяна само обич и аз ѝ я дадох. В началото. Времето и войната обаче ни промениха. Тя бе средният пръст, който бях размахал на целия свят в това смутно време – любовта ѝ бе голяма, ала моята гордост още повече. Смешните ѝ опити да прикрие чувствата си, детинските съмнения, които изпитваше към мен, жалките ѝ женски претенции по някакъв начин да доминира само ме развеселяваха и ме караха да ѝ се присмивам. Единствената, която нараних, единствената, която не заслужаваше. Ала сякаш в любовта винаги единият повече дава, а другият повече получава. При раздялата ни тя плачеше, а в мен имаше само празнота. С въздишка и примирен поглед изпратих жената, чието име се превеждаше като устроителка. Жалко, че не успях да устроя живота си с нея... Или?

Четвъртата е кралица на фона на останалите. То и името ѝ е такова. Така горда, така властна. Самочувствието ѝ бе високо и с право – едва ли имаше по-красива от нея на земята. Тяло на богиня, съчетано със страховтен интелект. Коса с цвят на старо злато, обрамчваща бяло лице с високи скули, а над тях – очи, зелени като

листата на дърветата, като тревата в полетата. Жена, напълно съзнаваща властта си над околните. Мъжете бяха прах в краката ѝ, можеше да има всеки, който пожелае, само ги командваше с показалец – ти, ти и ти... С нея се познавахме толкова отдавна – още от деца. Тя бе за мен всичко – и приятелка, и сестра, и възлюбена. Тя бе единствената, която обичах изцяло, завършено, тя бе тази, с която исках да прекарам остатъка от живота си, само това. Ала явно и то бе прекалено много... Тя идваше при мен, когато искаше да сподели проблемите си, когато имаше нужда от някого, пред когото да изплаче мъката си. Искрено ѝ съчувствах и я разбирах – жена като нея нямаше много приятели, защото повечето хора ѝ завиждаха. Когато ми разказваше за мъжете, които бе имала, изгарях от ревност, но обичта ми към нея беше по-силна от ревността ми. Тя обаче прие чувствата ми като даденост и аз изпитах смазващата ѝ гордост...

И накрая е последната. Тя се появи в живота ми с усмивка, весела като името ѝ. Ниска, пълничка, като палеца, който завършва дланта и който мачка най-блезнено. Но, ако не беше палецът, нямаше да е ръка, а лъжица, нали? Паснахме си идеално, съчетаваше толкова много положителни качества в себе си, криейки в същото време отрицателните си черти. Едно-временно нежна и сурова, чувствителна и студена, добра и лоша, сякаш в едно тяло живееха две жени. Рискувах и посветих последното парче от сърцето си на нея – тя бе последният шанс, последният влак... Който буквално ме смаза. С нея стигнах абсолютния край, бях на самия ръб. След раздялата ни осъзнах извечните житейски истини, простих се с последните си заблуди и мечти, разбрах колко съм се лъгал досега, не бях вече същият.

Очаквам жените на живота ми горе на стария хълм. Неволно плъзвам поглед надолу по хълма, където

беше старото френско гробище. Сега там растат храсти и бурени – толкова високи, че почти скриват паметника на българо-френската дружба. Ако се чудите има ли нещо по-злокобно от столетно гробище, аз ще ви кажа – има. Това е столетно гробище, на което каменните кръстове са махнати, а ковчезите изкопани и останките на загиналите бойци от Чуждестранния Легион изпратени обратно във Франция. Гробище без мъртъвци...

Здрачава се. Усещам хладната милувка на вятъра върху разголените си гърди. В гърдите, където вече няма сърце. Има само мрачна бездна, в която се рее бучка черен лед, студен и твърд като диамант. И душа не нося. Душата сега я държа в лявата си ръка. Моят меч... Безкрайно дълъг, остър като среднощен писък на банши, верен завинаги.

Те идват. И петте. Стъпват бавно и спокойно по земята, уверени, че тя им принадлежи. Каква заблуда. Напротив, ние принадлежим на нея – до сетния си час... дори и след това. Те спират и ме поглеждат. Не толкова виждам, колкото усещам промяната в тях. Чувствата им, които са изпитвали досега към мен – безразличие, презрение, омраза, превъзходство, сега са заменени от удивление. А аз не изпитвам нищо. Техният предишен любим се е променил. Издължен, бледен и отслабнал, облечен в черна кожа, с коси до кръста, бели като планински сняг, сиви като времето. Те извикват вкупом името ми, надявайки се да упражнят власт над мен. Поклащам глава. Старото ми име, означаващо бранител, защитник... Отдавна не го използвам. Сега имам ново. Име, свързващо се с Дървото на Живота. Име, свързващо се с Еманацията на Бог.

Затичвам се към тях, а сухите октомврийски треви се отдръпват от пътя ми. Всичко трябва да свърши тук, сега, завинаги. Те извикват от ужас, но аз съм неумолим. В очите ми, изсечени от арктичен лед, не

се чете милост. Мечът ми полита, бърз като вятъра, и ги посича като ураган. За миг границите на реалния и невидимия свят се размиват и писъци, страх, ужас, молба, стомана, плът и кръв се смесват в една невъзможна комбинация, а воят на вятъра се извисява до безумно кресчендо...

После всичко свършва изведнъж. Няма нищо. Само покой. Яркият цвят на живота е обагрил сивия пейзаж. А аз се разтапям в настъпващия мрак, оставяйки единствено дърветата да оплакват смъртта им.

ХИЖАТА

На Али Алиев и всички от Шумен

Община Шумен и Шуменски университет „Еп. Константин Преславски“ обявяват лауреатите на тазгодишния литературен конкурс „Магията на Словото“ в следните категории:

Валерия Лазарова – стихосбирка

Нора Богомилова – поезия

Максим Царев – роман

Боряна Сярова – критика

Емануил Хинков – импресии и есета

Наталия Рафаилова – награда на публиката

Сребрин Дорианов – разкази

Автобусът зави рязко под прав ъгъл и влезе мазно в автогарата, сякаш бе обилно полат с олио. Спря внезапно, изпускайки гъсти облаци дим, и започна да изплюва пътниците си един след друг. Пръв от него скочи висок широкоплещест млад мъж, около два-сет и пет-шест годишен, облечен в черни дънки, черна тениска и кожен жак в същия цвят. Той бързо закричи, а кубинките му глухо задумкаха по паважа. Гъстите му гарванови коси се спускаха до средата на гърба, а устните бяха плътно свити. Сякаш самата черна нощ бе изхранила този тъмен мъж от недрата си, като подарък-проклятие към деня, който отново я бе надвил.

Звук на клаксон привлече вниманието на младежа. Той се обърна и видя зад себе си кървавочервен микробус, от който му махаха няколко души, момчета и момичета, всичките приблизително на неговата възраст.

– Ти ли си Сребрин? – подвикна едно от момчетата.

Усмивка разтвори за момент стиснатите челюсти.

– Аз съм – подвикна той, притича към бусчето и побърза да се мушне вътре. Колата избълва валмо черен дим и потегли.

– Сребрин Дорианов от Свищов? – обади се единият от тях, нисък, набит и здрав, с обръсната глава и непроницаеми тъмни очила. – Аз съм Ангел Ангелов, с теб говорихме по телефона.

Сребрин пое ръката и крепко я стисна.

– Приятно ми е.

– Нека ти представя и останалите членове на екипа. Франческа – българска филология (ръкуване, усмивка, приятно пълничко русо момиче с очила), Анелия – английска филология (ръкуване, усмивка, закръглена тъмнокоса красавица), Таня – немска филология (ръкуване, усмивка, засмяна чаровница с очила), а това отпред на шофьорските места са Огнян – инженерна логистика (рязко вдигане на дясната ръка за поздрав и преместването ѝ обратно на волана) и Илиан – радиолокационна техника и технологии (обръщане, усмивка, махване). Аз самият съм с руска филология и също така председател на Студентски съвет към Шуменския университет.

– Накъде отиваме? – попита Сребрин.

– В момента пътуваме към Стария град. Погледни за секунда вляво и ще видиш, че минаваме покрай шуменската пивоварна, най-старата в България... Така, малко се отклоних. Както казах, отиваме в Стария град, където сме наели една хижа и ни очакват останалите лауреати.

– Всички ли пристигнаха вече? – недоверчиво повдигна вежда Дорианов.

– Всички, без изключение – кимна утвърдително Ангел. – Ти идваш последен.

Микробусът се тътреше бавно нагоре по склона. От лявата му страна имаше пропаст, а от дясната се издигаха застрашително стръмни скали. Накрая возилото изскокна като тапа от шампанско на върха и пътниците му слязоха. Пред Сребрин се разкри природна гледка, която по друго време на годината би му се сторила прекрасна – многобройни дървета, тишина, чист въздух, несравним природен пейзаж... ала датата бе първи декември. Голи клони се протягаха към небето като отчаяни мъртвешки ръце, а самото то бе плътно закрито от сиви облаци, сякаш за да се защити от подобно посегателство. Вятърът тук на високото бе доста по-осезаем и навираше черните кичури на Сребрин право в очите му. Единствената жива душа наоколо освен студентите беше един дружелюбен пес, пазач на хижата.

Въпросната хижа представляваше проста двуетажна постройка, строена преди десети ноември, вероятно служила в миналото за почивка на държавни служители. Над входа големи дървени букви чертаеха името на сградата – „Балкан“. Подтикван от останалите, Сребрин влезе. Вътре бе чисто, подредено и уютно. Вдясно имаше стая за отмора с дивани и фотьойли, а вляво се влизаше в кафето на хотела.

Самото кафе се състоеше от бар, няколко груби дървени маси с пейки и голямо кюмбе, поставено в средата на помещението. В печката прасяха дърва, а пред нея на топло се бе изпружил охранен черно-бял котарак и от цялото му същество лъхаше на доволство и мързел. Тук се бяха събрали останалите лауреати. Първо към Сребрин пристъпи нисичка, игрива brunetka, която създаваше впечатление на човече, което просто не може да стои на едно място.

– Аз съм Валерия от Ямбол, приятно ми е.

– Сребрин – представи се той и наум отбеляза, че това сладкото има доста крепко ръкостискане, съвсем по мъжки, както трябва.

– Нора Богомилова, от Търново.

Руса висока красавица. Е, ръкостискането ѝ си е чисто по женски, няма нищо общо с предишното...

– Сребрин Дорианов.

– А аз съм Наталия – представи се последното момиче, без да се ръкува въобще. Средна на ръст, кестенява, съвсем обикновена, дори безлична. Притискаше към гърдите си малка бяла книжка, озаглавена „Literus“. Сребрин веднага съобрази, че в това сборниче са наградените творби на авторите.

– Къде са останалите? – попита той.

– Няма други, това сте – побърза да отговори Ангел и се зае да звъни на някой по джииесема. Сребрин повдигна неразбиращо вежди.

Изведнъж вратата се отвори и с мудни, костенурски движения вътре се намъкна слабоват субект с небръснатото отдавна лице. Личеше си, че току-що е станал и все още не осъзнава напълно къде се намира.

– А, Сребрине, запознайте се, това е Максим Царев от Габрово, поредният от лауреатите – набързо ги представи един на друг Ангел и продължи прекъснатия си разговор по телефона.

Сребрин се здрависа с мътноокия субект.

– Сори, че съм така неадекватен, но в момента се намирам в някакъв процес на събуждане – ухили се Максим.

– Свиркай си – намигна му белетристът.

Всички седнаха да закусят принцеси с кайма и айрян. Тук бе мястото Сребрин да се запознае с домакините, обслужващи вилата – двойка възрастни съпрузи и техният около четирийсетгодишен син, които сервираха. Закуската бе набързо ометена от изгладнелите

младежи, а Огнян направи две снимки на компанията с дигиталния си фотоапарат.

– Сега какво ще правим? – попита Нора, отпивайки от айрян си.

– Малко културна обиколка – ухили се Ангел. – Отиваме в Мадара, да видим Конника.

– Страхотно! – измънка с пълна уста Валерия и размахна въодушевено сандвича си.

Оставяйки масата нераздигната, Ангел, Франческа, Анелия, Таня, Огнян, Илиян, Сребрин, Максим, Нора и Валерия се натовариха в червеното микробусче и потеглиха да видят Мадарския конник. Наталия остана да си почива в станцията с извинението, че е много изморена.

Студентите излязоха от Шумен и след кратко пътешествие стигнаха Мадара. Захласнати минаха покрай красивите природни образувания – т.нар. Мадарски скален венец и не след дълго спряха в подножието, където се намираше Конникът. Платиха такса на будката и след изморително изкачване културната забележителност се разкри пред очите им. Мадарският конник... Колко легенди и теории се носеха за този археологически паметник? Неговото величие и грандиозност обаче не бяха пожалени от времето – въпреки усилията на реставраторите, ерозията си казваше тежката дума. По него се бяха появили нови пукнатини, а старите се бяха задълбочили.

– Тук преди идваха много алпинисти, но за щастие им забраниха да се катерят повече – обясняваше Огнян, влязъл в ролята на гид. – За това спомогна не толкова Конника, колкото един интересен факт: горе на скалите са свили гнездо двойка белоглави лешояди, застрашен вид. Природолюбителите нададоха вой и катерачите се принудиха да напуснат. Преследват се строго и иманярите – там горе има и антична крепост...

След като се наситиха, младите се запътиха вдясно от релефа, за да стигнат до Голямата и Малката пещера, които се оказаха затворени.

– Лятото от скалите се откъсна един камък и на малко щеше да убие едно дете – поясни Ангел. – Оттогава затвориха пещерите за посещения.

– Да се връщаме – обади се Валерия, зъзнейки от студения вятър.

Студентите поеха обратно надолу по стъпалата. Натикаха се бързо в бусчето – вятърът бе започнал да става доста рязък, и потеглиха обратно.

– Сега ще посетим паметника Създатели на българската държава, или още 1300 години България – въздушевно разправяше Огнян, докато изкусно въртеше волана. – Този паметник е завършен през 1981 г., когато действително се навършват 1300 години от създаването на България.

– В годината, когато съм роден – вметна усмихнат Сребрин.

– До паметника водят точно 1300 стъпала – продължи Огнян, – но ние ще минем отгоре за по-пряко. Шуменският военен университет се намира в подножието, където започват стъпалата. Може да се опитате да познаете по колко пъти на ден кадетите биват карани да ги изкачват на бегом...

Дружен смях разлюля микробуса. Не след дълго спряха на уреченото място и се запътиха към паметника. Тук, на голямата височина, градът се виждаше панорамно, като на длан.

– Ако си падате по делтапланеризма, това е идеалното място за вас – обади се Огнян.

Вятърът свирепо плющеше, превивайки клоните на дърветата, и хапеше безпощадно всяко оголено място кожа. Изправени пред грамадните монументи, младежите се почувстваха малки и нищожни. Грубите черти на фигурите, изсечени в камъка, суровите лица,

огромните размери – всичко това предизвикваше ледена тръпка. Сигурно такъв е бил замисълът на скулпторите на комплекса – чувствените каменни титани, изобразяващи българските владетели, да всяват страх в душата на посетителя. Тук бяха и Аспарух, и Крум, и цар Борис Първи, и Симеон... Сребрин горчиво си мислеше за дните ПРЕДИ. Дните, когато България е била велика и страшна, когато е била империя и е всявала страхопочитание. А сега...

Всички бяха наизвадили фотоапарати, джиесеми и снимаха на поразия. Сребрин побърза да се включи, извади Сони Ериксона и нащрака няколко снимки.

– Да вземем да се връщаме в базата, а? – подсмихна се ехидно Ангел, гледайки как треперят момичетата и им тракат зъбките от всепронизващия вихър.

– Да, да! – закимаха в такт студентките, без да спират да тракат.

Завърнаха се благополучно в хижата, където ги очакваше приятна изненада – домакините тъкмо слагаха обяда. Уханието на димящата супа действа на всички едва ли не като наркотик – младежите насядаха набързо и започнаха да се хранят.

– Много хубава супа – от месо! – похвали готвачите Максим.

– А къде е Наталия, не я виждам – попита Нора.

– Сигурно е излязла някъде да подиша чист въздух – разсеяно се обади Ангел, докато набираще някого по джиесема.

Още не бяха изсърбали супата си, когато домакините на хижата сърчно започнаха да сервират основното ястие – пържоли с гарнитура от боб и картофено пюре. Валерия дори зарадвано изпляска с ръчички, все едно беше малко дете. Усмехнати, Антон и Бонка – управителите, продължаваха да трупат преди всеки гост още чиния със салата от домати и краставици и едно безалкохолно по избор. Четиримата лауреати и

шестимата организатори ядяха и пиеха лакомо, изнурени от дългите обиколки през деня.

– Ангеле, всички лауреати ли дойдохме? – попита Сребрин с пълна уста.

– Мм, всъщност не – отпи от кòлата си Ангел и обяснява: – Емануил Хинков, есеиста-импресионист, се оправда, че е спешно ангажиран, а с Боряна, критичката, просто не успях да се свържа – джиесем номерът, който ми беше оставила, е невалиден. Иначе всички останали сте тук.

За десерт имаше компот от круши. Студентите го изгълтаха набързо и някои доволно въздъхнаха. Сребрин попита:

– Какво следва сега?

– Сега следва разходка из Шуменската крепост – обади се Ангел. – Тя е наблизо, ще отидем пеша, няма нужда от буса.

Младежите се облякоха и тръгнаха към крепостта. За има-няма половин час стигнаха уреченото място. Очакваше ги разочарование: работният ден бе свършил и Шуменската крепост беше затворена за туристи. Леко обезсърчени, те се върнаха обратно в хижата. Вече бе късен следобед и навън се смрачаваше. Наталия Рафаилова, любимката на публиката, все още не се виждаше никаква.

Започнаха да се водят дълги, непринудени разговори – отначало говореше само Ангел, а другите го слушаха. Постепенно присъстващите се разделиха на 3-4 групички от по 2-3 души и всяка групичка обсъждаше проблематика, която я интересуваше – политическата обстановка в страната, някой нов нашумял роман или филм, различни произведения на млади български автори. Накрая от всички говореха само Ангел, Сребрин и Огнян, разправяйки си спомени от казармата.

Наближаваше десет часа, когато Ангел изведнъж се изправи:

– То хубаво си поприказвахме, ама хайде сега да свършим една друга хубава работа. Време е да наградим нашите лауреати!

Всички дружно заръкопляскаха. Ангел се засмя и вдигна ръце, за да въдвори ред.

– За жалост не всички наградени са тук, но нищо. Нека дадем предимство на дамите. Първо място в раздел поезия печели Нора Богомилова – Великотърновски университет „Св. Св. Кирил и Методий“!

Засмяна и смутена, блондинката пожъна бурните овации на присъстващите и окуражителния вой на Максим. Ангел ѝ връчи почетна грамота, плакет, плик с пари и пакет с десет книжки от сборника Literus, където бяха публикувани творбите на наградените. Нора седна и заразглежда грамотата и плакета.

– Следваща награда – издаване на стихосбирка, печели Валерия Лазарова – Нов български университет!

Миньончето скокна пъргаво, удари две звучни целувки по бузите на председателя и раздаде няколко въздушни към публиката. После награби всичките си награди и се тръсна обратно на столчето, радвайки се искрено и непринудено, съвсем по детски, без да изпуска от прегръдките си подаръците.

– Трети печели награда Максим Царев от Югозападен университет „Неофит Рилски“ за своя роман „Подменените“!

Романистът стана преднамерено бавно, здрависа се продължително с Ангел и се поклони няколко пъти на публиката, след което започна да подскача и забива юмрук във въздуха, сякаш бе тенисист, спечелил Големия Шлем. Женската част от публиката аплодираше, а мъжката го гледаше леко кисело изпод вежди. Максим седна и от всичките си награди първо отвори плика и започна да брои парите. Скръстил ръце на тила си и праметнал крак връз крак, Сребрин си помисли – типичен габровец.

– И накрая, но не на последно място, първи в раздел белетристика е Сребрин Дорианов – Софийски университет „Св. Климент Охридски“!

Аплаузите дълго не стихнаха – явно всички се радваха на колоритния представител от затънтения крайдунавски град, студент в най-престижния ВУЗ в страната. Той се изправи и така стисна ръката на Ангел, че последният тихичко изохка, после се обърна и простичко каза:

– Благодаря.

И рязко се поклони, замятайки дългите си коси. Взе си наградите, прибра плика с парите във вътрешния джоб на жака и седна обратно на фотьойла. Разкъса найлона от пакета с книгите и веднага разтвори найгорната. Да, и трите разказа, които беше изпратил, бяха отпечатани – „Смърт на улица Кипарисова“, „Прегръдката на граф Орлок“ и „Паяците“. Сребрин набързо запресмята – десет книжки, ще има една за мен, една за мама, една за тате, една ще дам на сестра ми, по една за приятелите от рокгрупата, една за Жоро, за Пешо, за Асен...

Председателят прекъсна мислите му.

– За вас не знам, но аз съм вече порядъчно гладен. Да слезем долу, вечерята трябва да е готова. Хайде!

– Хайде! – повториха няколко вкупом и се изправиха.

Студентите напуснаха залата и се отправиха към сутерена. Там вече ги очакваше дълга маса, застлана с бяла покривка и с наредени прибори. Насядаха по столовете и домакините се разшетаха – започнаха да слагат чинии със супа и бутилки вино, бира и безалкохолни. Сребрин набързо омете чорбата и веднага му сложиха кебапчета с гарнитура. Тъкмо ги начена и се сети нещо:

– Абе, много време стана, а Наталия я няма, защо не ѝ се обадите? Може да ѝ се е случило нещо...

– Аз ѝ звънях преди малко два пъти, телефонът ѝ е изключен – обади се Нора с пълна уста.

– Не е ли казала на някого къде отива, кога ще се върне? – продължи да разпитва младежът.

– Не, не е – поклати глава Валерия.

– В такъв случай може би е редно да уведоим полицията, не мислите ли?

За момент настъпи гробно мълчание. После Ангел неочаквано се обади:

– Всъщност, Наталия е много по-близо, отколкото предполагате...

Изречението увисна недовършено в тишината и останата да тегне над главите им като Дамоклев меч. Сребрин се огледа и настръхна. Едва сега забеляза, че по някакво странно стечение на обстоятелствата той и останалите лауреати се намират от едната страна на масата, а от другата стоят техните колеги от Шумен и ги фиксират с немигащи погледи. Изведнъж Валерия се разписка като полудяла, сочейки нещо в супата си. Сребрин се понадигна леко от стола, предъвквайки кебапчето, и замръзна – в чинията на поетесата имаше око. Изведнъж зъбите му се натъкнаха на препятствие и той спонтанно изплю хапката си на масата. Сред полусмляната от челюстите му кайма се мъдреше фаланга от човешки пръст.

– Колежки и колеги – злорадо се ухили Ангел Ангелов – моля без паника. Наталия Рафаилова, спечелила тази година наградата на публиката, в момента се намира във вашите чинии.

Всички наградени скочиха като ужилени. Максим започна да плюе и да си бърка в устата, а Нора и Валерия се сгърчиха надве и започнаха да повръщат. Само Сребрин диво въртеше глава насам-натам, като обезумяло животно в клетка. Какво ставаше тук? Не можеше да е истина!

Преди да успее да се окопите обаче, организаторите

на конкурса налетяха с нечовешки вой върху младите писатели. Сребрин едва успя да отклони с лакът насочената към окото му вилица и заби десен прав в носа на атакувания го Огнян. Последния падна по гръб – от очите му бликнаха сълзи, а от носа кръв. Сребрин се обърна и стана свидетел на чудовищна картина – Таня и Анелия бяха награбили Нора Богомилова и методично забиваха вилици в корема и гърдите ѝ. Тя умря с поглед, вперен в свищовлията, а от устата ѝ се точеше кръв. Сребрин обезумя и налетя върху момичетата. С изненадваща за самия него бързина и сръчност той строши вратовете им и се притича на помощ на Валерия, която тъкмо събаряше Франческа със саблен удар в шията. Валерия му се усмихна:

– Справям се...

Литналият от ръката на Илиян нож спря в гърлото на поетесата и прекъсна словесния ѝ поток. Тя се свлече като дрипа на пода и душата напусна тялото ѝ. Сребрин вдигна глава. Убиецът на Валерия му се хилеше като ненормален, а до него Ангел бе повалил габровския писател и го довършваше, захапал гърлото му като див звяр. Илиян замахна с десница към свищовлията. Сребрин взе вилица в юмрука си и вдигна ръка да се предпази. Ударът на шуменския убиец попадна право на зъбците. Докато крещеше от болка и се мъчеше да извади парчето метал, Сребрин измъкна войнишкия нож от кубинката си и му разпра корема.

Ангел привърши гнусното си дело, изправи глава и обходи с ядосан поглед залата, превърната за броени секунди в касапница. Нещата далеч не се бяха развили така гладко, както досега. Младите писатели бяха станали на мръвка, ала колегите му също не бяха по-добре – Таня и Ани мъртви, Фран и Огито също не помръдваха. Да не говорим за най-добрия му приятел Илиян, който агонизираше, мъчейки се да събере червата обратно в корема си. И за всичко това бе виновен

този проклет автор на хорър-разкази от Крайдунава На-майната-си, който стоеше пред него с наведен взор и отпусната стойка.

Сребрин вдигна глава. Очите, с които гледаше Ангел през разпилените си коси, бяха очи на хищник, дебнеш в горския храсталак.

– Какво става, мъжки? – просъска людоедът и изтри брадичка. – Не ти харесаха кебапчетата от Наталийка, а? Обиден съм ти, не зачиташ гостоприемството.

Сребрин вдигна обвинително ръка към шуменлията и каза:

– Гостоприемство? Канибал! Не мога да повярвам! Дори и в наши дни се срещат такива! И то в България! Как посмяхте изобщо?

– Млъкни бе, тъпанар! – кресна Ангел. – Ти с какво си по-добър – не видях ли как току-що изби съратниците ми? Трябва да си ми благодарен! Кога друг път автор-хорърисст ще има възможност да преживее нещата, за които пише от първа ръка?

Сребрин не отвърна, а бавно започна да описва полукръг около врага си. Ангел също започна да дебне и да обикаля наобратно, стремейки се масата да остане помежду им.

– Знаеш ли, човешкото месо е много вкусно – ухили се шуменския людоед. – Някои непосветени твърдят, чули-недочули, че имало вкус на пиле. Не е вярно. По-скоро напомня свинското.

– И какво ви накара да ядете хора? При това млади, интелигентни студенти, изявяващи се като писатели – цветът на нацията? – попита с нотка на безсилие Сребрин.

Ангел вдигна рамене и взе една вилица от масата.

– Знам ли? Преди две-три години стартира първия конкурс, беше само за поезия. Спечели го един талантлив мой познат – Теодор Теофанов. Събрахме се тук, хапнахме, пийнахме, по едно време какво стана –

спречка се с Илиян и Огнян. Сбиха се и те без да искат го убиха. Уплашихме се – ами сега? Всичко отиваше по дяволите – и образование, и бъдеще... Внезапно аз предложих да го изядем – не знам как ми хрумна. Всички ме изгледаха, все едно бях побъркан...

– Ти СИ побъркан – прекъсна го Сребрин и отмести един стол от пътя си.

Ангел продължи унесено, все едно не беше чул.

– Но после проумяха плана ми. Опекохме поетчето и го излапахме. Костите натрошихме с чук и ги изхвърлихме в тоалетната, а дрехите изгорихме. Идваха ченгета, оглеждаха, разпитваха – естествено, нищо.

Канибалът взе още една вилица и гневно я размахаше:

– А сега? Я виж какво направи! Как очакваш да се справя сам с толкова много месо? Че и твоя едър труп накрая! Не ми се ходи в затвора бе, ей, келеш, не разбираш ли! Не ми се влиза на топло!

– Спокойно, ще отидеш на едно друго място. Където е много, много студено – тихо отвърна Сребрин.

Ангел изкрещя, стъпи на един стол, после на масата и връхлетя върху противника си с насочени към лицето му вилици, сякаш граблива птица атакуваше жертвата си. Сребрин отскочи назад и вихрено се завъртя, хвърляйки шепа сол в очите на Ангел с лявата си ръка. Дясната му описа къса дъга и острието в нея достигна шията на людоеда.

Шуменлията се изтърси на паркета и захърка като заклано прасе. Измежду пръстите му, с които безуспешно притискаше гърлото си, бликаше кръв на резки тласъци. Сребрин го изгледа отвисоко, стискайки ножа си. Същият нож, който толкова му бе харесал, че преди години излъга старшината в Асеновград, че го е загубил, заради което плати четирийсет лева глоба и лежаше три дни в ареста точно преди уволнението. Свищовлията замахна повторно с него и го заби до дръжката в гърдите на човекоядеца. Ангел пририта и издъхна.

Вратата, която водеше от залата към кухнята, рязко се отвори. Оттам се показва синът на домакините, който налетя на Сребрин с вдигната брадва. Младият автор едва успя да отскочи назад. Въпреки това върхът на секирата го драсна по рамото и разсече жака и кожата. Сребрин стисна зъби, плонжира напред и успя да намушка противника в слънчевия сплит. Той изплака от силната болка, срина се на земята и тялото му започна да се тресе от гърчове.

Писателят не бе успял да извади ножа, когато на кухненския праг се показва бащата с двуцевка в ръце. До него като плъх в трици се пулеше жена му. Той стреля по Сребрин и сачмите изкопаха дупка в стената до него. Младежът залегна. Вторият изстрел пръсна вазата в средата на масата. Бащата започна трескаво да вади празните гилзи, но беше твърде бавен. С рев Сребрин му се нахвърли, събори го вътре в кухнята, грабна един сатър и започна да сече като обезумял него и майката...

След малко външната врата на хижата се отвори с трясък и момчето се срина на земята. Паднал на колене, той заплака с глас в среднощния мрак. Плака така, както не бе плакал от шести клас, когато падна от черешата на село и си счупи ръката на две места. Сълзите се лееха като из ведро по лицето му, окървените ръце безсилно загребваха шепи пръст. Гътна се на една страна, а снагата му се разтърсваше от хлипове.

Но всичко си има край – дори и сълзите. След като премина душевната болка, дойде ред на физическата. Мускулите му трепереха от шока и претоварването, а раненото рамо смъдеше. Сребрин си пое дълбоко въздух няколко пъти, успокои се и влезе обратно в хижата. Беше се оставил на първичните истинки, които сега се налагаше да отстъпят пред силата на здравия разум.

Той се съблече гол до кръста и дълго ми раната на чешмата. След това изми грижливо ръцете и лицето си

от кръвта. Намери един пешкир, който му се видя достатъчно чист, и го разпра по дължината на две. Превърза раненото място и прибра надве-натри скъсаното на жака, да не личи. После се облече и затършува из хижата. Накрая намери каквото му трябваше – парче гумен маркуч, кофа и няколко празни бирени туби. Излезе, отиде и клекна до червения бус. Наоколо вече се развиделяваше и мракът губеше от силата си – трябваше да побърза. Отвинти капачката на резервоара, напъха маркуча вътре и засмука. Изпълно глътка нафта и започна да пълни тубите. Когато напълни и четирите, продължи да долива в кофата.

Сребрин влезе в трапезарията с по една туба във всяка ръка. Започна да полива с тях труповете на наградените писатели и студентите канибали. Третата туба употреби за телата на домакините.

В преддверието видя свидетел на делото си – черно-белият дебел котарак. Той го гледаше въпросително, сетне неуверено измяука. Сребрин лисна кофата върху него, оплисквайки антрето с дизел. Котаракът изфуча и започна да препуска като обезумял насамнатам, кихайки от миризмата. Младежът, без да му обръща внимание, тегли един ритник на догарящото кюмбе. То падна и горящите въглени се разсипаха по дюшемето като съкровище от чувал.

Пламъците лумнаха внезапно, с бучене. Бягащият котарак също бе засегнат от тях – измечи ужасен и в паниката си хукна към трапезарията. Премина по няколко напоени с нафта тела и ги подпали. Сребрин излезе навън с последната туба, счупи стъклото на буса и заля седалките. Драсна им клечката и се обърна към хижата.

Голямото здание, направено в по-голямата си част от дърво, гореше. Огънят бързо го превземаше, а пламъците причудливо играеха зад прозорците. Момчето започна да хвърля камъни и да чупи стъклата, за да

влиза кислород и да помага за изпепеляването. Накрая, изморен от всичко, той прибра ръце в джобовете си и тръгна пеша на изток, сподирян от облаци към заревото на приближаващото утро.

В тоалетната на автогарата отново се изми старателно с гореща вода и течен сапун. Въпреки това все му се струваше, че не може да отмие напълно от себе си миризмата на кръв, смърт, нафта и дим.

Метна се в първия автобус за София в четири сутринта. Изтегна се на седалките най-отзад, бръкна във вътрешния си джоб и извади плика. Отвори го – оттам изпаднаха пет банкноти с лика на Стефан Стамболов. Сребрин горчиво се усмихна, като си помисли какво бе преживял за тези пари. Прибра ги обратно и измъкна от задния джоб на дънките си единствения екземпляр на „Literus“, който бе успял да запази. Корицата му бе изцапана с кървавите му отпечатащи. Вместо да изпада в меланхолия и униние, вместо трескаво да прехвърля в главата си варианти за криене от полицията и да се пита дали е успял напълно да заличи следите, той отвори книгата и се зачете.

* * *

В-к „Шуменска Заря“, бр. 49/02.12.2008, стр. 1

СМЪРТ И ОГЪН В СТАРИЯ ГРАД

Тази нощ, между 3 и 5 часа сутринта, голям пожар е изпепелил до основи хижа „Балкан“ в Стария град. Загинали са над десет души, сред които членове на Студентски съвет към Шуменския университет и домакините на вилата – Антон и Бонка Петкови, както и техният син Добри. Полицията засега не съобщава точния брой на жертвите, както и на кого принадлежат някои от телата. Официалната версия по случая

е, че огънят е тръгнал от печката на дърва в антрето. Към момента на пожара жертвите са се намирали в трапезарията, която няма прозорци и друг изход освен вратата към антрето. Никой не е могъл да оцелее, защото пламъците са преградили пътя на хората и всички са загинали от задушаване. На въпроса на кого принадлежат неидентифицираните тела, началникът на РПУ-Шумен Георги Попвидолов отвърна, че засега експертизата не може да даде ясни резултати, защото всички трупове са с над 90 % изгаряния. Той отказа да отговаря на други въпроси, сред които има ли оцелели от пожара, изключена ли е възможността за умишлен палеж и възможно ли е да става въпрос за убийство, умело прикрито като нещастен случай.

КРАЛЯТ

*На Satyricon и тяхната песен K.I.N.G,
която ме вдъхнови*

Геро отвори с шут вратата на офиса и ядно се изплю на улицата, сподирен от изненаданите погледи на вече бившите си колеги. Преди няма и пет минути бе извикан от шефа си на разговор и Геро отиде, надявайки се, че това е мечтаното повишение на заплатата, което очакваше вече трета година. За съжаление надеждите му бяха попарени – шефът му не само че нямаше планове да му увеличава заплатата, напротив, желаше да я намали с една трета, смъквайки я до абсурдните четиристотин лева на месец.

Когато Геро го попита каква е причината, босът му късо отвърна – криза. Последваха въпроси от типа: на останалите колеги заплатата също ли е редуцирана и по какъв точно начин кризата засяга тяхната фирма, след като приходите бяха скочили с 22 % спрямо предходното тримесечие и прогнозите бяха тазгодишната чиста печалба да надхвърли миналогодишната с над 50 %. Шефът му пропусна въпросите покрай ушите си и благо му отвърна, че ако не му изнася, може да напусне. На което Геро още по-благо посъветва боса да си завре кризата там, където слънце не го огрява и после заедно да вървят в един специфичен орган, принадлежащ на майката на шефа. После Геро излезе и така затръшна вратата на кабинета, че накачените по нея календари изпопадаха.

Мъжът бавно вървеше по „Прага“, а в душата му се преплитаха гняв и отчаяние. Октомври вече бе към края си, пазара на труда замираще, къде щеше да си търси работа? На всичкото отгоре връщаше заем – още две години трябваше да киха на Пощенска банка всеки месец по стотак, за да изплати аудито. Гадното ауди, което вече трета седмица киснеше в сервиза и постоянно му изскачаха все нови и нови повреди. Ама така е, когато си пишман шофьор и отиваш сам-самичък с пари на ръка да си избираш трошка от Горубляне...

Геро стигна до Петте къшета, пресече и тръгна по „Ботев“, унесен в мрачни мисли. Напоследък животът му бе заприличал на море, в което бавно, но сигурно се давеше. Откакто заряза Надя преди три години и се хвана да работи в счетоводна къща „Далев и сие“, сякаш някой го бе проклел и каквото пипнеше – проваляше се. Оттогава бе сменил пет квартири и щеше да се мести в шеста – вчера хазайката му бе звъннала да го уведоми, че синът ѝ ще се жени и съответно му трябва жилище, сиреч: Геро, след месец да те няма. Не му вървеше и това си е. Пък само хазайката да бе – с мед да я храниш.

Не помнеше откога не се бе чувал с родителите си. Не знаеше живи ли са, здрави ли са, какво правят. Откакто реши да напусне работата в шуменската автомивка и да дойде да си търси късмета в София започнаха караниците с баща му. Не трябва да правиш така, Геро, не трябва да оставяш сигурната работа макар и нископлатена, твоите доходи също за важни за семейния бюджет, откъде ще намерим пари да те пращаме в София, ти като си махнеш разходите за наем и транспорт и накрая парите ще излязат същите, че и по-зле, я си стой тука на задника, къде си тръгнал... Геро обаче се заинати и отчаян потърси помощ от майка си. Тя обаче, естествено, предпочете да мълчи и да кротува, както бе правила през целия си съзнателен живот. То-

гава Геро не издържа, скара се с баща си, взе пари назаем от приятели и отиде в столицата на своя глава. Естествено, намери си и работа, и квартира, два месеца живя като куче, но накрая успя да изгази. Въпреки това лошият късмет не спираше да го преследва – днешното уволнение бе поредното доказателство за това. Геро вече бе напълно убеден, че това е следствие на натрупана негативна енергия, породена от лоши чувства спрямо него – баща му, задето бе престъпил повелята му, приятелите, на които все още дължеше пари... И разбира се – Надя.

Щом ѝ каза, че напуска Шумен и се установява в София, по очите ѝ се появи влага. Геро се опита да ѝ обясни – така и така, всички млади хора отиват в столицата да търсят реализация, не унивай, само няколко месеца колкото да се закрепя и ще те издърпам при мен, нима не ти е омръзнало да работиш като сервитьорка за едни смешни пари, стигащи ти точно за цигарите, кафетата, интернетата и джиесема? Не. Надя си знаеше своето – ти вече не ме обичаш, ти там ще си намериш някоя богата, някоя по-хубава от мен, защо ми причиняваш това... Напразни бяха опитите му да я разубеди, Надя избяга разревана от заведението и вече не му вдигаше телефона. Геро прокле съдбата си и махна с ръка.

Мъжът стигна до пл. „Македония“ и зачака на светофара. Мислите му се прехвърлиха от Надя към приятелите му – Иван, Тошо и Антон. Хора, с които бе израснал още от дете, а сега го отбягваха като чумав. Щом реши да идва в София, отиде да им иска пари назаем. Иван, шеф на банка, го изслуша мълчаливо, въздъхна тежко, отброи триста кинта и махна с ръка – когато имаш, тогава ще ми ги върнеш. Зарадван, Геро отиде при Антон. Нищо общо с Иван. Уж голям баровец Тонито, три заведения държеше в Шумен, коли внасяше, а като го подложи на един кръсто-

сан разпит – ама ти сега кога ще заминаваш, ама защо, няма ли да се връщаш тук, намерил ли си работа, а квартира, а това, а онова... Накрая с танталови мъки бръкна в якето си, извади бала стотачки, откъсна две от тях и ги даде с наръката да му се издължи по най-бързия начин. Сякаш от сърцето си ги откъсна, стипцо проклета, кипеше мислено Геро от яд.

Последен бе Тодор – колегата му от автомивката. Даде му сто лева и сви извинително рамене:

– Нямам повече, човече. Имаш късмет, че вчера даваха заплати...

Когато направи шест месеца в „Далев и сие“ и мина на постоянен договор, Геро изтегли хиляда лева от Пощенска банка, купи си нов джиесем и се върна в Шумен да се разплати с приятелите си. С тъга той установи, че такива вече няма. Тошо бе избягал в Чехия като строителен работник, а Антон вече се правеше, че не го познава и зад гърба му разправяше наляво-надясно, че Геро само завличал приятелите и не си плаща борчовете. Най-голяма болка обаче му причини Иван – когато отиде да му върне парите, охраната на банката го спря на входа и учтиво му обясни, че г-н Иванов изрично е забранил лицето Геро Атанасов Колев да влиза на територията на банката. В отчаян опит да запази приятелството им Геро отиде до къщата на Иван и се опита да върне парите на жена му. Безуспешно – тя отказа дори да му отвори вратата.

Мъжът пресече, повървя още малко и се спря пред сградата на КНСБ. Какво хубаво, високо здание... Дали пък да не се хвърли от него? Реално погледнато, беше съвсем сам на този свят и не виждаше смисъл да живее повече. Нямахме приятели, нямахме родители, нямахме жена, деца – никой, който да го е грижа за него...

Потънал в бласто от самосъжаление, Геро не забеляза как внезапно облак закри слънцето и наоколо се смрачи. Изви се вятър, който разтревожи дърветата и

подгони прах и хартийки по булеварда. Замириса на озон – буря ли се задаваше?

Вторачен в сградата, Геро пръв видя какво се задава – нещо много по-страшно. На покрива на КНСБ внезапно се появи огромна, зловеща фигура. Геро се ококори – сънуваше ли? Това нещо горе имаше рога, крила... Демон ли беше? То разкърши рамене и започна да слиза по сградата.

Представляваше страховита гледка – чудовището слизаше с главата надолу, както гущер слиза от дърво. Методично забиваше ноктестите си крайници, трошейки стъкла и бетон, а погледът му през цялото време бе насочен надолу. Право към Геро.

А мъжът седеше като хипнотизиран, без да може да помръдне, втрещен в блестящото величие на Краля. Определението само изникна в главата му и си пасна на мястото като дялан камък. Колко бе изящен и грациозен Краля в своя път надолу, спускайки се да завладее земята... Колев гледаше зяпнал, без да обръща внимание на обезумелите около него хора, които бягаха, викаха и ръкомахаха към Него. Нещастни създания! Как въобще смееха да го сочат!

Накрая демонът скочи и се приземи с тътен на няколко метра от мъжа. Изду могъщи гърди и нададе рев, който отвя листата на дърветата и ги запрати надолу по булеварда. Геро не изпитваше и капка страх – само възхищение, породено от демоничното великопение на Краля. Главата на звяра бе увенчана с множество рога, които образуваха корона, а под нея пламтяха две очи, налети с кръв. Кожата му блестеше като метална, а огромни драконови крила завършваха страховития му вид. Колко горд и красив бе той, а мишците му изпълнени със сила... Кралят облиза устни с дълъг, змийски език и протегна ръка към Геро. Показалецът му, завършващ с нокът като кинжал, сочеше право към токущо уволнения несретник. Какво искаше да му каже?

Внезапно двама шумни мъже с дълги черни коси минаха покрай Геро и се спряха. Млъкнаха и се загледаха втрънено в младия мъж. Сякаш не забелязваха зверството на бурята, пищящите ужасени хора и най-вече присъствието на чутовния, висок най-малко пет метра демон. Тръснаха едновременно глави и започнаха да се смеят – ужасяващ, зловещ смях, сипещ се като каменна лавина. Изведнъж разкъсаха дрехи и останаха пред Геро чисто голи, само по обувки. Влудяващият смях не преставаше. Започнаха да им растат дълги бради, от челата им изникнаха рога, членовете им се удължиха и стигнаха до коленете. Измъкнаха без усилие крака от обувките си – ходилата им бяха станали на копита.

Демонът смъкна от широкия си гръб чувал от зебло и го хвърли на земята до сатирите. Те се обърнаха и ниско се поклониха на господаря, взеха чувала и се приближиха до Геро. Бръкнаха вътре и извадиха тояга и меч, които тържествено му връчиха.

Геро пое двата предмета бавно, като на забавен кадър. Сатирите разпраха чувала, направиха някакви хватки с плата и изведнъж парцалът се превърна в одърпана пелерина, която метнаха на раменете му. Геро не откъсваше взор от огнения поглед на Краля, който отново го посочи и гърлено заръмжа. В главата на мъжа блисна ослепителна светлина и той разбра всичко. Кралят говореше с ръмжене за простосмъртните, но в главата на Геро гласът му звучеше като райска камбана. Той искаше от човека да стане негов пророк, да разпръсне волята му по земята. Време бе Неговото кралство да дойде с рев – устремен към слава, той щеше да донесе ерата на старите богове.

Геро отвори очи и на устните му заигра тънка усмивка. Леко се поклони на повелителя, вдигна качулката на пелерината и се запъти да сблъска световете, съпроводен от погледа на Краля и сатирите. С оголен

меч в дясната ръка и тояга, с която се подпираше в лявата, Геро крачеше покрай шахтите, от които изригваха водни гейзери и хаосът, който цареше навред. Тлъсти пукнатини прорязваха земята и от тях излизаша Древните Лордове, повлекли мършави тела към победата. Земните пукнатини образуваха дълбоки ями, от които с мощни движения нагоре си проправяха път гиганти, жадни за кръв.

Пророкът вървеше все напред и напред, следван от армия маршируващи легиони, а дъжд от мълнии чертаеше пътя им. Той щеше да изпълни безрезервно повеления на своя Крал, своя единствен повелител, щеше да преобърне времето и космоса, ако трябва. Защото Кралят мразеше слабите и заравяше безполезните, знамения предвестваха появата му и злато очакваше верните нему. Всички призовани крачеха с гордо вдигнати глави, заложили живота си с мечове в ръка.

Защото там, някъде далеч напред, отвъд Портата, ги чакаше триумфът...

ЛЮБОВ МОЯ, АНГЕЛ МОЙ

Ето те, любов моя. Виж се колко си хубава. Така прекрасни са косите ти, дълги като река от ковано злато, гъсти като непроходим лес. Тичаш пред мен и закачливо се смееш – ах, колко обичаш да го правиш ти... Знаеш, че от това кръвта ми се разбушува подобно на стадо диви коне в прерията. Знаеш, че ще те последвам и накрай света. И аз те следвам, прескачам храсти, отмествам клони, за да съм по-близо до теб – а ти сякаш нарочно се отдалечаваш все повече и повече. Следвам те, а очите ти искрят подобно на звезди в горския мрак, приковали погледа ми неотклонно. Смахът ти отеква наоколо, блъска се в дърветата и се разлива в ушите ми като омайно биле, а аз вървя и вървя... Ще те достигна.

Колко си красива, ангел мой. За момент се обръщаш, усмивката ти ме заслепява. Продължавам да бързам към тебе, подобно на стар мечок, а ти се носиш по пътеката, ефирна като самодива. Внезапно спираш и ме изчакваш да се възправа до тебе, запъхтян. Кръвта нахлува в главата ми, щом вдъхвам аромата на близостта ти. Гърдите ти се люшват неволно към мен, едри и сочни като есенни плодове, тънката риза едвам удържа могъщия им напор. Вдигам поглед нагоре, към снежнобялата ти шия, изящна като на лебед. Нежни ръце обхващат главата ми, а аз приковавам поглед в

очите ти – падам, потъвам, губя въздух, не искам да ме спасяват, искам да се удавя в тях...

После рубинените ти устни се разтварят и звънчетата на смеха отекват отново в простора. Изплъзваш се от дланите ми като лятна мъгла. За миг петата ти се бялва и пак си далеч от мен – полуреална, като мираж. Изръмжавам и се хвърлям отново подир тебе, а мракът страхливо се отдръпва от първичния ми порив. Няма сила на света, която да ми попречи да съм с теб. Не можеш вечно да ми бягаш. Накрая ще те достигна, ще те обладая и двамата заедно ще пируваме, освободили души и тела чрез страстта си...

Ето те, обич моя. Погледни се колко си красив. Огнените ти очи ме изпепеляват – колко жени изгоряха в пламъка им и молеха за още? Мускулите ти се свиват и разпускат, така могъщ и силен си до мен. Искам да полегна на гърдите ти и тихо да се кротна – там се чувствам най-защитена. Да ме прегърнеш с ръцете си, така големи и горещи, и да ме топлиш през мразовитите нощи. Щом чувам ударите на сърцето ти – аз съм спокойна.

Така си прекрасен, живот мой. За момент трепвам колебливо, когато суха съчка изпуква под стъпалото ти. Ти си хищник, див звяр, дошъл при мен от древните времена. Опасен си, страх ме е от теб. И същевременно ме привличаш – както нощната пеперуда бива привлечена от пламъка на свещта с риск да изгори крилете си. Искам те, желая те. Завинаги.

Откривам рамото си и то лъсва в мрака на нощта като месечинка. Ти тежко въздъхваш, а аз се засмивам. Не, ще те помъча още, доставя ми такова удоволствие. Бавно разкопчавам най-горното копче на ризата. После още едно. И още едно. Вече се задъхваш, самецо. Добре, ще се смиля над теб.

Дрехата ми се изхлузва и оставам пред теб гола и чиста, непоковарена, ала изтъкана от страст. Ти раз-

късваш панталоните си и мога да видя как яростно си се надигнал за мене, твърд като стомана. Обръщам ти гръб и със смях се затичвам през гората. Ела, ела при мен, настигни ме...

Тя внезапно се спъна и се търколи в сухата трева с пареща болка в стъпалото. Изохка, а над нея се надвеси едва различимата фигура, която ѝ бе подложила крак.

– Я, какво имаме тук – изръмжа злобният напада-тел. – Някаква гола путка...

Той вдигна глава и се провикна нейде зад главата ѝ:
– **МОМЧЕТА! ТУК ИМАМЕ ПУТКА!**

От мрака изплуваха още два силуета, нагребиха я и въпреки отчаяната ѝ съпротива я помъкнаха нанякъде. След малко спряха и я хвърлиха обратно на земята. Единият изчезна, чуха се две щраквания и заслепява-ща светлина заля всичко наоколо.

Едва сега момичето осъзна, че се намира на не-голяма полянка, заградена с дървета и гъсти храсти. От лявата ѝ страна като бездушни зверове стояха два автомобила, чиито фарове осветяваха околността. На светлината им тя различи бандитите и едва сподави стона си – беше ги познала.

Първият бе Карло Максимов – Макса, висок и мускулист, истинско анаболно чудо на природата. Обиколил като дете всички училища в Ивановград, той накрая едва-едва бе успял да завърши Строител-ния техникум. Злобен по лице и душа, той винаги тормозеше по-слабите от него, заплашваше ги и се стремеше да изкопчи каквото може от тях – дребни пари, цигари, дъвки, семки. Дори когато не попад-на на правилния ученик и рейвърите от кв. „Черни връх“ го размазаха от бой с тежките си кубинки, той не престана с рекета. Дребен и жилав като дете, той се осланияше предимно на благоволенieto на по-го-лемите и по-силни от него, пред които се мазнеше

и им се пишеше за приятел. В извънредни случаи го спасяваше и брат му – барета в Камбоджа.

След като завърши техникума, той отиде при баща си в София да работи като строител. Никой не го бе виждал и чувал десет години, когато се завърна в Ивановград – израсъл до завидните за него метър и осемдесет и наедриял до близо сто кила. Пъчейки грамадните си бицепси, той се фукаше наляво-надясно – спечелил пари, отворил си фирма за климатици, после втора за щори... А сега гледаше момичето в краката си, кривейки маймунско лице и се пипаше по чатала.

Вторият бе Серхат Черния – нисък, мургав, с къси крака и голям корем. Насилил немалко момичета през живота си, една накрая бе превъзмогнала страха си от него и се бе оплакала в полицията. Резултатът – Черния отиде на тригодишна ваканция на Беленския остров. Вместо да се умири, там той завърза познанства с хора от престъпния свят и се върна още по-опасен и от преди. Не ходеше на работа – кой би взел мързеливец със стаж в пандиза и едва завършен пети клас? Денем киснеше в Еврофутбол и тотопунктовете, вечер играеше свара по стадиони и гаражи. Доходите от тези дейности му стигаха точно колкото за цигарите и семките, които люпеше постоянно. Смешни стотинки на фона на основните му приходи, които идваха от един петрички македонец, с когото бяха станали кръвни братя в затвора. Сега Черния на всеки няколко месеца го снабдяваше с прясна женска плът от Ивановград. Идваше макето с черния мерцедес, хващаха някоя набеязана мома, качваха я насила в колата и после я продаваха като проститутка в Гърция. Все едно продаваха кило домати на пазара.

Серхат се наведе към нея и я лъхна миризма на печен слънчоглед.

– Сега ще те ебем – оповести той.

Бедната девойка не успя да реагира, защото като

рис от мрака към нея скочи третият от насилниците. Този, който я бе спянал и нарекъл с вулгарното определение за половия ѝ орган – Булут Бармана, нисък, набит и як като биче. Двата като малки движеха с Макса и заедно рекетираха по-малките. Около късо подстриганата му русолява глава се бяха увивали не един и два чифта женски крака. Работеше като охрана или барман из дискотеките на Ивановград, откъдето идваше и прякорът му. Макар през леглото му да бяха минали стотици жени, той беше сексуално всеяден и не се свенеше да чука и мъже. Без да го е грижа за няколкото му висящи дела за изнасилване, той продължаваше да си заработва допълнително като жиголо, изнудвайки момичетата и гейовете на Ивановград за пари. Слуховете мълвяха, че неведнъж е насилвал самотни възрастни жени, вземайки им после мижавата пенсия, а веднъж дори изнасиллил малко момче, което после издъхнало от разкъсванията.

– Барман, дръж я здраво – нареди Макса и бичето се подчини.

Докато Булут я стискаше и ѝ говореше мръсотии, Карло извади от багажника на волвото си парчета вълна, чук и колчета за палатка. Черния му помогна да забият колчетата в земята и да вържат крайниците на голото момиче за тях.

Тя лежеше по гръб на земята, цялата полепнала в тревички и се мятеше отпаднала между колчетата. Бармана се изстъпани пред нея, бръкна в гащите си и извади от него своята единствена гордост – 23-сантиметровия си обрязан член, който бе тунинговал допълнително с четири инжекции течен парафин. Размаха го пред лицето ѝ и се изхили:

– Гледай сега, путко, кво става, кат ти завра тоз дебелия! На който съм го тикал – всеки охка, вика, моли ме да спра, пък накрая пак ме търси да го шиbam! Това се казва късмет! Сбираме се тука с авери-

те да бистрим далаверата и на какво попадаме? Голо путе! Мислех, че само по приказките голи жени тичкат нощем из гората, пък тя каква била работата... Ами, да започваме.

Булут разгърка члена си и се отпусна на едно коляно между бедрата ѝ. Тя зарита отчаяно, но той я скастри:

– Не шавай, да не ти разбия устата на бърза ръка. То отначало само ще те боли, после става хубаво...

Долетяло от храстите камъче чукна Бармана по тила и го накара да скочи като пружина.

– Кой е там бе?

Не последва отговор. Насилвачът продължи:

– Ооо, нека позная. Ти си тъпкачът на тая курва, нали? Ама те е страх, щото си сам, а ние сме трима! Ела де, пич, не сте стеснявай. Ще я наеба пред очите ти, пък после и тебе ще еба с тоз големия хуй!

Бармана си повдигна тениската и започна да се пляска с члена по корема. От мрака долетя втори камък, по-голям и ръбат и го перна право в челото. Булут се пипна невярващо по главата – пръстите му лепнеха от кръв.

– МАМИЦАТА ТИ ШЕ ЕБА! – изрева с пяна на устата той, прибра си члена и се затича към храстите.

– Барман, чакай! – викна му Макса, ала нямаше кой да го чуе.

Булут потъна в мрака, сипейки псувни и чупейки клони. Изведнъж отекна по-отчетлив пукот.

Храстите шумоляха. Някой вътре мърдаше.

Шаваше.

От мрака долетя нещо и тупна в краката на Карло. Той го погледна и изтръпна – беше откъснатият penis на Бармана. Макса посегна към кръста си и извади газовия пистолет, пригоден да стреля с бойни патрони.

– Кой си ти? – попита той, докато с бавни, дебнещи стъпки потъваше в тъмното. – Ела де, покажи се, нищо няма да ти направя...

Мълчание.

Карло стигна до храстите и започна да рови из тях с пистолета, изправен на пръсти.

Грешка.

Изотдолу се мярна крайник, сграбчи го за глезена и грубо дръпна вътре. Макса извика от уплаха падайки и стреля няколко пъти напосоки. После се чуха звуци, сякаш месар сече със сатъра си.

И тишината отново се възцари.

Серхат трепереше, останал сам в мрака с окованата. Пакетчето семки падна от ръцете му, но той не забеляза. Какво ставаше тук? Явно нещо нередно. Не беше силен като двамата си приятели, още по-малко пък храбър. Май-май трябваше да се пръждоса оттука, най-добре щеше да направи. С някоя от колите? Да, ама те бяха на Макса и Бармана, ключовете им си бяха в тях и Черния за нищо на света не би отишъл в храсталаците. Значи, пеша...

Изведнъж голото пиче започна да се кикоти. Хилеше се като някоя побъркана вещица, мамка ѝ. Серхат я погледна и изтръпна – право в него се взираше, проклетницата.

– Той идва за мен – каза тя. – Принадлежа само на него. Тялом и духом. А вие сте глупаци...

– Млъквай, мършо! – викна ѝ Черния.

В отговор мацето изсъска и започна да се криви. Изпъгваше гръб на дъга и се мятеше като русалка. Серхат не бе виждал досега човек да прави такива движения.

Те сякаш не бяха човешки.

Тръпки преминаха по тялото ѝ и то бързо започна да се покрива с червеникава козина. Мъжът се ококори – възможно ли бе това? Тая мацка се окосмяваше! И крайниците ѝ сякаш ставаха по-мускулести, по-яки! Челюстите ѝ взеха да пукат, да се удължават, а въжетата се късаха...

Някой разтвори храстите и бавно започна да прис-

търпя към светлината. Краката на Серхат омекнаха като олово – ето кой бе утрепал приятелите му, нямаше и капка съмнение. Човекът вълк бе огромен, към два метра и половина, а с тези мускули сигурно можеше да преобърне и автобус. Сивосинкавата му козина блестеше като сребърна, а тези огромни зъби... а ноктите...

Звярът застана пред Черния и мъжът си даде сметка, че яко е загазил тоя път. Междувременно трансформацията на вълчицата бе завършила и тя се възправи до салеца си – по-ниска и слаба, червена като лисица. Нямаше отърване. Но дали...

Серхат се обърна и търти да бяга. Какво друго му оставаше?

Краката му обаче бяха прекалено къси. Не че имаше значение.

Вълчицата се хвърли и го докопа за глезена. Черния се плъсна по лице, разбивайки скулата си в някакъв камък.

– Къде? – изръмжа тя.

После върколаците му се нахвърлиха и човекът започна така да пищи, че сигурно го чуха и на оня свят.

Вълците пируваха с телата на жертвите си, опиянени от мощта и от мириса на топла кръв. Нахранени с ароматното месо, те се възбудиха и започнаха да се съвокупляват сред човешките останки. Страстта освободи телата и душите им и те свършиха едновременно. Оргазмът ги взриви и вълците вдигнаха окървени муцуни към пълната луна, отправяйки зов, с който затвърждаваха любовта си един към друг.

Защото любовта е по-силна от всичко.

ЧОВЕКЪТ, КОЙТО ОБИЧАШЕ СТИВЪН КИНГ

Разказът е носител на голямата награда в Националния
литературен конкурс на Софийски университет
и Фондация „Св. Климент Охридски“ за 2010 г.

*На всички, които обичат Стивън Кинг
и специално на моя приятел и колега Агриан Лазаровски,
който пръв прочете този разказ*

Борис се прозя и протегна мързеливо на стола, изпъвайки гръбнака си като котарак на припек. Вече минаваше шест и половина и работния ден бе към края си. Здрачът бавно, но сигурно се спускаше над площад „Славейков“ и хората бързаха да се приберат по домовете си. „Графа“ приличаше на кошер с пчели, чието координирано и забързано движение от време на време биваше нарушено от звучното дрънчане на трамваите. Борис извади от чантичката на кръста си солидна пачка банкноти и започна да ги брои. Сто, двеста, двеста и петдесет, двеста и деветдесет, триста и трийсет, триста и осемдесет, о, да – четиристотин двайсет и шест лева и някакви стотинки. Махаме десет процента, значи Борко днес се бе облажил с четирийсет и три лева. Добре, добре, денят определено беше ползотворен. Продавачът се огледа към околните сергии – колегите вече прибираха стоката си с бързи, отработени движения. Мдааа, определено беше време. Измъкна изпод масите празните кашони, в които

някога бяха пренасяни банани от Еквадор, и започна сърчно да реди книгите вътре.

Обърнат с гръб, Борис не забеляза, че от другата страна на площада го наблюдава странен персонаж. Мъж, прехвърлил петдесетте, висок метър деветдесет и нещо, облечен в кафяво палто, протрити дънки и раздърпана червена жилетка. На главата му се мъд-реше стар каскет, а в лявата си ръка стискаше найло-нова чантичка с няколко книги. Той пресече „Графа“ бързо, без да се оглежда, и се изстъпани пред един-ствената сергия, на която все още имаше книги – сер-гията на Борко. Погледът на непознатия се запързала безцелно по трилърите на „Бард“, книгите на Паулу Коелю, Орхан Памук, Удхаус, любовните романи... и изведнъж се закова в края на масата. Очите на не-познатия се разшириха, а ноздрите му се разтвори-ха широко и той нервно преглътна. Протегна ръка с пръсти, криви като орлови нокти, и сграбчи книгата, привлякла вниманието му. Новият роман на Стивън Кинг – „Огън“.

Чак сега Борис забеляза късния посетител.

– Вече приключвам, но мога да ви я продам. Това е най-новото на Стивън Кинг, много е добро, само два-найсет и петдесет струва. Ще я вземете ли?

Високият мъж оглеждаше щателно книгата от всич-ки страни, въртейки я в ръката си, и сякаш не чуваше думите, отправени към него.

– Е, какво ще кажете – попита продавачът и в гласа му се прокрадна нервна нотка.

Непознатият вдигна глава и чак сега забеляза дреб-ния мъж пред себе си.

– Ще я взема – оповести уверено той.

– Добре – сви примирително рамене Борко и се обърна, пресягайки се към една ниша. – Найлонка ще искате ли...

Изведнъж мъжът хвърли романа в чантата при ос-

таналите книги, стисна я под мишница и хукна да бяга нагоре към „Гарибалди“, придържайки си каскета.

– Хей, спри! – изрева Борис и се завтече след него. – Педераст долен!

Скоро обаче продавачът си даде сметка, че тоя маркуч дете му сви книгата под носа можеше да се мери с олимпийците – подобните му на пергели крака направо гълтаха разстоянията. Отчаян, Борис вече намаляваше, когато в полезрението му попадна някакво откъртено паве. Обзет от сляпа ярост, той го сграбчи и го запрати с рев към крадеца. Камъкът злобно изсвис-тя по ниска парабола и като по чудо застигна високия. Прасна го в лявото рамо и за две-три секунди наруши баланса му – той залитна и изохка. Хвана се за удареното място, при което шапката падна от главата му, но продължи напред и се изгуби в навалищата.

Борис се приближи и вдигна каскета от трамвайната линия. Беше толкова мръсен, та чак го бе гнус да го държи.

– Я, с какво се сдобих внезапно срещу дванайсет и петдесет – миризлив каскет, който и пет пари не струва – кисело изрече книгопродавецът и запрати дрипата в близкото кошче за боклук. После забърза назад, за да не се възползват разни други като тоя от отсъствието му и да му оберат книгите.

А самотното паве остана да стърчи между трамвайните релси, сякаш накокошинено от гордост, че не бе отишло нахалост.

Крадецът на книги отключи припряно, влезе в бърлогата си и постоя няколко минути опрял гръб на вратата, дишайки тежко. Сгърчи лице в болезнена гримаса и заразтрива натъртеното си рамо. Сърцето му яростно блъскаше в гърдите, сякаш искаше да разбие ребрата и да излезе на свобода. Мъжът въздъхна, хвърли чантичката с книгите на кревата и свали палтото си.

Стефан Кралев живееше сам-самичък в неголямо таванче на ул. „Пиротска“. Беше израснал в същата тази сграда, в двустайния апартамент три етажа по-надолу от сегашното си обиталище. Родителите му бяха бедни, обикновени хорица, сдобили се доста късно със своето единствено дете, и затова даваха мило и драго за него. Така той порасна изнежен и мързелив, неспособен да се впише в социалната система и трудно годен за каквато и да е работа. За своя близо дваисетгодишен трудов стаж бе сменил над трийсет различни длъжности – чистач, вестникопродавец, мияч на чинии, хамалин, оператор на поточна линия, охрана, продавач на плодове и зеленчуци, пощальон, озеленител, раздавач на листовки, общ работник и какво ли още не. Той се захващаше с каквото му попадне не от желание за работа, реализация в живота, скука или пък ламтеж за пари. Правеше го само и само да не слуша постоянните натяквания на възрастните си родители, че по цял ден само седи вкъщи, чете и нищо не прави. Така той подхващаше каквото му попадне и рядко изкарваше повече от пет-шест месеца на едно и също място – или работодателят му не можеше да го изтърпи, или Стефан не изтрайваше и се махаше. Израснал и обособен като силно интровертна личност, той рязко се дистанцираше от околния свят, за да потъне колкото се може по-бързо в своя собствен. Не обръщаше никакво внимание на колегите си – нито на техните малки служебни интриги и клюки, нито на опитите им да му помогнат някак си да се впише в колектива. Скоро те разбираха, че този висок мълчалив човек, който дори не им казваше едно здрасти и чао, е невъзможно да се впише където и да е и рязко контрастира с околните, подобно на муха, попаднала в съд с кисело мляко. Затова вдигаха ръце и го оставяха на произвола на съдбата, чиято проява не закъсняваше – Стефан рано

или късно правеше някоя сериозна издънка, или серия от такива, и напускаше безславно поредното работно място, а колегите му облекчено си поемаха дъх.

Събитието, който дойде рязко и разхвърля мирния му и подреден свят, бе смъртта на родителите му. Едвин Кралев внезапно получи инфаркт и една нощ тихо угасна в леглото си. Жена му Теодора не успя да преживее смъртта на обичния си съпруг, бил до нея през целия ѝ живот, помагал ѝ да отгледат заедно проблемния им син и да преодолее толкова много перипетии. Майката на Стефан напусна този свят преди да са изтекли четирийсет дни от кончината на баща му, застигната от мозъчен кръвоизлив. Спокойният и уютен дом в рамките на има-няма месец се напълни на два пъти с куп хора, повечето от които възрастни жени. Разни стринки, лели, тетки, братовчедки, съседки, облечени в черно, подсмърчащи, хлипащи и циврещи. Те неизменно идваха при него, изказваха му съболезнованията си, споменаваха добродетелите на Теодора и Едвин (сякаш Стефан не ги знаеше) и често разказваха някоя недотам благопристойна случка с тяхно участие преди той да бъде роден (сякаш това бе подходящото време и място за такива приказки). Разстроен и объркан, Стефан изкара двете близки погребения, балансирайки на ръба между здравомислещата реалност и лудостта на съновиденията. Почти всяка вечер той заспиваше трудно, опитвайки се да се абстрахира от жалостивите хлипове на майка си в другата стая, и сънуваше един и същи сън. В съня си той бе стъпил на тесен скален перваз, опрял гръб о студения камък, отчаяно опитващ се да се скрие под снопче хилави корени, прилични на паешки крака. Те не успяваха да го предпазят от яростния дъжд, който шибаше до болка треперещата му снага, по която нямаше никакви дрехи. Ала най-страшното нещо бе ятото от виещи се харпии – жени с крила вместо ръце

и крака, завършващи с огромни орлови нокти. Кръжаха около Стефан, развявайки тежки коси, а пицните им гърди се тресяха. Той запушваше уши, напразно опитвайки се да заглуши пронизителните им писъци. Накрая една от тях кацаше на ръка разстояние от него, а буйните ѝ мрачни къдрици се извиваха на главата подобно змиите на горгона. Тя отваряше огромната си кървавочервена уста, пълна с големи остри зъби, и с лъстив глас го питаше:

– Искаш ли да ме чукаш?

Свел поглед, за да не гледа ужасното ѝ лице, Стефан неизменно съзираше силно окосмената ѝ вулва, която се разтваряше с мляскащ звук и оттам надничаша куп зъби, не по-малко опасни от тези в другата ѝ уста. Тя се приближаваше бавно към неспособния да помръдне мъж, насочила вагината си към свилия му се на фъстък член... а ноктите ѝ дращеа ужасяващо по камъка.

Тук Стефан неизменно се събуждаше, облян в студена пот, едвам сподавяйки вика си на ужас. Кошмарите спряха няколко дни след погребението на майка му, сякаш бяха филм, прожектиран отново и отново от вманиачен режисьор, който накрая се бе отегчил и прерязал рязко лентата, прекратявайки представлението. След първата спокойна нощ от много дни на сам Стефан изведнъж се пробуди от много по-дълбок сън. Той хладнокръвно осъзна, че времето на скърбене е отминало и трябва да си направи равностетка. Беше му кристално ясно, че не желае да ходи повече на работа и да пилее напразно живота си. Затова извика майстори и употреби мизерните спестявания на родителите си да постегне апартамента и да направи таванчето годно за обитаване. След тази добре пресметната инвестиция той си намери квартиранти и се изнесе да живее на тавана, оставяйки им апартамента на тяхно разположение. С четиристотинте лева, които

му плащаха всеки месец, Стефан успяваше да си купи храна, някоя дреха от Илиянци и да си плати сметките. Той и не искаше повече. С единственото нещо, което подслаждаше живота си – книгите, той се сдобиваше по втория начин. А за най-добър автор от всички считаше Стивън Кинг.

За пръв път Стефан прочете книга от любимия си писател през далечната 1990 г. Вървейки покрай сергиите на пл. „Славейков“, той затвори очи, пресегна се напосоки и награби някаква книжка. След като отмина, отвори очи и се втренчи в нея – книгата бе „Живата факла“. Изненадващо – никой не го видя. Крадецът счете това за добра поличба, прибра се въщи и изчете романа на един дъх. Стилът на писане го покори необратимо и Кинг стана неговият абсолютен фаворит. Крадецът започна методично да издирва негови книги, кръстосвайки неуморно цяла София – площад „Славейков“, книжарниците, сергиите на пазара в „Красно село“, антикварите, пиратите по „Мария Луиза“, кашоните до Женския пазар и къде ли още не. За своите крадливи набези Стефан предпочиташе сергиите – беше много по-лесно да издебнеш продавача, когато не те наблюдава, да грабнеш някоя книга и да потънеш в тълпата. Вярно, може би ще отнесеш някой крясък, недружелюбни погледи или някой по-усърден ще се опита да те догони, ала щом човек е нагъл и готов на всичко за да постигне целите си, нищо не може да му попречи. Нямаше книга на Стивън Кинг, която крадецът да не притежаваше – „Живата факла“, „Гняв“, „Мизъри“, „Сейлъмс Лот“, „Неизживени спомени“, „Гробище за домашни любимци“, „То“, „Проклятието“, „Куджо“, „Безсъние“, „Роуз Мадър“, „Талисманът“, „Черния дом“... Стефан имаше абсолютно всичко.

Сега седеше на леглото си, извадил днешния улов от чантичката. Той взимаше поред „Всичко е съдбов-

но“, „Буик 8“ или някоя от трите бройки на „Огън“ и ги галеше. Милваше. Радваше им се както майка се радва на току-що роденото си дете. Накрая все пак реши да ги прибере – стана от леглото и отиде към трите гардероба, наредени един до друг на отсрещната стена. С три резки замаха разтвори крилата им и блажена усмивка се разля по набразденото му, покрито с рядка четина лице.

Пред очите му се разкри гледка, която би зарадвала всеки книголюбител и по-специално фен на хоръра. В трите гардероба бяха монтирани лавици и наблъскани само с книги на Стивън Кинг. Такава колекция едва ли имаше и в библиотеките – всички книги на американския писател, всички издания, немалко повтарящи се екземпляри. Първия гардероб бе пълен със старите пооръфани книги от сериите на „Плеяда“. Във втория Стефан събираше англоезичните романи, макар и да не разбираше бъкел английски. А на лавиците на третия гардероб, все още полупразен, кротко си почиваха най-новите неща на Кинг, писани след 2000-ата. Тъкмо в него Стефан прилежно нареди откраднатите днес томчета.

После се тръсна на леглото, при което пружините жално изскърцаха. Легна, склочи ръце зад главата си и се загледа с неподправена любов и умиление в разтворените гардеробни библиотеки.

– Како, дай ено кале ма!

Силвана стисна зъби и косо изгледа навляклото балтон циганче, което отдалеч „ухаше“ на изпражнени. После му рече:

– На съседната сергия.

Циглето припна нататък и сложи пред продавача изпросените на светофарите стотинки. Мъжът гнусливо сбърчи нос, но подаде на хлапето тубичка лепило в найлонова кесийка. То алчно го сграбчи, пресече

булевард „Гоце Делчев“ и се усамоти до контейнерите за смет отстрани на казиното, където го чакаха приятелите му.

Силвето поклати глава и отново се зачете в „Ловецът на хвърчила“. Ромите, дишащи лепило и пиещи алкохол посред бял ден бяха, неотменна част от пазара в „Красно село“ и с тях постепенно се свикваше. Откакто бе започнала да продава книги на пазара, се налагаше да свиква и с много други неща – да се храни на крак, да пуши и пие кафе на крак, да ходи до тоалетна на крак... Просто нямаше друг начин – не може да оставиш сергията без надзор, или пък да дъвчеш с пълна уста пред клиентите. Е, нищо – нямаше да изкара дълго на това място. Лятото бе към края си и идваше новата учебна година в УНСС.

Когато разбра че ще напуска, шефът ѝ, естествено, направи сценка, достойна за постановка в Народния театър. Първо не искаше и да чуе, мръщеше се, викаше, разпитваше, заплашваше. Като видя, че така няма да стане, омекна. Започна да ѝ се умилква, обеща, че ще я назначи на постоянен договор, че ще ѝ дава по-висок процент от продажбите, че все ще измислят нещо... Силвана мълчеше и гледаше отвисоко изпод вежди това жалко човече, разкъсвано от комплекси и неизяснени амбиции. Със своите сто и осемдесет сантиметра и седемдесет и пет килограма тя не се страхуваше от този мъж, който го раздаваше началник, напротив. Стискаше силно ръце зад гърба си, защото я сърбяха да се възползва от третия си дан по джудо и да потроши офиса с тялото му. Накрая той капитулира и ѝ каза, че след месец е свободна да ходи където си иска, само и само да му се махне от главата. Силвето кимна облекчено и излезе, за да не търпи повече снизходително-покровителственото му отношение.

– Извинете, колко струва „Либийската връзка“?

Изтръгната от унеса, Силвана скокна пред клиента – люпещ семки образ с очила и нос като настъпан картоф.

– Петнайсет лева, господине.

– Петнайсет лева? Хе, че от къде на къде? Григор Лилов не е ли помислил, че книгата му скоро съвсем ще загуби своята актуалност? Прогнозирам, че след две години тази книга ще струва не повече от четири лева.

С тези думи човекът помъкна чантата си от „Била“ надолу по булеварда и подвижна през рамо:

– Довиждане, ще мина след две години!

Силвана не успя да се сдържи и прихна. Ама че идиот!

Стефан наблюдаваше отстрани с немигащ поглед развеселената продавачка. Оттук бе успял да задигне само една книга веднъж, при това се бе случило едва вчера – дебелият сборник „Всичко е съдбовно“. Беше му адски трудно – тая цицорестата с големите баджаци имаше очи на рис. От месеци я дебнеше и едва вчера успя в начинанието си – записана в омагьосването на някаква почитателка на любовните романи, продавачката се разсея и Стефан успя да грабне заветния том. Той си пое дъх и полека започна да се приближава към сергията...

Силва видя опърпания дългуч и се наежи. Ето един от многобройните идиоти, които минаваха през работното ѝ място – Чичко Стиви Крадълото. С този трябваше да се внимава изключително много. Дълъг и сух като солета, с неизменния омазнен каскет на голямата си глава (ха, интересно – днес беше без него), тоя стар ерген мигаше често-често, като плъх в трици, а очите му шареха навред с цел да откраднат нещо. Силвана го бе кръстила така, защото се интересувахе

само и единствено от Стивън Кинг. Всеки път, когато той минеше през сергията ѝ, се случваше едно и също – изстъпанваше се като побит кол и се вторачваше в ъгълчето, където бе наредила романите на Кинг. Тогава сякаш се преобразяваше – спираше да мига и да блуждае с поглед, изпъваше се като струна и фиксираше неотклонно книгите на явно любимия си автор, абстрахиран от всичко и всички. Можеше да откара така с часове. А може би с дни.

Естествено, Силвето не можеше да го изтърпи и се приближаваше към него, след което кротко го питаше може ли да помогне. Тогава медитацията му се нарушаваше, той се сепваше, прегърбваше се отново и започваше да мига на парцали. Избърборваше нещо смутено, свил уплашено рамене, след което си тръгваше, извъръщайки се няколко пъти назад, вперил жаден взор в книгите на най-филмирания писател на света. На Силвана предния ден ѝ бе изчезнала една от тях – сборникът „Всичко е съдбовно“. Разбра го чак тази сутрин като нареди сергията. Досега никога не бяха крали книги от нея, но явно вчера бе минал и успял да издебне подходящ момент, за да свие дебелията тухла, проклетникът. Беше напълно сигурна, че е той.

– Ще желаете ли нещо? – попита продавачката с глас, сякаш току-що изваден от фризера. Хич не ѝ беше до тоя, още повече, че вчера вероятно бе откраднал от нея книга, която тя щеше да заплати от собствения си джоб. А днес идваше за още! Клептоман проклет!

Стефан усети силната ѝ неприязън и се сви още повече, даже се изчерви. Ясна работа – той е.

– Вчера ми е изчезнала една книга – продължи Силвия все така ледено. – „Всичко е съдбовно“, на Стивън Кинг. Понеже знам, че вие сте му... *поклонник*, та се запитах дали не знаете нещо по въпроса...

Рискован ход. Ако беше някой друг, щеше да се възмути от подобно обвинение, макар и поднесено по така

завоалиран начин. Щеше да се тросне, да се въртне обиден и да не дойде повече при Силвана – дори да е виновен. Но не и този човек. Не и Чичко Стиви Крадльо.

– Аз-аз-аз не знам, не мога, откъде да разбера, къде ти, не съм чул – запелтечи несвързано той, мигайки често-често. Погледът на Силва не беше по-топъл от гласа ѝ. Крадецът на книги накрая схвана, че е силно нежелан и се отдалечи, размахвайки смешно крачоли-те на дългите си пергели.

Силвана извади ластика, прибра черните си коси в стегната опашка и мислено се поздрави с малката победа.

Стефан крачеше бързо по бул. „Гоце Делчев“, свил ядно устни като кокоша трътка. Мамичката ѝ дебела на тая! Беше разбрала, че е той. Какво му ставаше напоследък? Вчера успя за пръв път да вземе книга и от нея, и от онзи лъохман на „Славейков“ – и двата пъти го бяха разкрили, че и каскета си загуби, отделно бе с насинено рамо. Явно причината бе в младите продавачи – зорки погледи, буйна кръв. Трябваше да се ориентира да краде от по-възрастни – и той самият вече не беше в първа младост.

Днес Стефан Кралев не успя да открадне нищо и се прибра безславно на тавана си на „Пиротска“. Изпъ-на се по гръб на кревата и хвърли критичен поглед на голите, жълтобели стени, покрити с размазани петна от убити насекоми. Крайно време беше да предприеме нещо относно интериора в тази насока. Тапети може би? Или...

Внезапно скочи като пружина от леглото, осенен от идеята. Ако бе анимационен герой, над главата му щеше да светне електрическа крушка.

– Ами да! – възкликна той.

* * *

– Мараба, Жоре! Идвам да те сменя.
– Мараба, Петре. Крайно време беше.
– Как е, викаха ли хлапетията много?
– Мани, не ти е работа – нали знаеш как е, лудница безспир.

– Е, сега поне е късно и има по-малко хора в залата. Ще си пусна да гледам някой филм... Някакви издънки да са ставали?

– Не, не са ставали издънки. Само нещо малко странно.

– Какво?

– Дойде един образ – дълъг като маркуч, искаше да си принти снимки на Стивън Кинг, формат А3. Цели двацет и пет парчета, представяш ли си? Плати си като поп петдесет кинта, прибра ги и изчезна. Един щастлив такъв – все едно е ударил джакпота. Сложих му ги в найлонов джоб – милваше ги, сякаш са икони, педала му с педал.

– Какви ли не идиоти се навъдиха. Айде, аз застъпвам.

– Лека смяна, Петре.

– Мерси, Жоре.

Стефан лежеше изпружен на леглото си, неподвижен като труп, изпитващ върховно блаженство. Как не се бе сетил по-рано за това! Отвори очи и обходи с поглед стените на таванчето си – на лицето му се разля широка усмивка, а душата му тънеше в благоговение.

Снимките на Стивън Кинг изпълваха цялото помещение, залепени грижливо с тиксо за мазилката. Тук писателят бе опрял замислено юмрук на слепоочието си, там на лицето му играеше дяволита момчешка усмивка, ето го с папийонка и фрак на официална премиера на филм по негова книга, ето го облегат на капака на колата си, ето го с характерния му поглед на убиец-психопат... Стефан не съжаляваше за парите, които

даде за снимките, напротив, даже смяташе, че са малко. Ако момчето в компютърната зала му бе поискало двойно повече, пак щеше да ги даде, без да се замисля.

Стефан затвори очи и се унесе в сладка дрямка, а усмивката не слезе от лицето му дори когато дълбоко заспа.

Сутринта Кралев стана, изпържи си две яйца с олиото, в което вчера бе правил мекици, нарязал салам и закуси стабилно. Докато ядеше, в главата му се въртяха идеи как да оползотвори днешния ден по възможно най-добрия начин. Никак не му се излизаше навън, дори за книжни набези – не бе в настроение даже да гледа хората по улиците. Затова реши да почете нещо от любимия си автор. Начинание, предварително обречено на пълен провал.

Когато за пръв път започна да чете Стивън Кинг, Кралев не можеше да се откъсне от книгите му. По-ранните произведения на писателя като „Кери“, „Сейлъмс Лот“, „Гняв“, „Дългата разходка“, „Сиянието“, „Подпалвачката“ и „Мъртвата зона“ бяха препрочитани толкова много пъти, че приличаха повече на дрипи, нежели на книги. После Стефан навлезе в същинския творчески път на автора – „Куджо“, „Кристин“, „Особени сезони“, „Проклятието“, „Бягащият мъж“, „Гробище за домашни любимци“, „То“, „Мизъри“, „Томинокърс“... Това бяха книги, внимателно прочитани по веднъж-дваж от обитателя на таванчето, после грижливо скътвани в гардеробната библиотека. Щом ги завършеше, Стефан се излягаше на кревата, скръстваше ръце под главата си и затваряше очи. Оставяше се напълно да го завладее чувството след прочитането на тези книги – сякаш някой вътре в него удряше грамаден камертон, чийто резонанс разпращаше вълни на нирвана из цялото му същество.

След тях обаче идваха книгите, писани от Кинг

през 90-те години на миналия век – „Долорес Клейборн“, „Играта на Джералд“, „Торба с кости“, „Безсъние“, „Роуз Мадър“, „Град Отчаяние“, „Отмъстителите“, „Момичето, което обичаше Том Гордън“. Романи, които Стефан едвам успяваше да изтърпи. В повечето случаи ги четеше по диагоналната система или преглеждаше набързо – започнеше ли ги както трябва, просто не успяваше да ги довърши. Не му достигаха нерви за целта.

И накрая идваха най-новите неща на Стивън. Книгите, писани след ужасната катастрофа, в която авторът едва бе оцелял – „Капан за сънища“, „Буик 8“, „Колорадеца“, „Клетка“, „Романът на Лизи“, „Всичко е съдбовно“, „Огън“. Това бяха все неща, повечето от които Кралев не бе отварял и досега. Беше му достатъчно само да ги гледа, да ги гали и да се радва на лъскавите им корици. Българинът не можеше да си обясни този факт. Не знаеше дали нежеланието му да ги чете беше поради ширещото се мнение, че след катастрофата (или според злите езици – след спирането на алкохола и наркотиците) американският писател вече не можеше да пише, или поради някаква друга причина, кореняща се в самия Стефан. Фактът обаче бе налице. Ето и сега той се насили да разлистни „Всичко е съдбовно“ и се спря напосоки на един разказ. Ставаше дума за някакво хлапе, ловящо риба на реката, което внезапно бе подгонено от демоничен мъж с огнена уста – скукааааа... Хвана друг – някакви глупости за Джон Дилинджър, почна трети за парализиран глупак, който щяха да го режат в моргата – ааа, не, стига толкова.

Стефан въздъхна и погледна часовника на стената – приближаваше обяд. Какво да направи, за да убие времето до вечерта? Хмммм.

Внезапно погледът му падна върху раздрънката пишеща машина „Ерика“, кротуваща в един ъгъл. Преди

много време баща му я бе донесъл от гурбет в ГДР и сега Стефан я използваше от време на време, за да пише. Какво ли можеше да напише...

Разлепените по стените плакати на Стивън Кинг го подсетиха. Това беше гениална идея! Кралев измъкна машината, сложи я на масата, вдяна един бял лист и зачука по клавишите с двупръстата си система.

Жоро тъкмо довършваше обяда си – мазна пица от ъгъла на „Патриарха“ и „Витошка“, когато пред него се изстъпани познатият му дългуч от снощи, дето беше платил петдесетак за снимките на Стивън Кинг.

– Д-д-добър ден – смутено заекно клиентът и започна да пристъпя от крак на крак.

Георги мъчително преглътна последния залък и се опита да се направи на учтив.

– Добър ден, какво ще обичате?

Мъжът извади от задния си джоб сгънат на четири лист, разтвори го и внимателно го попаде на Жоро.

– Бихте ли могли да преведете на английски този текст и да ме посъветвате как и къде да го изпратя? Колко ще струва? – избъбри в скоропоговорка дългучът.

По принцип залата не предлагаше услуга превод, но Жоро бе завършил английска гимназия и реши да изцеди някой лев за себе си. Хвърли един поглед на текста – има-няма половин страница. Реши да рискува:

– Ще ви го преведа срещу 20 лв.

– Добре, добре – закима в съгласие странният тип, щеше да си откачи главата още малко. Ех, можеше и повече да му изкрънкам, мислено си каза Георги и продължи:

– За какво всъщност става въпрос?

Стефан Кралев се поколеба, после тихо, гледайки в земята, отвърна:

– Бих искал да изпратя този текст, преведен на английски, на писателя Стивън Кинг.

– По електронната поща ли ще го пращате, или обикновена? – запита Жоро.

Маркучът отчаяно разпери ръце.

– Не знам, тъкмо това бих искал да ви питам. Не знам нито адреса на Стивън Кинг, нито пък електронната му поща. Как бихте ме посъветвали да постъпя?

– Аз лично бих ви посъветвал да го изпратите на всички възможни места. Така ще имате най-голям шанс Стивън Кинг да го получи. Седнете на този стол и ме изчакайте да го превода.

Стефан се подчини, а Жоро започна с превода. Беше кратко и лесно, не се затрудни въобще. Елементът на изненада от оригиналната молба го нямаше налице – преди няколко месеца един олигофрен помоли Георги да изтегли на руски устава на ООН и да го изпрати от негово име на Кофи Анан (сякаш той не го знаеше), защото политиката му не била както трябва нещо си. Кретени дал Господ под слънцето...

След малко Жоро беше готов, записа файла на Word и направи знак на Стефан. Последният скочи като човече на пружинка и се облещи.

– Вижте, текстът е готов. Предлагам първо да го изпратим по имейла, въпреки че както виждам от официалния сайт на писателя www.stephenking.com той не го получава лично, ами администратор някакъв. Пращаме... Така. Сега ще принтна файла на английски в три екземпляра.

Кралев остави банкнота с lika на Стефан Стамболов и внимателно взе листовете, изплъти от принтера, а душата му пърхаше като птичка. Георги продължи:

– Ето на това листче ще ви запиша три адреса, на които бихте могли да изпратите писмото. Току-що ги намерих в интернет.

– На кой от трите адреса?

– И на трите, да имате шанс! Всеки лист – на по един адрес. Този, първия на листчето, който съм запи-

сал, е адресът на офиса на писателя – „Флорида Авеню“ № 49, Бангор, Мейн. Вторият е адреса на някаква пощенска кутия – номер 1186, която уж ще го изпрати на офиса, ама кой знае... Третият е личния му, където живее. По принцип тук пише, че не бива да му се праща поща там, ама на нас българите нали ни е в кръвта да нарушаваме правилата, какво толкова. Пратете и там – на Източен Бродуей № 47, Бангор, шата Мейн.

– Благодаря ви изключително много – трогнат до дъното на душата си отрони Стефан.

Жоро махна с ръка.

– Няма защо. Ако има нещо проблем – потърсете ме.

Кралев благодари още веднъж и офейка от залата. Георги поклати глава, после влезе обратно в играта S.T.A.L.K.E.R. и се потопи в сенките на Чернобил.

– Дръж, моето момиче!

Грамадната немска овчарка се затича след хвърлената пръчка, метна се във въздуха и я захапа с грациозен скок преди да е паднала на земята. После изприпка обратно при стопанина си и му я даде, махайки щастливо с опашка.

Адриан метна отново пръчката и проследи вярното си куче с поглед. Тези прохладни утрини бяха единственото време на деня, когато се чувстваше жив човек, а не машина-транслатор. Обичаше да разхожда овчарката си в парка най-много в такива мрачни, хладни дни, когато сякаш всеки момент оловносивото небе щеше да се продъни и от него да се изсипе вледеняващ костите дъжд. Младият мъж гледаше разсеяно домашния си любимец и философстваше как това животното може да се радва на такива прости елементарни неща като да тича след хвърлена пръчка по разкаляна пътека или да се търкаля в мократа трева. Той си припомни с умиление как я взе от развъдника още съвсем малка и как тя напишкваше навсякъде из апартамента

му. Дори и сега, вече пораснала, овчарката не спираше да му се радва всеки път, щом се прибереше – слагаше се по земята, скачаше и се лигавеше без да спира да върти опашка.

Младият мъж се облегна на едно дърво и се замисли за нещата, които трябваше да направи в най-скоро време. Вчера бе привършил последната книга от „Плеяда“ и веднага му бяха връчили да превежда нова. Освен това трябваше да натисне по-сериозно книгата на Свен Хасел, която му бяха поръчали за превод от „Инфодар“. Имаше да се редактират най-различни писания, трябваше да направи и едно спешно интервю с идваща след няколко дни за концерт в България рок-звезда, трябваше да се плащат сметки, да викне майстор да оправи пералнята, да събере душевни сили най-после да отиде на зъболекар... Несъзнателно погали издутия си бицепс – мдааа, нямаше да е лошо да купи и още тежести за дъмбелите в близко бъдеще. Ех, всеки ден все за нещо трябва да се дават пари, въздъхна той и ритна едно камъче.

От един храсталак на няма и двайсет метра от Адриан го следяха две кръвясали очи, изпълнени с нямо обожание. Стефан Кралев трепереше от възлнение – ето го, пред него бе самият той! Адриан Лазаровски, човекът, който сега превеждаше най-новите книги на Стивън Кинг! Преди години Кралев се бе опитал да се срещне с други преводачи на Кинг, като Любомир Николов и Вихра Манова, ала не движеше в същите кръгове като тях и желанията му бяха обречени на неуспех. Наскоро обаче Стефан се навърташе в книжарница „Book Centre“ на „Пиротска“ близо до дома си с цел да открадне нещо. Тогава Адриан влезе и се разприказва със собственичката – явно бяха близки приятели. Стефан надаваше по едно ухо на разговора им и така разбра, че съдбата го е срещнала с бълга-

рина, когото уважаваше може би най-много на този свят. Кралев използва факта, че не го наблюдаваха, сви едно ново издание на сборника „Нощна смяна“ и се изниза от книжарницата като лисица от курник. Изчака търпеливо Адриан да излезе, проследи го до метростанция „Опълченска“, купи си билет и го последва вътре в метрото. И така – докато разбра в кой жилищен блок живее преводачът на Стивън Кинг за България. Започна да се навърта в района, докато късметът най-после му се усмихна.

Излезе от укритието си и се запъти към Адриан, глупашки ухилен. А последният, застанал с гръб и улисан в грижи, изобщо не го забелязваше...

Зверско ръмжене изтръгна и двамата мъже от унеса им. Немската овчарка, усетила евентуална опасност за господаря си, бързо притича и застана пред него като щит. Напрегнатото като струна тяло, оголените зъби, омразата, извираща от тъмните очи – всичко това не оставяше и капка съмнение за намерението на кучето спрямо високия двуног.

– Долу момичето ми, долу – укроти я веднага по навик Адриан. – Мога ли да ви помогна с нещо?

– Да... Не... Всъщност, не знам – призна си Стефан. – Не съм дошъл да искам помощ. Просто да изкажа признателност.

– Моля? – не разбра младият мъж.

– Да изкажа признателност за това, което правиш, Адриане...

– Откъде знаете името ми? Не помня да съм ви срещал!

– За това, че превеждаш на български най-добрия писател, живял някога на този свят – продължи налудничавия си монолог Стефан, без да обръща внимание на въпросите на събеседника си. – За това, че както той прави хората на запад по-добри, ти ги правиш по-

добри тук. Ти и той, вие двамата, придавате смисъл на живота ми...

Адриан бавно започна да придвижва десница към задния си джоб и едновременно с това леко да отстъпва. Що за откачалник беше тоя? Кралев усети безпокойството му и помирително вдигна ръце:

– Спокойно, спокойно, не искам да ви стряскам. Просто искам да знаете, че това, което правите, е хубаво. Продължавайте. Не спирайте. И знайте, че имам всяка книга на Стивън Кинг, преведена от вас. Ще имам и бъдещите ви...

– О, така ли? – смутолеви Адриан. – Ами, хм, добре, благодаря. Аз ще тръгвам.

Стефан въздъхна.

– Довиждане, г-н Лазаровски. Фактът, че се запознах с вас, направи този ден един от най-щастливите в живота ми.

След тези думи дългучът се обърна и бавно се запъти към метростанцията, размахвайки ръце около тялото си като ветропоказатели. Адриан и кучето му го проследиха с поглед, докато се изгуби в далечината. Преводачът потръпна – тази среща му бе напомнило един случай от живота на Стивън Кинг. През нощта в дома на писателя нахлул мъж, носещ кутия от обувки и уплашил съпругата му Табита, която била по тънка нощница сам-сама – Стивън отсъствал. Натрапникът твърдял, че Кинг е откраднал негови идеи и така е написал цели три книги. Заплашвайки, че в кутията има бомба, той се качил на последния етаж в имението. Табита Кинг, естествено, извикала полиция. Когато органите на реда спипали хахото, взели, че отворили кутията. А тя се оказала пълна догоре с гумички от моливи, свързани помежду си с изправени кламери. Кутия от обувки, пълна с гумички на телени шишчета. Случка, подтикнала автора да напише повестта си „Таен прозорец“.

Адриан се обърна към кучето.

– Ама че идиот беше тоя! Направо плачеше да се озове между зъбките на моето момиче, нали?

Овчарката излая утвърдително.

От известно време Стефан Кралев изпадаше в меланхолични пристъпи, каращи го два-три пъти в седмицата да прекарва целия ден в леглото. Просто си лежеше, вперил очи в една точка, без да се движи, без да мисли, даже не ставаше и да яде. Еуфорията от срещата с Адриан Лазаровски бързо отшумя и бе заместена от тъпо униние. Стефан очакваше повече, много повече от този млад мъж. Какво точно повече, и на него не му беше ясно, но във всеки случай нещо различно.

Една вечер Кралев се прибра запъхтян, разчорлен, стискащ последния роман на Стивън Кинг в ръцете си – „Дума Ки“. Беше без шлифер – когато открадна книгата от „Славейков“ го погна цяла орда продавачи, отнесе няколко удара и ритници, дори успяха да смъкнат дрехата от гърба му. Да, но не можаха да му отнемат улова – о, не, по-лесно биха могли да му къснат ръцете.

Стефан се тръшна на кревата и започна да чете. Отдавна не бе успявал да прочете нещо от Кинг, ала сега изведнъж нещо в него се отпуси и той потъна в магията на словото. Беше невероятно! Чете до късно през нощта, после умората го надви и той заспа с книгата в ръце на светната лампа. На другия ден се събуди към обяд, хапна надве-натри и пак се зачете. И така, докато не довърши дебелата седемстотин страници тухла. Остана за няколко минути неподвижен, наслаждаващ се на познатото старо чувство – резонансът, отекващ в цялото му същество, сякаш някой в него удря грамаден камертон...

Когато чувството попремина, Стефан седна зад пишещата машина. Искаше му се да опита нещо,

което не бе правил никога досега. Отвори от самото начало „Дума Ки“ и започна да трака, преписвайки романа. Вече не удряше така неуверено по машината, използваше и останалите си пръсти. Ако с четенето на книгата душата му бе тънала в блажена нега, сега докато я пишеше буквално пееше от радост. Сякаш се пренасяше в света на героя, в света на автора дори, почти чувстваше как изпод пръстите му се ражда шедьовърът.

През следващите дни Стефан Кралев продължаваше да преписва „Дума Ки“. Чувството, което изпитваше, бе по-възторжено и задоволително дори от секса. Е, в интерес на истината той досега никога не бе правил секс, но това не бе тема, която вълнуваше и за миг изкривеното му съзнание. Единственото, което го вълнуваше, бе да пише, да пише, да пише...

Изведнъж Стефан се оказа с нервно потръпващи пред клавишите пръсти – книгата бе изцяло преписана. Той постоя малко така, докато се осъзнае. „Дума Ки“, последният роман на Стивън Кинг, кротко почиваше на масата под формата на купчина изписани на машина листове. Кралев осъзна, че бе прекарал така около месец – ставаше, ядеше, преписваше, пак ядеше, пак преписваше, ядеше за последно, преписваше още малко и заспиваше. Реши да се поразходи.

Навън бе облачно и се канеше да вали. Постоянно притичваха деца, чиито смехове и викове огласяха цялата улица. Стефан вървеше без цел и посока – стигна до ъгъла на „Пиротска“ и „Опълченска“, пресече кръстовицето и се озова пред църквата „Св. Николай Софийски“. Седна на една от пейките и постоя така известно време, без да мисли, втренчил поглед незнайно къде.

Внезапно някой се тръсна на пейката до него.

– Здравсти бе, Стефане! Какво правиш, откога не сме се виждали! Еее, загуби се и ти като старите пари, ша знайш...

Изваден от транс, Кралев се взря учуден в персонажа до него – нисък и пълен човечец, с рядка черна коса и ръчно свита цигара без филтър в устата. Беше му познат отнякъде. Но откъде?

Шишкото се ухили.

– Ама си ме забравил, значи! Колко години минаха – шест ли, седем? Аз съм бе – Стойчо шофьора, от фирмата!

От мътното благо на Стефановата памет внезапно проблесна стар, забравен спомен. Тогава още работеше на сергия за плод-зеленчук, а човекът пред него зареждаше стока със синия фирмен бус. Кралев се насили да сложи някакво подобие на усмивка на лицето си и не без отвращение стисна потната десница на шофьора.

– Здравей! Отдавна не сме се виждали. Какво става с теб?

Сякаш само това чакал, Стойчо се отприщи като река през разрушен язовир и започна да се оплаква. Кръста го болял, проблеми с бъбреците имал, преди две години прекарал инфаркт, все проблеми. Жена му си имала любовник и дори не го криела от него, ама я търпял, заради децата. На всичкото отгоре наскоро загубил работата си – една сутрин дъхтял на ракия, шефът го усетил и дотам. Разкарал го и сложил някакво младо момче на неговото място. Сега мислел да се пробва в градския транспорт, там постоянно търсели хора...

Кралев слушаше с половин ухо и сегиз-тогиз кимаше. Реши да попита:

– Уволнил те е Даката, а? Че кого е турил на твоето място?

Стойчо махна раздразнено.

– Някакъв младок с жълто по устата, Бранимир Събев се казва. Още жена и деца не е завъдил, какъв шофьор ще ми бъде, не знам. Ох, аз ще тръгвам Стефана,

че захладня и бърбреците почват да ме щракат. Хайде със здраве и доскоро. Аз идвам тук от време на време, може да се засечем.

– Довиждане.

Кралев постоя известно време, втрещен в широка-та гърбина на шофьора. После стана и бавно тръгна обратно към вкъщи.

На следващия ден Стефан се чудеше коя книга да започне да преписва. Реши това да е някоя от най-първите книги, които бе чел на Кинг, тези, които му доставяха най-голямо удоволствие. Спря се на „Живата факла“ и започна. Работата обаче не вървеше така гладко като преди и се получаваха няколкочасови отрязъци от време, през които Кралев лежеше на леглото и тъпо гледаше залепените по стените снимки на своя кумир. Тогава внезапно реши, когато не му се преписва, да прави това, което не бе правил досега никога: да пише.

Новото хоби на Стефан му хареса извънредно много. Всеки ден, след като се наобядваше, музата го спхождаше и той пишеше чак докато се свечери. Озаглави първия си разказ „Огън във вените ми“ и за два дни разказа историята на Чавдар Миков, хлапак-третокласник, който можеше да изгаря всичко с взора си. Неговата цел бе да освободи от затвора своите родители, също притежаващи паранормални способности, а за целта трябваше да се изправи срещу ужасяващо ченге от ДС. Историята, естествено, бе копирана едно към едно от „Живата факла“, но на Стефан не му пукаше ни най-малко. Нямаше намерение да се опитва да публикува под каквато и да било форма писанията си, просто правеше нещо, което му харесваше и с което не пречеше никому.

Така за има-няма седмица се родиха още три разказа – „Зъби от боклука“, „Яростта на младите“ и „Ед-

нокраката“. В първия се разказваше за вампир, който се крие под тонове боклук на сметището в Суходол и дебне хората, които ходят там. Идея, копирана от „Сейлъмс Лот“. Другите два разказа също не страдаха от липса на подобно „оригиналничене“ – в „Яростта на младите“ се описваше как един ученик влиза в 18 СОУ „Уилям Гладстон“ и започва да стреля по когото му падне (вдъхновителната книга в случая бе „Гняв“), а „Еднокраката“ бе за момиче, бивша балетистка, изгубила крака си в автомобилна катастрофа, което напук на всичко продължаваше танците си, които вече не бяха същите – изплагиатствана идея от „Дума Ки“. Кралев обаче се радваше много на разказите си, дори си пусна мустаци и брада в жалък опит да наподоби визията на Кинг в по-младите му години. Талантът на двамата автори бе иронично съизмерим с лицевото им окосмяване – докато при американеца бе гъсто като непроходима гора, то при българина бе рехаво и смешно като редките зъби на някоя стара баба. Трагикомичният ефект се подсилваше от факта, че сега Стефан крепеше на носа си старите бащини очила, за да довърши илюзията.

Една вечер Стефан Кралев се прибра в отворително настроение. Днес нито бе писал, нито бе преписвал, а бе обикалял цяла София в стремеж да открадне някоя книга. За жалост вече нямаше място, където да не го знаеха – още щом го видеха, хората започваха учтиво да му досаждат с единствената цел да го разкарат, на други места директно в прав текст му казваха да се маха, а на „Славейков“ сергиджиите само щом го зърнеха и се събираха на групи, готови да го линчуват. Той седна на леглото и посегна към листовете с написани свои разкази, търсейки утеха и вътрешен мир.

Сякаш завеса внезапно падна от очите му. За пръв път Стефан погледна на произведенията си от друг

ъгъл. Колкото повече ги четеше, толкова повече се отвърщаваше от тях и от самия себе си – разказите бяха написани по детински, пълни с правописни, граматически и стилистични грешки, изобилстващи от клишета и най-лошото: изплагиатствани и на места дословно преписвани не от кого да е, а от любимия му автор. Погнусен, Кралев ги запрати напосоки и те се разпиляха из таванчето. Едва сега Стефан си даде сметка, че животът му е тотално провален и вината за това бе изцяло негова. Нямаше образование, нито пък работа, не умееше никакви елементарни мъжки дейности, не бе успял да създаде семейство, не бе постигнал абсолютно нищо. Нямаше нито един близък човек до себе си, нито роднина, нито приятел, да не говорим за жена и деца. Не можеше да се похвали с каквото и да било в която и да е област и физическото му съществуване зависеше от четирима млади студенти, които всеки месец чинно му снасяха по стотина кинта всеки за правото да живеят в апартамента на родителите му три етажа под него. Сълзи замъглиха погледа на човека, решил на стари години да става писател.

Мъжът стана и изми разплаканите си очи на мивката. Взя се в наплютото от мухи огледало, после погледна към най-близката до огледалото снимка – жалка пародия на един велик човек. Човекът Стивън Кинг...

Стивън *Едуин* Кинг, за да бъдем по-точни.

Я чакай, чакай малко...

Стефан възбудено се хвърли към масата, грабна лист и химикал и започна да пише и драска като обезумял. Имена, дати, събития, свързващи линии, таблици, кутийки... Истината бе някъде тук, скрита под носа му през цялото време! Ето я!

Кралев спря запъхтян, хвърли химикала и изтри запотено чело. Пред него бе нареден пъзелът – загадката на живота му, решена от край до край.

Как не се бе сетил по-рано! Решението бе толкова просто!

Но по-добре късно, отколкото никога...

– Хайде, Бранко! Чао и приятни събота и неделя!

Младежът се сбoguва с продавачката на плод-зеленчук, метна се на синия бус и го форсира по „Тодор Александров“. Копнееше с цялата си душа час по-скоро да се прибере в квартирата в „Гео Милев“, да надялка една хубава салата и да си сипе една голяма ракия от бащината. Работната седмица бе свършила и Бранимир планираше довечера да се натряска петъчно както си му е редът. Е, най-вероятно след първата ракия щеше да му се доспи зверски и да задреме пред телевизора – напоследък му се случваше все по-често. Когато бях на осемнайсет и се събудех след зверски запой, се кълнях, че никога повече няма да пия, мислеше си кисело шофьорът. А сега, десет години по-късно се събуждам и констатирам, че вече не мога да пия така...

Набута се в задръстване и бе принуден да спре. Удари ядно по клаксона – айде бе! Кой ви е учил да карате – Ферди Мравката ли? Напоследък нещата и в личен, и в служебен план не му вървяха. Изнервяше се все по-лесно и му минаваше все по-трудно. Дразнеше се от шумните купони, които вдигаше съквартирантът му, дразнеше се и когато говореше по телефона с възрастните си родители, колчем се опитаха за нещо да го посъветват. Мразеше работата си, мразеше да бачка извънредно и да не му плащат, мразеше и стиснатия си шеф, който за всичко се оправдаваше с кризата. От тая криза и от подобни оправдания още повече си напълнихте алчните търбуси, мърмореше през зъби момчето. То бива икономическата криза да е универсалното оправдание за собствената ти некадърност, ама всяко нещо с мярката си.

Отскоро Бранимир излизаше с една мадама от „Младост 3“ и си мислеше, че там ще станат сериозни нещата. Гаджето обаче нещо му бягаше по тъч-линията – само му пускаше аванси, но нищо значително. Работела в някаква консултантска фирма и се имаше за голямата работа – затова може би не иска да се обвързва с прост шофьор, дето знае само да натиска педала и да върти геврека, мрачно разсъждаваше Бранимир, пъплейки бавно по булеварда. Кой знае какви елитни пишки лапа там на разни босове и бизнесмени, че да се има за много важна...

Умората от дългия работен ден, напрежението, лошите мисли, задръстването, клаксони, викове, смрад – всичко това спомагаше гневът на младия мъж да ескалира до тревожни нива. Само седеше навъсен, потропвайки с пръсти по волана, а в него се люшкаше море от мизантропия. Накрая нервите му не издържаха, откопча предпазния колан и рязко зави наляво, изпревари неправилно и навлезе в другата лента. Възмутени шофьори му избибипкаха.

– Ебал съм му майката – каза младежът с така спокоен глас, че косите ти да настръхнат.

Стефан чакаше на пл. „Тел Авив-Яфо“, глупашки нахилен, предвкушащ бъдещия си успех. Най-накрая бе разбрал истината за себе си, своето предопределение и къде е неговото място в живота. Всичко бе от ясно по-ясно – той бе българският аналог на Стивън Кинг. Да го вземат мътните, как не бе забелязал досега – даже имената им бяха еднакви! Стивън Едуин Кинг – Стефан Едвинов Кралев! Неговата съдба, неговото призвание бяха да бъде писател. Точка. Но как щеше да стане това?

Още по-просто. След като Стивън Кинг бива блъснат от син микробус, управляван от шофьора Брайън Смит, той едва оцелява от катастрофата и даже се за-

рича повече да не пише. Впоследствие продължава да пише, но творбите му (поне за Стефан) ставаха все по-кофти. Решението бе едно – Кралев трябваше да бъде блъснат от син микробус, след което скритият му талант щеше да се отприщи и той да стане писател-мечта. Щеше да се сдобие с жена, да има от нея три деца, да се премести в триетажно имение с 25 стаи и да стане мултимилionер – също като идола си! Разбира се, шофьорът не трябваше да бъде кой да е, а някой с подходящо име. Брайън Смит – Бранимир Събев! Толкова е просто!

Ето го и него – преносителят на неговия личен триумф. Криволича по „Тодор Александров“ така, както преди десетина години Брайън Смит е криволичил със своя Додж по щатското шосе № 5 към американския писател. Може ли Стефан да сбърка синьото бусче, зареждало го с пресни плодове и зеленчуци всеки ден в продължение на два месеца и половина? Не може.

Бранимир запали цигара, спусна прозореца и зашрака станциите на радиото. Нямаше ли някоя нова чалгица тука бе...

Стефан направи три скока към засилилия се автомобил, щастливо разтворил ръце, сякаш искаше да прегърне любовта на живота си.

Мигар не бе така?

Събев прекалено късно видя налудничавия откачалник, хвърлящ се към буса му. Дори не можа да натисне навреме спирачките.

Успя само да зяпне, при което цигарата падна в краката му.

Чудовищният удар накара Бранимир да разпука с чело предното стъкло и врязва кормилото болезнено

в диафрагмата, чупейки няколко ребра. Стефан Кралев прелетя няколко метра над сащисаните шофьори, падна и се претърколи пет-шест пъти, спирайки върху трамвайната линия. Идващият от пл. „Македония“ трамвай шестица безстрастно отрязва главата му и я заподмята по релсите като детска играчка. Заетата да говори по джиесема си ватманка въобще не разбра какво е станало, докато пътниците не нададоха кански вой и не съзря в огледалото няколко десетки метра по-назад обезглавения труп, лежащ на шосето в огромна локва кръв. Тогава и тя започна да пици.

Силвана реши, че това е най-отвратителният работен ден в живота ѝ. Днес през сергията ѝ в „Красно село“ сякаш се бяха наговорили да минат всички идиоти, вгорчаващи живота ѝ вече цели три месеца.

Сефтето го направи Лудата – дебела жена, мереща улиците по цял ден, приказваща си сама и държаща ръце зад гърба си. Тя най-редовно си купуваше детски книжки за по един лев от Силвето и днес не направи изключение – „Пепеляшка“ и „Котаракът в чизми“ бяха застигнати от незавидната съдба да се озоват под смрадливата ѝ мишница.

Втори се изтипоса Сухара – оплешивяващ човечец с грамадни лупи, запасващ ризата си така старателно, че слиповете му изскачаха два пръста от панталоните. Той си хареса историческа книга за Александър Македонски, но се извини, че не може да я купи сега, защото още не е получил социалните.

Циганите притичаха трижди за лепило, но всеки път биваха отпращани от мълчаливия ѝ показалец към колегите.

Към пладне се дотътри Християнката – контролорка в градския транспорт, която спря пред сергията, а устните ѝ мърдаха в беззвучна молитва. После се прекръсти, купи от колегите календарче с Бого-

родица, целуна го, пак се прекръсти и се запъти към спирката.

Малко след нея мина Шемета, нарамил денк с домакински гъби за чистене, известен из цяла София с призова си:

– Че-е-е-е-три гъби за едно левче-е-е-е! Че-е-е-е-три грамадни гъби-и-и-и!

Появи се младо момиче, облечено в къса пола и оскъдно бюстие, с тъмни очила, налудничава усмивка и неориентирана походка. Със същия успех може да крещи с мегафон „Аз съм курветина! И се друсам!“, помисли си снизходително книгопродавачката.

В ранния следобед мина Простака – дебел запотен персонаж, почитател на високия говор и руските мафиотски саги. За сметка на това тотален противник на каквито и да било обноси.

– Нещо ново имаш ли? А, последния роман за „Бригадата!“ Добре, дай го насам! Друго нещо да са ти докарали? Кой е тоя Семьон Малков – добър ли е?! Уф, айде, давай го и него тука! На!

Последва хвърляне на мазни банкноти към Силва, сякаш тя е куче, на което отчупваш парче от закуската си. Простака награби романите и тръгна, без да дочака ресто. Още по-добре.

Я, кой идва – Чичо Джак! Изтупаният костюмар, минаващ през два-три дни, който питаше постоянно за „Пилешките супи“ на Джак Канфийлд, купуваше си книги от типа „Как да забогатеем завинаги“ и горещо ги препоръчваше на Силвана, защото след прочитането им тя щяла да преуспее в живота и вече нямало да ѝ се налага да продава книги на сергия. За щастие бе увлечен в телефонен разговор и премина бързо, хвърляйки разсеян поглед върху книгите. Силвана си отдъхна.

В късния следобед почти един след друг минаха Студента и Раницата. Първият разгледа почти всяка една книга на сергията, убивайки четирийсет и осем

минути – Силва го засече по часовника си, но се направи, че не го забелязва. Този тип досега бе спирал поне два пъти при нея, прекарвайки минимум половин час, разглеждаше всичко и не купуваше нищо. Раницата бе подобен на него, но по-възрастен, с неизменна раница на гърба, интересуващ се живо от езотерика, също от некупуващите. Той за щастие стоя само два пъти и три минути.

Денят вече губеше силата си, когато с почукване на бастун пред сергията застана Нациста – беловлас старец в кафяв костюм и черна шапка, смърдящ от километри на нафталин. С треперещи ръце той си купи „История на Гестапо“, дълго се вайка и тюхка, че 90 % от авторите на сергията били с еврейски имена, след което отмина, без да се сбогува.

Надвечер мина Фъстъка – точно в шест, както всеки ден. Дъвчеше неизменните си фъстъци мълчаливо, като маймуна, и ръсеше люспите им по кориците. Естествено, не купи нищо.

Малко след него се зададе Срѣбчѣто – нисък възрастен човек, нарамил малък касетофон, от който се изливаше срѣбско на талази. Той поспря, огледа я похотливо и ѝ смигна, при което Силвана се разсмя с глас – чичката спокойно можеше да ѝ бъде татко. Срѣбчѣто се ухили, зализа перчем и продължи, хвърляйки през рамо закачливи погледи.

Продавачката тъкмо бе започнала да затваря, когато със залитане пред нея се изпречи Шахана – мъж, който никога не изтрезняваше и постоянно дуднеше едно и също:

– Аз съм най-добрият на шах! Мене на шах никой не може да ме бие! Туй мене да ме бият на шах трябва да съм паднал под масата...

И други подобни в същия стил. Силва леко, но настоятелно го отстрани от пътя си и продължи да прибира книгите по кашоните. Нареди всичко като по ко-

нец и затвори стоманените крила. Вече вадеше ключовете, когато отнякъде цъфна засукана блондинка на средна възраст.

– Прощавайте, виждам, че затваряте, но бихте ли била така добра...

– Не, не бих – късо я отрязва Силва, удари катинарите и остави жената с отворена уста. Отиде до склада, отчете се, прибра комисионата, хвърли ключовете в лицето на вече бившия си шеф и направи крачка навън, към свободата.

Въпреки гадния ден нищо не можеше помрачи радостта от настроението ѝ, че от утре вече не е на работа. Край на десетчасовия работен ден без обедна почивка, който често се превръща в дванайсетчасов. Край на шестдневната работна седмица, която често се превръща с шестнайсетдневна. Здравей, следване, не си спомням някога да ми се е искало толкова много да уча.

Докато се кандилкаше в рейс 102 към „Овча купел“ с неизтриваема усмивка на лицето, Силвана прехвърляше наум чешитите, които се бяха изредили на сергията ѝ днес. Всички, буквално всички! Сякаш искаха да я изпратят, да я видят за последно и да се сбогуват с нея. Я чакай, само един не бе минал... Да, точно така! Нямаше го Чичко Стиви Крадльо. Е, какво пък, един идиот по-малко – оставаше и той да я нервира наред с останалите.

* * *

Скъпи г-н Кинг,

Казвам се Стефан Кралев от България и съм вашият най-голям почитател на света. Имам всички издания на абсолютно всички ваши книги, преведени на български, както и повечето англоезични

издания. Искрено съжалявам, че ни разделят хиляди километри и нямам финансовата възможност да дойда в Америка, за да се запозная лично с вас – това е мечтата на живота ми и ако я осъществя, ще бъда най-щастливият човек на земята и тогава вече ще мога спокойно да умра. Пиша ви с една-единствена цел: искам да ви поздравя за това, което сте направили и постигнали през живота си. Просто продължавайте все така своето дело и не спирайте да пишете – сигурен съм, че вие сте извор на вдъхновение на още много хора, не само на мен.

А, и още нещо преди сбогуване. Личното ми мнение относно вашите книги за жалост е, че напоследък стават все по-лоши с всяка изминала година. Не знам на какво се дължи това и трябва да си призная, че на моменти губя вяра във вас. Но когато това се случи, достатъчно е само да хвърля един поглед на огромната си библиотека, отрупана с ваши книги или да се взра в някоя от многобройните ви снимки, с които са обсипани стените на дома ми, за да се убедя, че вие можете много повече. Аз вярвам безрезервно във вас. Моля ви, вярвайте поне малко и вие – в мен и в останалите ваши почитатели. Ние сме сигурни, че ще напишете отново роман, уникален като ранните ви творби и това ще бъде един своеобразен акт на почит към вашите най-стари и верни фенове. Сбогом, и дано някога се срещнем.

Искрено ваш: Стефан Кралев

Стивън Кинг остави листа на бюрото си, подпря брадичка с юмрук и остана така замислен няколко минути. Писмото бе пристигнало тази сутрин в дома му и Таби по навик го бе изхвърлила: беше неписан закон писмата да не пристигат тук, а в офиса. Някакъв внезапен подтик обаче бе накарал Кинг да извади плика

от кошчето и да го вземе в офиса със себе си – любопитно му бе какво ли са му написали чак от далечна България. Какво знаеше Кинг за България? Малка балканска държавица, която плащаше по две-три мижави хилядарки за правата върху книгите му. За сметка на това старите му български издания, илюстрирани от Петър Станимиров бяха с рядко злоещите корици, които авторът някога бе виждал. Разкъса плика и прочете писмото на един дъх. Текстът му навя не особено приятни мисли – напомни му филма „Фенът“ с Робърт де Ниро и Уесли Снайпс, напомни му и за онзи откачен с кутията за обувки, който преди години бе нахълтал в дома му и бе изплашил Таби. Писателят включи своя Макинтош и влезе в Гугъл.

Кинг методично търсеше информация за човека, който му бе изпратил това писмо, за целта дори си инсталира кирилица. Накрая попадна на една забутана статия, копира я и започна да я мъчи с програмите транслатори. Макар преводът да бе сакат, а познанията на автора по български – повече от оскъдни, той успя да схване най-главното. Неговият най-голям почитател преди десетина дни се бе самоубил, хвърляйки се пред син микробус. Космите по тила на американеца настръхнаха, припомняйки му драматичния епизод преди години, който насмалко да се превърне в трагедия. Стивън продължи да чете настръвено. След като човекът загинал, полицията се опитала да извести близките му и открила, че няма такива. Единствените хора с някакво отношение към Стефан Кралев били няколко студенти наематели в апартамента му, които упътили органите на реда към таванчето, където живеел. Вратата била отключена и ченгетата заварили вътре пълна мизерия и липса на ред, сред които се откроявали три неща:

1. Стените на таванчето били облепени целите в снимки на Кинг, принтирани от интернет.

2. Трите грамадни гардероба, преустроени на библиотеки и натъпкани до пръсване с книги на писателя, които според слуховете до една били крадени.

3. Раздрънкана пишеща машина и купчина листове, на които били напечатани „Дума Ки“, началото на „Живата факла“ и няколко хорър-разказа, явно писани от Кралев.

Стивън Кинг отвори файла с новия си роман, по който щеше да работи днес, без да спира да мисли за съдбата на своя български фен, който на всичкото отгоре се казваше точно като него. Още един мой почитател, отишъл си без време, тъжно си каза писателят, сещайки се за Ерик Харис и Дилън Клеболд, виновниците за трагедията в гимназията Калъмбайн, в чиито шкафчета бе намерена неговата книга „Гняв“. Още един човек, използвал творбите ми, за да се опита неуспешно да се скрие от околния свят под стъклен похлупак.

Похлупак ли? Как пък ми хрумна. Похлупакът обикновено има формата на купол...

Ами да!

Стивън Кинг намести очилата на носа си, подсмихна се и най-накрая сложи заглавие на недовършения си роман, останал до този момент некръстен:

UNDER THE DOME

НЕОБИЧАЙНО ПРЕДЛОЖЕНИЕ

Камен отвори очите си и полежа известно време, докато светът спре да се върти около него. Всъщност, не спря напълно – в мрачното небе над главата му, оцветено във всички нюанси на лилавото, бавно се вихреше нещо като гигантски водовъртеж. От време на време в него проблясваха светкавици и се чуваше глух, далечен тътен.

Бившият бизнесмен се надигна и огледа наоколо. Лежеше на нещо като скален олтар с размери приблизително метър на два. Беше облечен в пижамата си и наметнат със синия болничен халат, както помнеше за последно. Какво бе станало с болница Токуда, с д-р Иванов, къде бяха всички? Камен внимателно слезе от ложето, боейки се отново да не му се завие свят. За съжаление, чехлите му ги нямаше – налагаше се да стъпва бос по студените камъни.

Олтарът, на който лежеше преди малко, бе разположен в центъра на кръгла платформа, голяма горедолу колкото заседателната зала на фирмата му. Ръбовете на платформата бяха отрупани с множество статуи, пиедестали, колони, арки, дори парчета от стени. Всичко това бе толкова плътно наблъскано едно до друго и така гъсто обрасло с бръшлян, че Камен изобщо не можеше да види какво има от другата страна.

Сякаш се намираше на дъното на гигантска, странна керамична чаша.

Погледът му се спря на грозно демонично лице, изваяно в една от колоните. Внезапно лицето оживя, отвърна на погледа му и тънките устни се разтеглиха в подигравателна усмивка. После нагло му смигна.

Камен изохка и припадна.

Свести се след малко. Беше се озовал отново на ол-тара, но нещо ставаше – някой го бе хванал за краката и дърпаше насам-натам. Камен се надигна на лакти и се опули невярващо.

Досами нозете му се бяха появили ангел и дявол. Бяха точно такива, каквито си ги бе представял вина-ги – единият с червена кожа, рога и ципести криле на гърба, а другият в светла роба, с чисто лице и бели крила, подобни на гълъбови. Всеки го бе награвил за глезените, буташе другия със свободната си ръка и се караха, все едно бяха на пазара:

– Дай ми го, той е мой! Махай се оттук, пернатко!

– Долу ръцете, адско изчадие! Той е за Рая! Умря едва на четирийсетия си рожден ден!

– Ама си поживя хубаво дотогава, нали? Нищо не му е липсвало, никога!

– Той имаше две сладки близначки и красива, пре-дана жена!

– На която не спря да изневерява и след брака, заради което се разведоха! За Ада е! Едва завършил университета пусна такива връзки да се уреди на ху-бава работа, че уволниха нарочно едно момче, за да заеме неговото място!

– След което израсна във фирмата, на която е вече шеф и намери работа и хляб за десетки други!

– Алчен гъз като него не спря цял живот да ламти за пари! Пари, които начупи по скъпи курви, тузарски питиета и комар!

– А колко от тези пари дари на домове за сираци? А детето, чийто живот спаси, плащайки изцяло скъпоструващата операция в Германия?

– Дете ли? Не ме разсмивай! Когато беше на екскурзия в Тайланд преспа с дванайсетгодишна азиатка!

– А когато се върна от екскурзията рискува живота си, за да спаси от изнасилване момиче, което не беше много по-голямо!

– Заради страстта си да кара мерцедеса с над двеста накрая уби един моторист на магистралата! Момчето бе така обезобразено, че родната му майка едва го идентифицира! А той плати на когото трябва и се отърва само с условна!

– След което гузната му съвест го мъчи години наред и му докара рак, който го вкара в гроба!

– РАЗКАРАЙТЕ СЕ, ГЛУПАЦИ. ОМРЪЗНА МИ ОТ ВАС.

Задгробният глас, който внезапно се разнесе, сгърчи бръшляна по камъните и караше мрака да отстъпва уплашено назад. От сенките се материализира ужасяваща фигура, висока над три метра, загърната в черна роба с качулка. Тя махна с костеливата си ръка и всичките статуи, колони и прочее, които обграждаха мястото, се сринаха назад, разкривайки невероятна панорама.

Камен зяпаше смаяно, отказвайки да повярва на гледката. Пред него се ширеше безкрайна пустош с цвят на охра, в която не вирееше абсолютно нищо. Цялата суха земя бе покрита само с камъни и скали от пясъчник, сред които тук-там горяха гигански пурпурни огньове. Единственото, което разнообразяваше пейзажа, бяха високите като кули метални пилони, отстоящи на неколкостотин крачки един от друг. Бяха направени от нещо като месинг и всеки завършваше на върха с кръгла платформа. Мъжът осъзна, че се намира точно на един от тези пилони.

Гигантската фигура, която можеше да бъде само един възможен персонаж, за който Камен не искаше

и да мисли, пляскаше с гигантските си костни ръчища и гонеше дявола и ангела, сякаш бяха пилци, влезнали в чужд двор.

– КЪШ! ЧУПКАТА ОТТУК!

– Ще видиш ти, като кажа на шефа – несмело се заканваше дяволът, отстъпил досами ръба. – Такива хич не му минават...

– Как смееш да се държиш така с Божи пратеник! – пискаше с тънкия си гласец ангелът. – Ще отговаряш пред Него!

Полите на черната роба се надигнаха и оттам се показа стъпало на крак, който ако беше облечен в плът сигурно щеше да се нуждае минимум от 65-и номер обувки. Злокобната фигура замахна с него и изрита инкарнациите на доброто и злото от платформата. Подсмърчайки, ангелът размаха криле и се насочи нагоре към гигантския водовъртеж, а неговият архивраг полетя надолу, сипейки хули и проклетия, и се заби право в един от разгорените огньове.

– ПУКА МИ ЗА НАЧАЛНИЦИТЕ ВИ! – извика след тях съществото. – КОЙТО МЕ Е СРЕЩАЛ, ДОБРО НЕ Е ВИДЯЛ.

Камен зяпаше възправеното до него създание, изгубил ума и дума от смайване. Нямаше никакво съмнение, сега отблизо го виждаше много добре – беше си гигантски човешки скелет. Дрипавата му роба бе прокъсана на много места, от които стърчаха кокали. В кухите орбити на черепа му вместо очи тлееха мътни червени пламъчета.

Скелетът се надвеси над него и го изгледа преценяващо като опитен ентомолог, попаднал внезапно на рядък екземпляр. После му рече:

– ДОБЪР ДЕН СЕ КАЗВА.

Камен се стресна и наведе виновно глава, след което измърмори:

– Добър ден.

– А, ТАКА Е ПО-ДОБРЕ.

Зловещият събеседник прекара длан по олтара, изтръгвайки от камъка глухо стържение и се запъти с тракащи стъпки към ръба на платформата. Приклекна и започна внимателно да оглежда, явно проверявайки нещо, което виждаше само той. Мъжът събра смелост и попита:

– Ти, такова... Смъртта ли си?

– МХМ – отвърна разсеяно съществото.

– Ама... Наистина ли си Смъртта? Там, с косата, дето взима душите на умрелите?

Запитаният най-после се изправи и благоволи да се обърне към Камен. Цялата му същност излъчваше досада. Щракна с пръсти и от нищото в ръцете му се материализира висока колкото него коса с бляскаво, явно поддържано острие.

– АЗ СЪМ СМЪРТТА – увери го той, докато крачеше без да бърза към парализирания от страх мъж. – ИМАМ МНОГО ИМЕНА. НАРИЧАЛИ СА МЕ ОЩЕ АНУБИС, ТАНАТОС, АЗРАЕЛ, МИХАИЛ, ЯМА, ХЕЛ, ШИНИГАМИ, ВЕТИС, ЕРЛИК, САМАИЛ, НАМТАР, МУТУ, ОРКУС, САУИН, МАЛАК АЛМОТ, МИКЛАНТЕКУТЛИ, ЮМ КИМИЛ И КАК ЛИ ОЩЕ НЕ. ДОРИ АЗ НЕ ПОМНЯ ВСИЧКИТЕ СИ НАЗВАНИЯ. НО ДНЕС СЪМ ИЗВЕСТЕН ПРОСТО КАТО СМЪРТТА, ИЛИ ЖЪТВАРЯ. ДОВОЛЕН ЛИ СИ?

Камен се взря в инструмента на събеседника си и изтръпна – дръжката на косата бе направена от преплетени бедрени кости, а самият гриф на острието бе увенчан с няколко човешки черепа. Смъртта се ухили ужасно:

– НЕ СЕ ШАШКАЙ. ПРОСТО РЕКВИЗИТ.

Мъжът направи жест с ръка, сякаш искаше да обхване всичко наоколо.

– Това... Адът ли е?

– НЕ ТОЧНО. МЯСТОТО, КЪДЕТО СЕ НАМИРАМЕ, МОГА ДА НАЗОВА НАЙ-ОБЩО КАТО ЧИСТИЛИЩЕТО. ТОВА Е ГАРА РАЗПРЕДЕЛИТЕЛНА ЗА ДУШИ.

– Значи съм мъртъв?

– ДА.

Камен се хвана за главата, зашеметен от недвусмисления отговор. Приседна на скалното ложе и поседя малко така. Жътварят използва паузата и порови в дупките на робата си, докато измъкна оттам тлъста пура. Отрязва крайчето ѝ на косата и после завря пурата в лявото си око. Пое няколко пъти въздух през кушината, разгаряйки тлеещото пламъче, докато разпали тютюна както трябва.

– Как се случи? – тихо попита душата.

Смъртта сви рамене и изпусна облак дим. В безкрайно дългите му пръсти, които имаха двойно повече фаланги от нормалното, солидната пура изглеждаше като тънка дамска цигара.

– АМИ, КАК. МНОГО КЪСНО ТИ ОТКРИХА ТУМОРА И ТОЙ ВЕЧЕ БЕ НАПРАВИЛ ДОСТАТЪЧНО РАЗСЕЙКИ. РЯЗАХА ТЕ ДОКТОРИТЕ, МЪЧИХА ТЕ, НАПРАВИХА КАКВОТО МОЖАХА, НО НАКРАЯ ТЯЛОТО ТИ НЕ ИЗДЪРЖА, ПРЕДАДЕ СЕ И ТИ УМРЯ НА ОПЕРАЦИОННАТА МАСА. ТОВА Е.

Бившият бизнесмен млъчеше. Реши да смени темата и посочи към другите платформи, където нещо се движеше, но не можеше да определи какво точно.

– Там какво става?

– А, ТОВА ЛИ? ТАМ ИМА ДРУГИ ДУШИ КАТО ТЕБ. ДО ВСЕКИ СЕ Е ПОЯВИЛ ПО ЕДИН АНГЕЛ И ДЯВОЛ КАТО ТИЯ, КОИТО ИЗГОНИХ И СЕГА ГИ ИЗКУШАВАТ, УМОЛЯВАТ, ЗАПЛАШВАТ, СКЛЮЧВАТ СДЕЛКИ И ПРОЧЕЕ ПОДОБНИ ГЛУПОСТИ. В КРАЯ НА КРАИЩАТА, НЕ МОЖЕ ДА ПРЕКАРАШ ЦЯЛА ВЕЧНОСТ ТУК, ТРЯБВА ДА ОТИДЕШ В РАЯ ИЛИ В АДА.

– Защо?

– ТАКИВА СА ПРАВИЛАТА – търпеливо обясни Смъртта. – ВИЖДАШ ЛИ, ТУК ПОПАДАТ СРАВНИТЕЛНО МАЛКО ДУШИ. ПОВЕЧЕТО ХОРА СА ИЛИ ДОБРИ ПО ПРИРОДА, ИЛИ АБСОЛЮТНИ ЗАДНИЦИ. ТОЕСТ, ЯСНО Е КОЙ ЗАКЪДЕ Е. НО ИМА И ЕДИН МАЛЪК ПРОЦЕНТ КАТО ТЕБ, КОИТО ПРЕЗ

СЪЗНАТЕЛНИЯ СИ ЖИВОТ СА ПРАВИЛИ И ДОБРО, И ЗЛО СРАВНИТЕЛНО ПОРАВНО И Е МНОГО ТРУДНО ДА БЪДАТ РАЗПРЕДЕЛЕНИ. ЗАТОВА ПРЕДСТАВИТЕЛИТЕ НА РАЯ И АДА ИДВАТ ТУК И ПРИЕМАТ ОЧАКВАН ЗА ДУШАТА ВЪНШЕН ВИД, СТРЕМЕЙКИ СЕ ВСЕКИ ДА ГО ЗАВЛЕЧЕ В СВОИТЕ СЕЛЕНИЯ. ПО СЪЩАТА ПРИЧИНА МЕ ВИЖДАШ И МЕН ТАКА – В ПРЕДСТАВИТЕ ТИ АЗ СЪМ ТОЧНО ТАКЪВ, КАКЪВТО ИЗГЛЕЖДАМ В МОМЕНТА.

– Поправи ме ако греша, но онзи водовъртеж в небето е вратата към рая, а през тези хиляди огньове може да се озовеш в пъкъла?

– ТОЧНО ТАКА. НО НЕ СЕ УЧУДВАЙ – ПЪТИЩА КЪМ АДА ИМА МНОГО, ПЪТЯТ КЪМ РАЯ Е ЕДИН. ПРОСТО Е.

Камен премисляше трескаво. Накрая реши да рисува и да играе ва банк.

– Какво искаш от мен?

Смъртта се ухили.

– ДА СИ ДОЙДЕМ НА ДУМАТА. БИЗНЕСМЕН И НА ОНЯ СВЯТ, А? НИЩО, НИЩО, ТАКА Е ПО-ДОБРЕ...

Жътваря шракна с пръсти и косата се дематериализира. После бръкна в разбридания си джоб и извади оттам парцалив тефтер с черна кожена подвързия. Разлисти го, намери необходимата страница и зачете:

– КАМЕН ИВАНОВ ВЕЛИКОВ, РОДЕН НА 17 ЮНИ 1971 ГОДИНА В ГРАД СОФИЯ. ЗАВЪРШВА ТЕХНИЧЕСКАТА ГИМНАЗИЯ, ПОСЛЕ ОТБИВА ВОЕНЕН ДЪЛГ В ПОДЕЛЕНИЕ 34340 – ГОРНА БАНЯ. ДОКАТО СЛЕДВА ФИНАНСИ В УНСС СЕ ЗАПОЗНАВА С БЪДЕЩАТА СИ СЪПРУГА ЮЛИАНА, С КОЯТО СЕ ОЖЕНВАТ МАЛКО СЛЕД КАТО ЗАВЪРШВАТ. БЛАГОДАРЕНИЕ НА ПАРИТЕ И ВРЪЗКИТЕ НА БАЩА СИ НАМИРА РАБОТА, УРЕЖДА И ЖЕНА СИ, РАЖДАТ ИМ СЕ ДВЕ МОМИЧЕНЦА, ДРЪН-ДРЪН, ОСТАНАЛОТО ГО ЧУ ОТ ДВАМАТА МУХЛЪОВЦИ, КОИТО ИЗРИТАХ ОТТУК.

– Нужно ли е да си такъв задник? – внезапно възропта Камен и сам се учуди на дързостта си. Смъртта

го гледаше внимателно. – Ако не те срам от мен или от тях, засрами се поне от Бог!

Гигантският скелет се надвеси над Камен и му хвърли такъв поглед, че го накара да се смрази чак до пръстите на краката.

– БОГ ЛИ? – попита Смъртта. – ИМАШ ЛИ СИ НА ИДЕЯ КОЛКО БОГОВЕ СЪМ НАДЖИВЯЛ? КОЛКО БОЖЕСТВА, РЕЛИГИИ И ЦИВИЛИЗАЦИИ? И КОЛКО ОЩЕ ЩЕ НАДЖИВЕЯ ТЕПЪРВА? НЯМА НА ЗЕМЯТА БОГ, ДЕМОН ИЛИ ПРЕДСТАВИТЕЛ НА ВИСША СИЛА, КОЙТО НАКРАЯ ДА НЕ СЕ СРЕЩНЕ С МЕН, НЕЗАВИСИМО КОГА, НЕЗАВИСИМО КОЛКО Е МОГЪЩ. И ЗНАЕШ ЛИ КАКВО?

Съществото прибра тефтера обратно и издуха облак зловонен дим право в лицето на мъжа, карайки го да се закашля.

– ДОСЕГА НИКОЙ НЕ МЕ Е ПОБЕЖДАВАЛ. ПРОСТО НЯМА КАК.

– Що за боклук е това, което пушиш? – запита душата, триейки насълзените си очи. – Имам чувството, че ако си дръпна веднъж, и ще умра за втори път.

Смъртта разпери ръце, излагайки на показ прокъсаната си роба.

– ТАКА КАТО МЕ ГЛЕДАШ, МОГА ЛИ ДА СИ ПОЗВОЛЯ НЕЩО ПО-ТАКА? ПО РОЖДЕНИЕ НЯМАМ ПРАВОТО ДА БЪДА БОГАТ. ДА СИ БЕ СЛОЖИЛ В ДЖОБА НЯКОЯ ОТ ЛЮБИМИТЕ КОХИБА, КАТО ТРЪГНА ДА МРЕШ. ТЪКМО И АЗ ЩЯХ ДА СЕ ПООБЛАЖА.

Камен реши да смени темата.

– Доста си циничен, като се има предвид същността ти. Не би ли трябвало да си малко повече... философ?

– БЯХ – призна Смъртта. – ДОПРЕДИ ОКОЛО ВЕК...

Жътваря приседна на каменното ложе и зарея поглед нанякъде. Мина известно време, преди отново да заговори:

– ВИЖДАШ ЛИ, АЗ СЪМ ТУК ОЩЕ ОТ ЗОРАТА НА ВРЕМЕТО. В МОМЕНТА, В КОЙТО НА ЗЕМЯТА СЕ Е ЗАРОДИЛ

ЖИВОТ, ТОГАВА СЪМ СЕ ПОЯВИЛ И АЗ. С ДРУГИ ДУМИ, АЗ СЪМ СТАР. МНОГО СТАР – ИМА ГОРЕ-ДОЛУ ТРИ МИЛИАРДА И ПОЛОВИНА ГОДИНИ, ОТКАКТО СКИТАМ МЕЖДУ СВЕТОВЕТЕ. ПО МОИ МЕРКИ ДЕСЕТКИТЕ МИЛИОНИ ГОДИНИ, ПРЕЗ КОИТО НА ЗЕМЯТА ВЛАСТВАХА ДИНОЗАВРИТЕ, ЗА ТЕБ СЕ РАВНЯВАТ НА ВРЕМЕТО, КОЕТО СИ ПРЕКАРАЛ В ГИМНАЗИЯТА. ХИЛЯДОЛЕТНАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ НА ДРЕВЕН ЕГИПЕТ – ВСЕ ЕДНО СИ ПИЛ КАФЕ В КВАРТАЛНОТО БАРЧЕ. ГОДИНИТЕ, КОИТО СИ БИЛ В УНИВЕРСИТЕТА ЗА МЕН СА БИЛИ КАТО СКУЧНА ПРОЗЯВКА. НАИСТИНА, БЯХ ФИЛОСОФ И ТОВА МИ ПОМОГНА МНОГО. НО... ПРОСТО МИ МИНА ВРЕМЕТО ЗА ТОВА.

– Какво те накара да се промениш – несмело продължи Камен.

– КАКВО ЛИ? – изненада се Жътваря. – Вие хората, как какво? заради вас съм такъв. не спирам да се чудя как е възможно да сте такива идиоти!

Жътваря бе станал и гневно ръкомахаше пред сакшианата душа.

– ЗАПОЧНАХТЕ ВОЙНИ, КОИТО ЗАСЕГНАХА И ПРОМЕНИХА ЦЕЛИЯ СВЯТ! ИМАТЕ ЗАПАС ОТ ОРЪЖИЯ, ДОСТАТЪЧЕН ДА РАЗПРАШИ ЗЕМЯТА ИЗ КОСМОСА. НЯКОИ ХОРА СЪЗДАДОХА ИЗКУСТВЕНО ВИРУСИ, ЗА ДА МОГАТ ДРУГИ ДА ПЕЧЕЛЯТ. МИЛИАРДИ СТРАДАТ, ЗА ДА МОГАТ ЕДИНИЦИ ДА ПРИТЕЖАВАТ БЛАГА, КОИТО НЯМА КАК ДА ОПОЛЗОТВОРЯТ. ПОБЪРКАНИ ИДИОТИ СТОЯТ НАЧЕЛО НА ДЪРЖАВИ И БИЧУВАТ ЦЕЛИ НАЦИИ В ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА ДЕСЕТИЛЕТИЯ. НЯМАТЕ СРАМ ДА ИЗКОПЧИТЕ ДИВИДЕНТИ ОТ ВСИЧКО – КОНФЛИКТИ, СТРАДАНИЯ, МИЛОСЪРДИЕ... И ЗА КАКВО Е ВСИЧКО ТОВА?

Смъртта бръкна в джоба на болничния му халат и размахва костен юмрук пред лицето на мъжа. Камен внезапно си спомни, че там е рестото от киселото мляко, което си купи за закуска – продавачката в болничната лавка се извини, че е прекалено рано и от петте лева, които ѝ даде, му нарина куп стотинки.

Жътваря разтвори длан и монетите тъжно зазвъняха по камъните.

– ПАРИ – изплю думите с погнуса той. – НА ВСИЧКО СТЕ ГОТОВИ, САМО И САМО ДА ПРИТЕЖАВАТЕ МАЛКО ПОВЕЧЕ ФИНИКИЙСКИ ЗНАЦИ. ПРИЗНАВАМ, НА МОМЕНТИ ИЗУМЯВАТЕ ДОРИ МЕН – ТАКИВА НЕЩА И ПРЕЗ СРЕДНОВЕКОВИЕТО НЕ СЪМ ВИЖДАЛ. ГЛАДЪТ, МИЗЕРИЯТА И БОЛЕСТИТЕ СА ПОВСЕМЕСТНИ, А Вие РАЗВИВАТЕ ТЕХНОЛОГИИТЕ С БЕСНИ ТЕМПОВЕ. ЗАМИСЛИ СЕ КОЛКО СТЕ БЕЗСИЛНИ СРЕЩУ ГНЕВА НА ПРИРОДАТА ВЪПРЕКИ ЦЯЛАТА ТАЗИ ТЕХНИКА. ДОКЪДЕ СТЕ СЕ РАЗВИЛИ В ТАКЪВ СЛУЧАЙ?

Камен си замълча за момент, но реши да отстоява позицията си докрай:

– Не е точно така, и ти го знаеш. Все още има добри хора, даже повечето са такива. Специално обикновеният човек...

– АХ, ДА, ОБИКНОВЕНИЯТ ЧОВЕК – прекъсна го Смъртта. – ЗАКЪДЕ СМЕ БЕЗ НЕГО. ОБИКНОВЕНИЯТ ЧОВЕК, КОЙТО ТЪРПИ ВСИЧКО – ДА ЖИВЕЕ В МИЗЕРИЯ, МАЧКАН, УНИЖАВАН И ЛЪГАН. ЗАЕДНО С ПАРТНЬОР, КОЙТО НЕ МУ ПАСВА И ПОСТОЯННО ГО ТОРМОЗИ. НО ТАКЪВ Е ЖИВОТЪТ НА МРАВКИТЕ – ДА СЕ УТЕШАВАТ С ЧУЖДТО НЕЩАСТИЕ И ДА СЕ САМОЗАЛЪГВАТ, ЧЕ ДЕЦАТА ИМ ЩЕ ЖИВЕЯТ ПО-ДОБРЕ ОТ ТЯХ. СЪЩИТЕ ДЕЦА, КОИТО ОБИКНОВЕНИЯТ ЧОВЕК ПРОДЪЛЖАВА ДА СЪЗДАВА С ТЕМПОВЕ, СЯКАШ ГИ ПРАВИ НА ПОТОЧНА ЛИНИЯ. ЕТО ТОВА ВЕЧЕ ГО ПРИЗНАВАМ НА ОБИКНОВЕНИЯ ЧОВЕК – БЕДЕН, МРЪСЕН, ГЛАДЕН, БЕЗ РАБОТА, БЕЗ ПЕРСПЕКТИВИ, АТАКУВАН ПО ВСИЧКИ ФРОНТОВЕ, НО НАПУК НА ТОВА ПРАВИ НОВИ И НОВИ ДЕЦА И ОЦЕЛЯВА, ЗА ДА УМНОЖАВА НАСЕЛЕНИЕТО НА ПЛАНЕТАТА. КАК ГО ПОСТИГА? СЯКАШ С МАГИЯ...

– Добре де, прав си – махна с ръка Камен. – Да, такива сме хората. Да, това не е правилно. Но такова е положението. Какво очакваш да се направи по въпроса?

Жътваря засмука за последно угарката, която вече

не бе по-дълга от два-три сантиметра и облъхна душата с димен облак, грамаден като кон.

– АМИ ДА ПРОМЕНИМ ШИБАНОТО ПОЛОЖЕНИЕ, КАМЕНЕ. КАКВО ЩЕ КАЖЕШ?

Мъжът постоя няколко секунди, отказвайки да повярва на ушите си.

– Чакай малко, правилно ли те разбрах? Да го променим НИЕ? Аз и ти? Как очакваш да стане това? Аз съм мъртъв, а ти... ти си Смъртта, егати. Поправи ме ако греша, но нямаш правото да се месиш в човешките деяния, били те правилни или не. Така ли е?

– ДА, ТАКА Е – кимна Жътваря и изстреля с два пръста фаса си през платформата. – НЯМАМ ПРАВО ДА СЕ МЕСЯ В ХОРСКИТЕ РАБОТИ, НЯМАМ ПРАВО И ДА ВЪРША МНОГО ДРУГИ НЕЩА. НО, ВИЖДАШ ЛИ, КОГАТО СКИТАШ МИЛИАРДИ ГОДИНИ ПРЕЗ СВЕТОВЕТЕ, ОБРЕЧЕН ДА СИ ВИНАГИ САМ, БЕЗ ПРАВО НА ИЗБОР, ПОНЕСЪЛ БРЕМЕТО НА ХИЛЯДИ ОГРАНИЧЕНИЯ И ОТНЕМЕШ НЕИЗБРОИМО КОЛИЧЕСТВО ЖИВОТИ, НАКРАЯ ЗАПОЧВАШ ДА СИ ЗАДАВАШ ВЪПРОСИ. ЕДНИ ВЪПРОСИ, НА КОИТО И БОГОВЕТЕ НЕ ЗНАЯТ ОТГОВОРА. ЗАТОВА СЪМ РЕШИЛ ДА СЛОЖА КРАЙ И ВЕДНЪЖ И АЗ ДА НАРУША ПРАВИЛАТА.

Камен зяпаше, мъчейки се да вникне в замисъла на събеседника си.

– Ами хубаво тогава, пожелавам ти успех. Но аз за какво съм ти?

Съществуването навря лицето си в Каменовото.

– ТИ ЩЕ БЪДЕШ МОЯТ ИНСТРУМЕНТ. НЯМАМ ПРАВО ДИРЕКТНО ДА СЕ МЕСЯ – СРЕЩУ ТОВА СТОЯТ ВСЕЛЕНСКИ ЗАКОНИ, КОИТО ДОРИ АЗ НЯМА КАК ДА НАРУША. НО ДА СЕ НАМЕСЯ ИНДИРЕКТНО, НАПРИМЕР ЧРЕЗ някого, ТАКА ВЕЧЕ МОЖЕ ДА ЗАОБИКОЛИМ ПРАВИЛАТА. ПРЕДЛАГАМ ТИ ДА МИ СТАНЕШ ПОБОРНИК, КАМЕНЕ. ПОБОРНИК НА СМЪРТТА. КАК ТИ ЗВУЧИ?

Мъжът постоя няколко секунди замислен. После попита:

– В какво ще се изразява моята дейност като... твой поборник?

Смъртта се ухили.

– АМИ ЩЕ ВЪРШИШ ЧАСТ ОТ МОЯТА РАБОТА, БЕ. ЩЕ УБИВАШ. НО НЕ КОСВЕНО КАТО МЕН, А ДИРЕКТНО. ЩЕ ПРОЧИСТИШ ЗЕМЯТА ОТ БОКЛУЦИ – ПРОДАЖНИ И КОРУМПИРАНИ ДЪРЖАВНИЦИ, ПОЛИТИЦИ, ЧЛЕНОВЕ НА ТАЙНИ ОБЩЕСТВА, АЛЧНИ ЕКСПЛОАТАТОРИ, ПАТОЛОГИЧНИ ЗЛОДЕИ И НЕПОДЛЕЖАЩИ НА ПРОМЯНА ПРЕСТЪПНИЦИ, ПСИХОПАТИ, КУКЛОВОДИ... ВСИЧКИТЕ ЩЕ GI ИЗПРАТИШ ТАМ, КЪДЕТО ИМ Е МЯСТОТО. В АДА Е ШИРОКО, НЕ СЕ ПРИТЕСНЯВАЙ, ЩЕ СЕ СЪБЕРАТ.

Камен трескаво мислеше.

– А какво ще получа в замяна?

Жътваря разпери ръце.

– ВСИЧКО. ЩЕ TE ДАРЯ С БЕЗСМЪРТИЕ И ВЕЧНА МЛАДОСТ, ЩЕ БЪДЕШ НЕНАРАНИМ, ИМУНЕН НА КАКВОТО СЕ СЕТИШ. СИЛАТА И БЪРЗИНАТА TI ЩЕ РАЗПРЪСКВАТ ЦЕЛИ АРМИИ, УДОВОЛСТВИЯТА И ИЗКУШЕНИЯТА НА ТОЗИ СВЯТ ЩЕ БЪДАТ ВИНАГИ НА ТВОЕ РАЗПОЛОЖЕНИЕ. ЩОМ TE ВИДЯТ, ХОРАТА ЩЕ СЕ ПРОСВАТ ПО ОЧИ, А ИМЕТО TI ЩЕ БЪДЕ ИЗГОВАРЯНО ШЕПНЕШКОМ СЪС СТРАХ И ПОЧИТ. ЦЯЛАТА ЗЕМЯ ЩЕ БЪДЕ В КРАКАТА TI И TI ЕДИНСТВЕН ЩЕ ВЛАСТВАШ НАД НЕЯ. Е, С МОЯТА БЛАГОСЛОВИЯ, РАЗБИРА СЕ.

– К-как ще променя положението точно аз? – заекна Камен.

– С ТОВА.

Смъртта светкавично се омота в робата си като пашкул, после вихрено разтвори полите и подаде на мъжа меч. Душата го пое, изпълнена със страхопочитание. Дръжката бе направена от сплетени кости с формата на кръст, в чийто център се мъдреше миниатюрен човешки череп. От него излизаше острието – дълго и черно, неспиращо да бълва потоци мрак. Ръбът му бе невидим – толкова бе остро.

– ТОВА Е МЕЧЪТ МОРДЕСУР – гордо каза Жътваря. – ПРАВИХ ГО В ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА ВЕКОВЕ. ИЗКОВАН Е В ОГНЬОВЕТЕ НА ГОЛЕМИЯ ПОЖАР В ЛОНДОН ОТ СТОМАНАТА НА МЕЧОВЕТЕ НА ВСИЧКИ САМУРАИ, ОТНЕЛИ САМИ ЖИВОТА СИ. ВЛЯХ В СЪРЦЕТО МУ ПО КАПЧИЦА ОТ КРЪВТА НА ВСИЧКИ ТИРАНИ, ЖИВЕЛИ НЯКОГА И ГО ХВЪРЛИХ ДА ОБИКОЛИ ЗЕМЯТА, ЗА ДА ПОПИЕ В СЕБЕ СИ ОТ ЦЯЛАТА ЗАВИСТ, ЗЛОБА И ОМРАЗА, КОИТО СЕ СТЕЛЯТ ПОДОБНО НА МЪГЛА И ДО ДНЕС. НАКРАЯ ГО ЗАКАЛИХ В СЪЛЗИТЕ НА ВСИЧКИ ХОРА, ПРОЛЯТИ ОТ МЪКА ПО БЛИЗКИТЕ, ИМ ЗАГИНАЛИ ОТ ЧУМАТА. ТОЛКОВА Е МОГЪЩ, ЧЕ ПРОНИЖЕ ЛИ НЯКОГО НАРУШАВА ПРИЧИННО-СЛЕДСТВЕНИТЕ ВРЪЗКИ НА ВРЕМЕПРОСТРАНСТВОТО И ПРАВИ ТАКА, ЧЕ ЗАГИНАЛИЯТ ОТ ТОВА ОСТРИЕ ДА ИЗЧЕЗНЕ НЕОБРАТИМО, ИЗТРИВА ГО ОТ ИСТОРИЯТА И СПОМЕНИТЕ, ПРАВИ ТАКА, ЧЕ НИКОГА ДА НЕ ГО Е ИМАЛО.

– Уау – успя единствено да смотолевя Камен. – Сериозна работа.

– И ОЩЕ КАК. Е, КАКВО СТАВА – ПРИЕМАШ ЛИ ОФЕРТАТА МИ?

Камен нарочно забави отговора си, за да събере кураж.

– Преди да приема каквото и да е, искам да знам истинските ти мотиви – започна той и се приближи до Жътваря. – Не ме залъгвай, че правиш всичко това от желание доброто отново да зацарува. Живял си твърде дълго и си видял прекалено много неща, за да нарушиш закони от подобно естество за нещо толкова дребно. Бъди искрен с мен, Жътварю – нали ще бъдем партньори, ще променим целия свят? Не бива да се лъжем и да крием каквото и да е един от друг, така ли е?

Смъртта гледаше Камен право в очите с неразгадаемо изражение. После въздъхна и кимна:

– ДА, ПРАВ СИ, НЕ БЯХ НАПЪЛНО ИСКРЕН С ТЕБ. НАИСТИНА НЕ Е САМО ТОВА И НЯМА ДА КРИЯ НИЩО. ЕТО Я ИСТИНСКАТА ПРИЧИНА.

Жътваря разтвори робата си пред мъжа, разкривайки празния си гръден кош. Той инстинктивно извърна глава.

– ВГЛЕДАЙ СЕ ВНИМАТЕЛНО! – скастри го Смъртта.

Камен фокусира поглед върху голите ребра и едва сега забеляза, че по костите има нещо като лишеи.

– Какво е това? – запита мъжът.

Смъртта изсумтя.

– КОЖА. ПРЕДСТАВЯШ ЛИ СИ? ПОЯВИ СЕ ПРЕДИ ОКОЛО ДЕСЕТИНА ГОДИНИ. БАВНО, НО СИГУРНО СЕ УВЕЛИЧАВА.

– Кое то значи?

Жътваря се загърна отново и загледа в краката си.

– КОЕТО ЗНАЧИ, ЧЕ АКО ПРОДЪЛЖАВА ВСЕ ТАКА, РАНО ИЛИ КЪСНО ЩЕ СТАНА СМЪРТЕН И ЩЕ ИЗГУБЯ ВСИЧКИТЕ СИ СПОСОБНОСТИ. И КОЛКОТО И ПАРАДОКСАЛНО ДА ЗВУЧИ, МОЖЕ БИ ЩЕ УМРА.

– Смъртта да умре? – почти извика душата. – Ти бъзикаш ли се със мене?

– ДЕ ДА ГО ПРАВЕХ – въздъхна Смъртта и отново приседна на ложето. – ЗА ВСИЧКО СА ВИНОВНИ ПРОКЛЕТИТЕ УЧЕНИ И ТЕХНОЛОГИИТЕ, КОИТО РАЗРАБОТВАТ, ОСОБЕНО ОНЕЗИ НАНО ГЛУПОСТИ. С ТЯХ СТАВА ТАКА, ЧЕ ЧОВЕШКОТО БЕЗСМЪРТИЕ СЪВСЕМ СКОРО ЩЕ Е ПОСТИЖИМО. РАЗБИРАШ ЛИ, ПРОСТО Е ВЪПРОС НА ВРЕМЕ – ДВАЙСЕТ ГОДИНИ, ТРИЙСЕТ, ХАЙДЕ В НАЙ-ЛОШИЯ СЛУЧАЙ ДА СА СТО. УЧЕНИТЕ ЩЕ ОТКРИЯТ КАК ДА ПРЕДОТВРАТЯТ СТАРЕЕНЕТО, ЩЕ ЗАПОЧНАТ КОНФЛИКТИ, МОЖЕ БИ ВЪОРЪЖЕНИ СБЛЪСЪЦИ, НО НАКРАЯ ВСИЧКО ЩЕ УТИХНЕ И ЩЕ СЕ УТАЛОЖИ. ПЪРВО ЕДНА ИНЖЕКЦИЯ ИЛИ ХАПЧЕ С БЕЗСМЪРТИЕ ЩЕ СЕ ПРОДАВАТ ЗА БАСНОСЛОВНИ СУМИ САМО НА НАЙ-БОГАТИТЕ, НО ОСТАНАЛИТЕ ЩЕ ВЪЗРОПТАЯТ, ПОСЛЕ ПАК СБЛЪСЪЦИ, ДИВОТИИ И БЕЗСМЪРТИЕТО НАКРАЯ ЩЕ СТАНЕ ДОСТЪПНО ЗА ВСИЧКИ. ХОРАТА ЩЕ СИ ЖИВЕЯТ КРОТКО НА ПРАКТИКА ДО БЕЗКРАЙНОСТ, ЩЕ ПРАВЯТ НОВИ И НОВИ ДЕЦА, ПЛАНЕТАТА ЩЕ СЕ НАПЪЛНИ С ХОРА, КОИТО НЕ ИСКАТ ДА УМИРАТ, И ЗНАЕШ ЛИ ТОГАВА

КАКВО ЩЕ СТАНЕ? АЗ ЩЕ БЪДА ИЗЛИШЕН. С ЧОВЕШКОТО БЕЗСМЪРТИЕ ЩЕ ДОЙДЕ И МОЯТА СМЪРТНОСТ. ЩЕ ИЗЧЕЗНА И ЩЕ СЕ РАЗТОПИ В ПРОСТРАНСТВОТО. НЕ ИСКАМ ДА СЕ ПОЛУЧАВА ТАКА. МОЖЕ ДА НЕ СТАВАМ ЗА КОРИЦАТА НА СПИСАНИЕ „ТАЙМ“, НО НА СЕБЕ СИ СЪМ СЪП.

– С други думи, сигурно ще поискаш да отнема живота и на учените в световен мащаб, които се занимават с подобни разработки?

– САМО В КРАЕН СЛУЧАЙ. ВСЕ ПАК, С ПОЯВАТА ТИ ВСИЧКО ЩЕ СЕ ПРОМЕНИ, ЩЕ ДОЙДЕ НОВ СВЕТОВЕН РЕД И ЩЕ НАСТЪПИ ОБЪРКВАНЕ. МНОГО ХОРА ЩЕ ЗАПОЧНАТ ДА СИ ЗАДАВАТ ВЪПРОСИ – КОЙ Е ТОЯ, ОТКЪДЕ ИДВА, НАКЪДЕ ОТИВА, ЗА КАКВО СЕ БОРИ, КАК Е СТАНАЛ ТАКЪВ, ЗАЩО ГО ПРАВИ И Т.Н. ФОКУСЪТ ЩЕ БЪДЕ ВЪРХУ ТЕБ И НАРОДЪТ ЩЕ ИМА ДА СЕ ЧУДИ. А ДОКАТО ВСИЧКИ СЕ НАЧУДЯТ И СЕ НАУМУВАТ, ТИ ЩЕ СВЪРШИШ МНОГО ПОЛЕЗНА РАБОТА И ВСИЧКО ЩЕ СИ ДОЙДЕ НА МЯСТОТО.

– Мислиш ли? – усъмни се душата.

– РАЗБИРА СЕ, СИГУРЕН СЪМ В ТЕБ – усмихна се Смъртта. – МОГА ВЕДНАГА ДА ПРЕЦЕНЯВАМ ХОРАТА ОТ КРАЙ ДО КРАЙ. ТИ СИ ОТ ОНЕЗИ МАЛКОТО, КОИТО КАРАТ СВЕТА ДА СЕ ВЪРТИ ОКОЛО ТЯХ. ТАКЪВ ЧОВЕК МИ ТРЯБВА, ЗА ДА РАЗКАРА ВСИЧКИ ИДИОТИ, ОТГОВОРНИ ЗА СЕГАШНОТО ПОЛОЖЕНИЕ. ТЕ СЪЗДАДОХА ДНЕСНИЯ ХАОС ЧРЕЗ НАЛАГАНЕТО НА ПРИВИДЕН РЕД, А ТИ ЩЕ НАПРАВИШ ОБРАТНОТО – ЩЕ НАЛОЖИШ РЕДА ЧРЕЗ ХАОС.

Камен опря меча на ложето и приседна. Опря брадичка в дланите си, потънал в размишления. Смъртта започна бавно да обикаля около него, изкушавайки го с думи:

– ПРИЗНАЙ СИ, КАМЕНЕ – АКО НЕ ПРЕД МЕН, ТО ПОНЕ ПРЕД СЕБЕ СИ. ТИ ВИНАГИ СИ ИСКАЛ ДА БЪДЕШ ВОИН, ТОВА Е СЪКРОВЕНАТА ТИ МЕЧТА. НИМА ВРЕМЕТО, КОЕТО ПРЕКАРА В КАЗАРМАТА, НЕ БЕ ЖИВОТООТТРЯЗЪКЪТ, В КОЙТО СЕ ЧУВСТВАШЕ НАЙ-ИСТИНСКИ? НЕ ОТРИЧАЙ. ЗА КАКВО Е ИНАЧЕ ТАЗИ ТВОЯ ЛЮБОВ КЪМ ФЕНТЪЗИТО, НЕ-

ПОДХОЖДАЩА НА ВЪЗРАСТЕН МЪЖ? ЗА КАКВО СА ВСИЧКИТЕ КНИГИ НА ТАЗИ ТЕМАТИКА В БИБЛИОТЕКАТА ТИ, ВСИЧКИТЕ ФИЛМИ И ИГРИ ОТ ТОЗИ ЖАНР НА КОМПЮТЪРА ТИ? СЕГА ТИ СЕ ПРЕДОСТАВЯ ВЪЗМОЖНОСТ ДА СБЪДНЕШ МЕЧТИТЕ СИ – НИМА ЩЕ Я ИЗПУСНЕШ?

Камен продължаваше да мълчи, все едно изобщо не бе чул и дума. Жътваря се повъртя малко, после изведнъж дръпна пробития си ръкав и навря китка под носа на душата. На ръката му, привързан с овехтяла кожена каишка, се мъдреше пясъчен часовник, чиито последни зрънца пясък вече се отронваха безвъзвратно.

– НИМА ВРЕМЕ, КАМЕНЕ. РЕШАВАЙ – ДА ИЛИ НЕ?

Мъжът вдигна глава и срещна с нетрепващ поглед огнените пламъчета.

– Не.

– НЕ?

– Не – повтори той и се изправи. – Няма да ти бъда инструмент, слуга или каквото и да е, за да работя за постигането на личните ти цели. Оправяй се.

– НИМА СЕ ОТКАЗВАШ ДОБРОВОЛНО ОТ ВСИЧКО, КОЕТО МОГА ДА ТИ ДАМ? – опита се да го убеди Смъртта.

– Да – отвърна твърдо Камен и бавно се запъти към ръба на платформата. – Не съм убиец, и никога няма да бъда, независимо на каква цена. Предпочитам нещата да следват естествения си път – каквото е писано, това ще се случи. А и твърдо съм убеден, че човечеството въпреки всичко заслужава безсмъртие. Успеем ли да го постигнем, с него ще дойде и мъдростта, нужна за воденето на такъв живот. А сега, Смърт, ако ме извиниш, смятам да се махна оттук.

– КАК? – разсмя се Жътваря. – ДЯВОЛИ И АНГЕЛИ НИМА ДА ПРИПАРЯТ ТЪДЯВА, ДОКАТО СЪМ НАБЛИЗО. А АЗ УМЕЯ ДА ЧАКАМ – ПОВЕЧЕ ОТ ВСЕКИ ДРУГ.

– Адът и Раят не влизат в бъдещите ми планове – поклати глава Камен, нагло усмихнат. – Сега разбрах, че всъщност умирането не съществува. То е само по-

вратна точка, преминаване от един в друг свят. Затова, поправи ме ако греша, но ако умра тук, ще се преродя отново в света на живите. Така ли е?

– ТИ... – изсъска Жътваря, свил юмруци. – ТАКА Е, НО НЯМА ДА ТИ ПОЗВОЛЯ ДА ГО СТОРИШ.

Смъртта грабна опрения в ложето меч и замахна с него. Дори въздухът проблясваше тъжно пред острието, разделяйки се с част от своите молекули, отиващи право в небитието. Ала вече бе късно – мъжът разпери ръце и просто се отпусна назад, избягвайки Мордесур.

Падайки към земята, той не спираше да се усмихва.

* * *

Едно бебе нададе първия си плач в проста колиба нейде в Либерия.

– Какъв си красавец – шепнеше зарадван баща му, докато нежно го люлееше. – За пети път ми се ражда син и пак не мога да си намеря място от щастие. Ще те нарека Кру, в чест на прадедите ти.

Обляната в пот майка се насили да се усмихне.

– Все за синовете си говориш Боми, а за двете си дъщери и дума не обелваш – ласкаво го сгълча тя.

Боми се наведе и нежно я целуна.

– Прости ми Лофа, говоря глупости защото съм твърде щастлив. Ето ти го, нашия малък Кру. Аз отивам на брега, да видя дали момчетата не са хванали някоя риба.

– Върни се по-скоро – помоли го тя.

Мъжът ѝ поклати глава.

– Щом се зазори и отивам право на какаовата плантация. Дано белите този път ме харесат и вземат на работа.

– Стар си за това – опита се да го разубеди тя. – Знаеш, че наемат само млади, а и половината семейство вече работи там. Моля те, недей...

Боми разпери ръце отчаян.

– Няма какво друго. Тежко е, работи се от сутрин до вечер, парите са нищожни... Но нямаме избор.

Мъжът излезе, сподирян от погледа на съпругата си.

– Дано поне ти имаш избор един ден, детето ми – прошепна Лофа и една сълза се търкулна по бузата ѝ.

* * *

– ГЛУПАК – изсумтя Смъртта. – ТОЛКОВА Е ПРОСТО, АМА СЕ ИСКА АКЪЛ, ДА ПОМИСЛИШ МАЛКО. АКО В РЕАЛНИЯ СВЯТ ОТНЕМЕШ САМ ЖИВОТА СИ, ТОЗИ НАЙ-БЕЗЦЕНЕН ДАР, СИ ОБРЕЧЕН ДА СТРАДАШ В ОТВЪДНОТО. АКО ЛИ ПЪК СЕ САМОУБИЕШ НА ОНЯ СВЯТ, СЕ ПРЕРАЖДАШ, НО ЩЕ СТРАДАШ ЦЯЛ ЖИВОТ. ПРАВИЛА, КАКВО ДА GI ПРАВИШ. НИЩО, ПАК ЩЕ СЕ СРЕЩНЕМ С ТЕБ, КАМЕНЕ, И ТО СКОРО – ПО МОИТЕ МЕРКИ ЕДИН ЧОВЕШКИ ЖИВОТ ТРАЕ ПО-МАЛКО ОТ МИНУТА.

Жътваря отправи зоркия си поглед към най-близката платформа, където стоеше гол до кръста, ала достолепен възрастен мъж. Късата му, подредена в рейнджърска прическа коса и катинарчето бяха снежнобели, а мускулите му се открояваха учудващо по загорялото тяло, което бе обсипано с кръгли белези. Ангел и дявол безуспешно го дърпаха за ръцете от двете му страни, но той сякаш не ги забелязваше, защото яркосините му очи бяха насочени неотклонно към гигантския скелет.

– Я ДА ВИДИМ КАКВО ИМАМЕ ТУК – промърмори Смъртта и размахна веднъж-дваж Мордесур. – МАНФРЕД ЕРИХ РУДЕЛ, ШЕЙСЕТГОДИШЕН ГЕРМАНСКИ УЧИТЕЛ ПО ФЕХТОВКА, БАЩА НА ШЕСТ ДЕЦА И ДЯДО НА ЧЕТИРИМА ВNUЦИ. ЗАГИНАЛ ОТ НОЩНАТА АТАКА НА ПЕТИМА АЛБАНЦИ, РЕШИЛИ ДА ОБЕРАТ ИМЕНИЕТО МУ. УМИРА НАДУПЧЕН ОТ КУРШУМИТЕ ИМ, НО БЛАГОДАРЕНИЕ НА ДЪЛГАТА ПРАКТИКА И КОЛЕКЦИЯТА СИ ОТ ХЛАДНИ ОРЪЖИЯ GI ВЗЕМА

Необичайно предложение

ВСИЧКИТЕ СЪС СЕБЕ СИ, УСПЯВАЙКИ ДА ОПАЗИ НАЙ-
ЦЕННОТО – СВОЕТО СЕМЕЙСТВО. ХМММ, ДАЛИ ПЪК НЕ БИ
ПРИЕЛ ЕДНО... НЕОБИЧАЙНО ПРЕДЛОЖЕНИЕ?

БЛАГОСЛОВЕНИЯТ, ВЕЩИЦАТА И ДЯВОЛЪТ

На Тихомир, който ми даде идеята

Мъжът тичаше запъхтян през нощната гора, без да се обръща. Беше абсолютно гол, като изключим бялата препаска около кръста му. Прескачаше повалени пънове и коварни дупки, чупеше храсти и бягаше по пътеките така, сякаш дяволите го гонеха. Не му трябваха ориентири – вече бе идвал тук неведнъж. Мътната светлина на скучаещия в небето лунен сърп му стигаше.

Гората злокобно мълчеше. Високи, прави като стрели дървесни исполини се редуваха с прегърбени стволове, създавайки привиден природен хаос. Чифтове зелени, жълти очи следяха пътя на бягащия мъж от тъмни ниши и мрачни бърлоги. Зверовете не го нападаха – дори те знаеха къде отива, понесен на босите си нозе подобно горски вятър. Отнякъде избуха буhal, нарушавайки плътната, глуха тишина.

А мъжът тичаше с все сили. Беше млад, висок, добре сложен. Цялото му тяло бе покрито с рани, сякаш лесът искаше кръвна дан, за да го пусне в селенията си – ръцете му бяха в драскотини чак до раменете, прасците му горяха от изгарящите целувки на трънаците. От дясното бедро, където бе пронизан отмъстително от лескова пръчка, течеше кръв. Той не обръщаше внимание на раните си – вече бе почти стигнал. Във въздуха започна да витае леката миризма на тиня.

Сякаш от нищото, пред очите му се материализира колибата. Сгушена между брястовете, подобно на страхлива сестричка между големи братя, в мрака се различаваха очертанията на схлупена къщичка. Намираше се в най-дълбоката част на гората, в самото ѝ сърце, където не хора, а дори и зверове не стъпваха. Бе грубо скована от неравни дъски и възлести стволоче, без прозорци. Покривът бе нисък, полегат, обрасъл целия в мъх. През цепнатини на стените се различаваха слабо сияние вътре, като от светлината на свещ.

Мъжът застана пред ниската вратичка изтерзан, плувнал в кръв и пот, тъмни кичури лепнеха по челото му. Дишаше тежко и шумно като изтощен кон, опрял длани на коленете си, още малко и сърцето му щеше да изхвъркне. Въпреки умората лицето му грееше. Нещо в къщичката се раздвижи – присъствието му бе усетено.

Вратата се отвори с леко скрибуцане и на прага застана около трийсетгодишна жена, облечена в тъмна роба на цветя, държаща свещичка в ръката си. Буйните ѝ черни къдри се виеха по гърба и стигаха до под кръста, а яркият червен цвят на устните изпъкваше дори в мрака. Китките, шията и ушите ѝ бяха обсипани с украшения, направени от кожа, дърво и кости.

– А, ето те и теб – измърка тя и небрежно разтвори робата си. Отдолу беше чисто гола. Закръглените ѝ гърди преминаваха плавно в плосък корем, за да завършат със силно окосмен, хищен пубис. – Знаех си, че ще дойдеш.

Мъжът вече не можеше да се държи на изранените си ходила. Падна на колене в краката ѝ, прегърна я и зарови признателно лице в нейното лоно, изстенвайки от страст.

Жената го галеше по главата с усмивка, притворила в наслада очи.

* * *

*Stabat mater dolorosa
iuxta Crucem lacrimosa...*

Началните стихове на Стабат матер* мелодично отекваха в сивата катедрала. Монасите от манастира „Свети Юстиний“, сключили длани в молитва леко се поклащаха настрани в черните си раса, докато пееха химна за страданията на Девата. Последва „Аве Мария“, след нея се зареди поредица от псалми. Светлината нахлуваше в катедралата на дебели снопи през малките прозорчета, а в лъчите ѝ танцуваха пращинки. Игуменът, брат Понтифий призова за внимание, първайки ръце над олтара. Всички млъкнаха, след което подеха в един глас „Отче наш“ и с това сутрешната служба приключи.

Монасите се прекръстиха и излязоха от катедралата, след което се запътиха към трапезарията – вече бе пладне. Игуменът благослови храната, след което всички насядаха по дългите маси, а послушниците пъргаво започнаха да носят дъхавите погачи и горещата бобена яхния.

Един от иноците – рус и слабоват, с голобрадо лице, разсеяно мачкаше хляба, правейки го на топчета. Накрая не издържа и тихо заговори съседа си, лапаш шумно от фасула:

– Притеснявам се, брат Кастус.

– Ъ? – изсумтя монахът до него и вдигна глава от паницата си. Русият повтори:

– Притеснявам се за нашия брат Беатус. Изглежда ми доста променен напоследък.

Кастус изтри уста с ръкав и подпря юмрук на коляното си.

* Стабат матер – римокатолически химн от XIII в., описващ страданията на Дева Мария. – Б. а.

– Какво те тревожи, брате Алтие? – попита той със зле прикрита досада.

– Забеляза ли, че днес отново го нямаше на утринната служба?

Кастус набърчи ниското си чело.

– Ммм, май да, нямаше го.

– Напоследък отсъства все повече и по-често – редеше с превзет глас Алтий, правейки хлебни човечета с дългите си, изящни пръсти. – Закъснява или изобщо не идва на службите, зарязал е задълженията си, дори имам чувството, че сякаш през по-голямата част от времето го няма в манастира...

– Братя, моля хранете се, без да разговаряте – смъмри ги Понтифий, стоящ начело на масата.

Алтий и Кастус млъкнаха за момент и след като се увериха, че игуменът вече не ги гледа, продължиха:

– Сега като се замисля, май си прав – потърка Кастус четвъртитата си челюст. – Напоследък и аз го виждам все по-рядко. Говори ли с Хумилий, послушникът му? Все пак живеят в една килия...

– Говорих – отвърна Алтий. – Каза, че денем не знае, а вечер винаги заспива по-рано от Беатус и не може да е сигурен къде ходи. Макар че ако му се случи да се събуди през нощта, леглото на Беатус често е празно, а веднъж го видял да се прибира чак с изгрева...

– Братя, на маса сме! – тросна се Понтифий. Няколко монаси спряха да се хранят и любопитно насочиха погледи към тях. Разговарящите побързаха да заровят лица в паниците си.

– Най-добре да го питаме лично – изшептя Алтий след малко. – Кой знае, може да е открил нещо интересно, което да таи само за себе си.

– Във всеки случай трябва да кажем на игумена – шушнеша Кастус. – Забранено е да се излиза извън пределите на манастира...

– АЛТИЙ! КАСТУС! СЛЕД ОБЯДА – ПРИ МЕН!

Гневните викове на Понтифий отекнаха в неизмазаните кирпичени стени на столовата наред абсолютна тишина. Никой не смееше да гъкне.

* * *

Послушникът Хумилий наместваше сладко-сладко обръснатата си глава на възглавницата и галеше доволно голия си корем, издут от вкусната бобена яхния и топлия хляб. Единствената светлина в изградената от камъни килия идваше от малко, зарешетено прозорче досама тавана. Стаята бе обзаведена изключително просто – две легла, в едното от които се изтягаше Хумилий и малка масичка помежду им, играеща ролята на нощно шкафче. Отсрещната стена бе цялата заета от вграден в нея гигантски скрин, обсипан с безброй чекмеджета. Нищо друго не нарушаваше спартанската обстановка, като изключим голямото една педя дървено разпятие, висящо над масичката.

Тъкмо послушникът се унасяше в блажена дрямка, когато вратата на килията тихо се отвори и вътре се вмъкна монах.

– Беатус! – възкликна Хумилий и се надигна в леглото с разширени очи. – Къде беше?

– Шшт, по-тихо – сложи пръст на устните си Беатус и с намръщено от болка лице свали расото си.

Хумилий изохка и закри уста с длан. Тялото под расото бе цялото издрано. Въпреки това си личеше, че раните са обработени – кръвта бе премахната, а около дясното бедро се виеше тънка превръзка, на която бе избуяло розово петно. Снагата на Беатус беше чиста – само ходилата бяха целите в кал и тревички.

Беатус свали препаската от кръста си, отвори едно от чекмеджетата на гигантския скрин и я хвърли вътре. Хумилий втренчи алчен поглед в чреслата му, люлеещи се насам-натам. Послушникът се облиза, при-

ближи се до пениса и понечи да го налага. Просто не можеше да издържа повече на изкушението.

Беатус леко, но решително му натисна раменете и го върна обратно на леглото.

– Защо не ми разрешаваш! – възнегодува Хумилий. – От толкова време живеем заедно, а ти все още се дърпаш! Не съм малък, наесен правя деветнайсет, наясно съм със себе си и какво искам! Всички други го правят с послушниците си, дори помежду си, знаеш го много добре...

– Аз не съм всички, Хумилий – твърдо го прекъсна Беатус. – И не съм като останалите.

Монахът си сложи чиста препаска, нахлузи расото и измъкна една кърпа от скрина.

– Отивам да си измия краката. Някой да е питал за мен?

– Не, никой. Отново не забелязаха липсата ти – нацупи се Хумилий. – Поне да ми казваше къде отиваш, малко ли рискувам, като те покривам...

Беатус игнорира мърморенето на послушника и излезе от килията. Внезапно Хумилий се надигна:

– Беатус, чакай, брат Алтий ме питаше...

Ала нямаше кой да го чуе. Послушникът махна раздразнено и се тръшна отчаян на леглото, раздиран от несподелена страст. Вече нямаше как да заспи – бе прекалено възбуден. Хумилий реши да потърси помощ свише. Стана, коленичи пред разпятието и тихо зареди молитва:

*Pater noster, qui es in caelis:
sanctificetur Nomen Tuum...**

Ала кръвта не можеше да отмие огъня във вените му.

* Началните строфи на „Отче наш“ на латински. – Б. а.

* * *

– А, ето ви и вас. Може би ще бъдете така добри да споделите какво толкова си говорихте по време на обяд.

Алтий и Кастус се спогледаха, после наведоха виновно глави. Игуменът Понтифий беше достолепен възрастен мъж с обилно благоутробие и плешиво теме. В момента седеше на малката маса в килията си и нервно въртеше перо за писане из дланите си, без да забелязва, че ги цапа с мастило. Пронизващият му като меч поглед се стрелкаше ту към единия, ту към другия монах, изправени пред него като наказани ученици.

Кабинетът на Понтифий бе обзаведен семпло, ала със стил. Всеки възможен квадратен сантиметър от стените бе изпълнен с дървени лавици, които бяха отрупани с всевъзможни книги. Томовете бяха грижливо подвързани с кожа или дърво, някои от тях – с желязо. Трираменният свещник на масичката в средата на стаята, където седеше главата на манастира, грееше с топла, златиста светлина.

Накрая игуменът не издържа и въздъхна.

– Е хайде, братя, нямаме цял ден на разположение, има да се върши работа. Изплюйте камъчето. Какво ви вълнуваше така преди, та не можеше да изчака да се нахраните?

– Ние, тъж, такова, притесняваме се за брат Беатус, отче игумене – смутолеви Кастус.

– За Беатус? – смръщи се Понтифий. – Какво за него?

– Ами няма го, отче игумене – събра кураж Алтий. – Все по-рядко присъства на службите, не го виждаме из манастира, камо ли да изпълнява задълженията си. Подозираме, че често напуска обителта на Свети Юстиний, и то нощем.

Веждите на игумена подскочиха на челото му.

– Как? Та това е забранено! Наказуемо! Имате ли доказателства?

– Преки не – призна Алтий. – Но можем да разпитаме някои от братята, дори знаем кои точно. Естествено, с ваше позволение, отче игумене...

Понтифий не успя да отговори, понеже вратата на килията се отвори шумно и безцеремонно. Тримата монаси изненадано се втренчиха в своя събрат на прага – висок и едър, с голяма рижава брада.

– Отче игумене! – прокътят гласът му. – Съжалявам, че нахълтвам така, но трябва да дойдете непременно долу.

Игуменът стана и тръгна мълчаливо след натрапника, клатейки глава, а Алтий и Кастус след кратко колебание ги последваха.

– Какво те е разтревожило, братко Аустерие? – навъсено попита игуменът.

Четиримата се намираха в неголямо избено помещение, цялото наблъскано с котли, менци, ведра, канчета, фунии, варели, тръби. Тук се съхраняваше млякото на манастира, тук зрееше сиренето, тук се биеше маслото.

Брат Аустерий, навъсен не по-малко от игумена, отвори капаците на няколко варела с мляко. Отвратителна миризма блъсна монасите в лицата и ги накара да запушат носове.

– Вижте! Сутринта рано-рано го издоиха братята, съвсем прясно беше! И докато отида да се наобядвам, връщам се – вкиснато, сякаш от седмици стои непокрито!

– Отче Аустерие, а ти млякото подвари ли го? – иронично попита Понтифий.

Брадатыят монах изскърца със зъби.

– Подварих го, отче игумене, разбира се, че го подварих! Знам какво трябва да се прави с млякото, израсъл съм в мандра! Но дори и да не беше подварено, невъзможно е да се развали за толкова кратко време! Тук има пръст дявола, убеден съм в това!

Като по команда и четиримата се закръстиха.

– Аустерий, не споменавай името му! – изшътка Понтифий.

– Простете ми, отче игумене, просто съм твърде ядосан от случилото се – сведе глава Аустерий.

– Гневът е лош съветник, брате, още повече – смъртен грях! – строго го изгледа игуменът. – Станалото – станало, такава е била волята Божия. Марш всички по килиите! За наказание – пет пъти „Аве Мария“ и десет пъти „Отче наш“!

Монасите побързаха да се махнат от очите на игумена. „Трябва да се направи нещо по въпроса“, мислеше Понтифий, докато затваряше помещението. „Тази врата ще започне да се заключва още днес и достъп ще имам само аз и още максимум един-двама братя. Прекалено сме доверчиви един към друг“.

Игуменът заизкачва стълбите, мислейки и по въпроса с брат Беатус.

* * *

Венефика тихо си тананикаше незначайна детска песничка, докато береше растенията. Вече бе напълнила кошницата с дебели снопчета, грижливо вързани с конец – самакитка, татул, беладона, бучиниш. Оставаше ѝ единствено да намери змийско мляко.

Вещицата се изправи и въздъхна с глас. Цяла сутрин ѝ отне, докато намери всичко нужно за отварата – излезе от колибата си с пукването на зората, а вече превалише пладне. Бе обиколила сигурно половината гора. Ходилата ѝ вече тръпнеха, а по гърба си усещаше как се стичат капки пот. Дали да не остави за утре... Да! Ето го!

Самотен стрък от растението се гушеше под един габър. Беше малко, но достатъчно за целите на Венефика. Тя ловко го изтръгна из корен, изтръска пръстта

и го положи внимателно върху другите растения. Вече можеше спокойно да се прибира вкъщи.

Венефика не спираше да си тананика и да размахва кошницата, сякаш не бе вещица на шест века и половина, а малко момиченце, тръгнало на разходка. Босите ѝ стъпала се носеха ефирно по пътеката, подобно на подети от вятъра листенца, а полите на обсипаната ѝ с цветя роба се замятаха чак до прасците. Тук бе нейният дом, тук бе нейното буйно, зелено царство – в самото сърце на природата, където всичко бе естествено и първично, където се криеше енергията, есенцията на живота. Тук, в този лес, населен с всякакви гадини и зверове.

Вещицата си мислеше за предишната нощ с Беатус, притворила очи. Монахът наистина се бе постарал да ѝ достави удоволствие, браво на него. Бе успяла да свърши четири пъти за една нощ, а това си бе постижение. Немалко време ѝ отне да го научи, че трябва да работи и за нейното удовлетворение, не само за своето. Но да, такива са мъжете – егоистични развратни свине, които не могат да видят по-далеч от върха на оная си работа. Добре че този поне бе крогък и лесно се поддаваше на дресировка – в рамките на по-малко от месец вещицата бе успяла да го превъзпита от безучастно прасе в послушно кученце. Както и трябваше да бъде.

Слънцето мързеливо чертаеше мечове от светлина между дърветата, когато колибата изникна пред зора ѝ. Венефика потръпна и облиза устни, предвкусвайки удоволствието, което я чакаше вътре. Изправи се пред ниската вратичка и насочи длан към якия възел от лиани, омотан между железните халки.

– *Au avá urp* – продума тя.

Наглед неразплитаемото резе се раздвижи и изниза настрана досущ като змия, позволявайки на стопанката да влезе в дома си. Тя остави кошницата на земята, плесна три пъти с длани и мигновено три свещи се запалиха, разкривайки вътрешността на колибата.

Помещението бе едно-единствено, тясно и продълговато. В единия му край имаше кръгла маса и стол, отрупани с всевъзможни бурканчета, стъкленици, гърненца, хавани, дори едно медно котле, пълно до половината с мътна течност. По грубите, неравни стени имаше лавици, на които се мъдреха подобни съдини, повечето от които стъклени. В тях имаше странни прахове, сушени плодчета, различни мъртви животинки или парчета от такива, потопени в течност. В средата на помещението до стената се възправяше голям гардероб с ракла в долната си част, а срещу него него стърчеше голям, опушен мангал.

Стените в другия край бяха лишени от лавици. По тях имаше многобройни забити гвоздеи, на които висяха сушени растения. Останалата част бе изцяло заета от огромно легло със стърчащи колове в четирите ъгла. А в леглото, завързано за коловете, се гърчеше голо момиче.

Венефика бавно се приближи с доволна усмивка. Откри я тази сутрин, досами колибата. Детето явно се бе заблудило в гората и не бе спало цяла нощ. То поиска помощ с глас, отмалял от глад и изтощение. Вместо това вещицата ѝ зашлеви такъв шамар, че я изпрати на земята в безсъзнание. Вкара я бързо в къщата си, съблече я гола, върза я за леглото и запуши устата ѝ, след което тръгна по своите работи.

Момичето бе младо, най-много петнайсетгодишно, с едва набол тъмен мъх по слабините. Черните му кичури се намираха в абсолютен безпорядък, бузите бяха мокри от сълзи.

– Здравей, сладката ми – гальовно промълви Венефика, налази в леглото и я обкрачи. – Липсвах ли ти?

Момичето отчаяно се опита да се отдръпне, ала лианите я държаха здраво. Вещицата внимателно извади кърпата от устата ѝ и я стисна за челюстта.

– Сега искам да мълчиш. Разбра ли? Само да гъкнеш, и ще съжаляваш.

Момичето с широко отворени от ужас очи гледаше дългите червени нокти на поробителката си. Затвори очи и оттам отново бликнаха сълзи. Венефика изтълкува това като съгласие и се изправи на колене. С три движения се освободи от робата и я хвърли настрани. Легна върху робинята си и жадно я зацелува, гълтайки сълзите ѝ. Бяха солени, горчаха.

Големите, налети гърди на вещицата се търкаха в малките на момичето. Венефика пусна езика си да изследва тялото ѝ надолу и прокара език около ситните зърна. Детето изстена и леко изви гръб. Вещицата се усмихна и силно засмука едното. То бързо се втвърди и щръкна, по алвеола се откриоха миниатюрни бръчици. Другото веднага го последва. Венефика разтри нежно малките гърди, внимавайки да не ги нарани с ноктите си. После зарови език в пъпчето.

Ароматът на нежната, почти детска кожа подлудяваше вещицата – усещаше, че вече е сериозно подмокрена. Без да може да се сдържа повече, тя слезе надолу, потърка нос в мъха и леко близна вулвата. Беше крехка и вкусна, непознала ласки досега, приличаше на току-що узрял плод. Бавно и много внимателно жената вкара дългия си, тънък пръст в момичето. Наистина, беше девствена.

Вещицата продължи да търка с наслада, а малката вече не се и опитваше да сдържи тихите си стонове, изтъкани от болка, възбуда и страх. С палеца си Венефика затърка малкото червено топченце. Момичето задиша шумно, учестено – усещаше, че стига до края на нещо, което не бе и подозирала, че съществува...

В сублимния момент вещицата бързо извади пръста и заби дългия си език във вагината, стремейки се да проникне колкото се може по-надълбоко.

Оргазмът и разкъсването на химена съвпаднаха в уникална комбинация от удоволствие и болка. Момичето изви гръбнака си на дъга и извика, без да се

свени, натискайки тялото си към езика на Венефика. Вещицата доволно изсмука соковете, след което се изправи на колене и махна с ръка нетърпеливо. Лианите се разплетоха и потънаха нейде в леглото, освобождавайки малката.

– А сега – каза жената – е твой ред.

Момичето я изгледа, разкъсвана между страх, срам и страст. Последната надделя над останалите – тя сви ръце и послушно се плъзна надолу, докато устните ѝ опряха вулвата на Венефика. Заблизва страхливо, непохватно, но със старание. Вещицата мъркаше с притворени очи, играейки със зърната си. Нареди:

– Давай, по-силно.

Момичето забърза темпото, загърбвайки всякакви задръжки. Ту плъзгаше леко език във влажната хралупа на Венефика, ту засмукваше силно клитора ѝ, дразнейки го със зъбки. Вещицата охкаше, стенеше, ала искаше още.

– По-силно, по-бързо!

Малката се старееше с всички сили, но възможностите ѝ се изчерпваха дотук. Венефика отпусна таза и перверзно затърка вагината си в лицето на момичето. Беше извратено и крайно унизително, но я възбуждаше страхотно. С финален тласък натисна с все сила и изрева – беше стигнала до края.

Вещицата се опомни и се отдръпна. Полуудушеното момиче хълцаше и плачеше от унижение и срам, сълзи се стичаха по омазаното ѝ от соковете лице. Венефика я изгледа отвисоко, изпълнена с презрение, после се наведе и бръкна под леглото, изваждайки бакърен леген. После хвана малката, обърна я по корем и натисна главата ѝ към легена. Като опитен хирург, боравещ с ланцета си, вещицата преряза с нокът артерията и запуши устата на момичето с другата си ръка. Ярка струя зашуртя в металния съд. Малката отчаяно се гърчеше в желязната хватка на Венефика, подобно заклано пиле в

ръцете на яка селянка. Напразно. Накрая животът напусна изтерзаното ѝ тяло и тя се предаде на Смъртта.

* * *

След като се увери, че никой не го следи, Беатус тихичко заслиза по стълбите към избата. Беше нахлупил качулката на расото като предохранителна мярка, макар че едва ли някой щеше да го види в този час. Вече бе късно и повечето от събратята му спяха.

Осветявайки пътя си с крехкия пламък на свещта, монахът стигна до избеното. Мислено поздрави игумена за бързото му решение – Беатус едва сутринта бе успял да вкисне млякото, изливайки в него отварата от Венефика, а на вратата вече се мъдреше катинар. Нямаше значение. Целта на Беатус сега бе отсрещното помещение, което все още не бе заключено.

Вратата се отвори с гнусно скърцане, което сякаш отекува из целия манастир. Молейки се някой да не го е чул, монахът влезе в царството на бъчвите и буретата. Посрещна го характерната миризма на ферментирало грозде, подсказващо какво се съхранява тук.

Вино.

Монахът измъкна внимателно от джоба на расото си обемиста кесия и я разтвори – беше пълна с белезникав прах. Започна да отваря капациите на бъчвите и да ръси. „Само една щипка е достатъчна“, тъй му рече Венефика. В рамките на броени минути монахът успя да сипе от праха във всички бъчви и бурета с вино, дори в няколкото бъчонки с ракия. Последните остатъци от кесията той използва за да натърка чеповеите на грамадните бъчви, положени хоризонтално. Щом някой наточеше вино от тях и после затъкнеше чепа обратно, и край с благословената течност.

Беатус се измъкна от избата и внимателно затвори вратата. Беше време да иде при Нея.

Луната грееше заоблена над него, осветявайки целия манастир – скоро щеше да има пълнолуние. Монахът внимателно се насочи към южната стена, старасейки се да остава скрит в сенките. Стигна до своето закътано място между магерницата и параклиса на Света Реконцилия. Най-долу, в самата основа на стената, имаше два черни камъка, отстоящи на лакът разстояние един от друг. Беатус започна да брои от десния нагоре. Постави ръка на третия камък и го извади, после на седмия, който също беше без хоросан, после единайсетия, накрая петнайсетия. После се прехвърли на левия черен камък, отброи от него петия, деветия и тринайсетия от горе надолу и също ги извади. Внимателно положи камъните на земята, покатери се по образуваните дупки и вече можеше да достигне ръба. Набра се пряко сили и се изкатери отгоре.

Пред очите му се ширна огромно поле, зад което започваше нощната гора. От външната част досами стената растеше голяма върба и монахът я използва, за да се спусне по клоните ѝ. Съблече расото, внимателно го съгна и натъпка в хралупата на дървото – така нямаше опасност да го скъса или изцапа през нощта. Сетне се завтече към гората.

Венефика шеташе усмихната из къщата си на треперливата светлина на свещите, облечена само в любимите си украшения. Беше се отървала от тялото на девойката, изхвърляйки го в блатото, отстоящо на триста крачки от колибата. Не се сдържа, изприпка до леглото и бръкна отдолу, потапяйки пръста си в легена с кръвта. Жадно осмука показалеца и споменът за следобедната страст и аромата на момичешкото тяло я връхлетяха подобно горски пожар. Ммм, колко бе хубаво.

На вратата колебливо се почука. Вещицата се сепна, подуши въздуха и успокоено махна с ръка.

– Влизай, Беатус.

Монахът се вмъкна и затвори след себе си, чудейки се за пореден път как тя успява да познае, че е той. От своя страна Венефика отсъди, че е започнал да се промъква много по-тихо, браво на него. Преди се носеше из леса подобно на глиган, преследван от ловци с кучета.

Беатус по навик коленичи пред нея и посегна с език към слабините ѝ. Вещицата разсеяно го избута.

– След малко, мили мой, имам работа. Върви на леглото и ме чакай.

Мъжът се подчини, свали препаската си и се изтегна на големия креват. Скръсти ръце зад главата си и се загледа в своята богиня, която стриваше нещо в хаванче. Попита:

– Как прекара днес?

– Нормално – безгрижно отвърна Венефика. – Цяла заран брах билки, после ги обработвах, работа из къщи, това-онова... А ти? Свърши ли всичко, за което те помолих?

– Да, дори и повече – засрамено призна Беатус. – Освен млякото, видях сметката и на всичкото вино.

Вещицата се обърна изненадана.

– Успя за един ден да развалиш и млякото, и виното на целия манастир?

Голяят мъж започна да се върти в леглото.

– Не е нещо, с което да се гордея – изчерви се той. – Цял ден се крих из манастира, дори странях от послушника ми Хумилий, за да успее да свърша всичко, без да ме видят. И той ми дотегна с постоянните си задявки към мен. Надявам се да знаеш какво вършиш, направих го само и единствено заради теб...

– Моето малко мъженце днес е свършило двойна работа – загука жената и изсипа стритото растение от хавана в една купа. Добави три капки жълтеникава течност от една стъкленица, напръстник кръв от девойчето и весело заразмазва всичко, превръщай-

ки го в хомогенна смес. – За моето мъжле ще има награда значи.

Беатус потръпна, предвкусвайки удоволствието – членът му се размърда нетърпеливо. Венефика покри купата с капак и с бавни, котешки стъпки се приближи към леглото. Следейки полюшванията на таза, монахът за пореден път се удивляваше на прекрасното ѝ тяло. Стройни, като изваяни крака със заоблени бедра, завършващи с перверзен черен триъгълник. Оттам започваше плосък корем, преминаващ в тежки, закръглени гърди с едри, кафяви зърна. Дълга шия и сладострастно лице със сочни устни и пленителни, черни очи. Жена, създадена за грях чрез грях.

Тя протегна ръце и помилва бузите на Беатус, карайки го да мижи като котарак. Тези ръце, така опасни с остриите си нокти и същевременно способни да доставят такава наслада... Тя ги плъзна надолу, оставяйки лекички драскотини по снагата му и обхвана вече надигналият глава член.

– О, колко е сладък – промълви тя и склочи устни около главата му.

Монахът изстена – малко удоволствия на този свят могат да се сравнят с това. Венефика силно го засмука и започна да движи глава нагоре-надолу. Беше страхотно. Тя бавно го извади от устата си и прекара език по цялата му дължина, стигайки до топките. Засмука ги за момент, после отново го налага и продължи. Все по-бързо и по-бързо. Инокът изохка...

Предусещайки, че ще свърши, тя рязко наведе глава и го погълна. Брадичката ѝ опря в тестисите, а пенисът в гърлото ѝ започна да излива семе – монахът викаше. С мляскащ звук вещицата го извади и осмука грижливо, поемайки всяка капчица в себе си. После се направи на нацупена:

– Уф, че си бърз... За наказание сега ще ме оближеш цялата.

Беатус покорно се изправи. Жената легна на неговото място по гръб и се отпусна. Той започна да я целува, милвайки я нежно по косата, като се осмеляваше от време на време да напъхва език в устата ѝ. Тя му разрешаваше – днес бе решила да е добра. Мъжът осмука възглавничките на ушите ѝ, прекара език надолу по врата и стигна до гърдите.

Стръвно засмука зърната, хапейки ги сегиз-тогиз. Жената изохка и стисна косата му в шепата си. Монахът разбра, че е на прав път и продължи да смуче зърната и да мачка гърдите. След като реши, че е достатъчно, се премести още по-надолу, в самия център на похотта. Зарови нос в космите, докато я изследваше с език. Тя откликна, разтваряйки цветето на страстта, вече влажно и плъзгаво.

Внезапно жената се обърна по корем и направи властен знак на монаха. Той се подчини и се премести на врата ѝ. Целуна го няколко пъти, после пусна език надолу по гръбнака. Венефика мъркаше и се извиваше в ръцете му като змия. Беатус стигна до бузите и нежно ги разтвори. Оттам, ритмично свиващ и разпускащ се, го наблюдаваше анусът. Мъжът се поколеба за момент, след което спусна върха на езика си в него.

Максимално възбудена, вещицата стана и блъсна монаха на леглото. От страстта на бузите ѝ горяха две червени петна. Тя засмука главичката на пениса, докато масажираше корена. Внезапно плъзна напльончения си пръст в ануса на мъжа – внимателно, да не го нарани.

Членът се изправи като войник, вдигнат по команда.
– Готов ли си да ме чукаш?

Беатус закима усърдно. Венефика се завъртя с гръб към него и се отпусна на колене, вирвайки задника си.

– Да го направим диво, като животните.

Мъжът внимателно проникна във вагината ѝ и започна бавно да клати. Постепенно забързваше темпо-

то. В този момент той бе забравил и обета си за целомъдрие, и страха от окултни личности като Венефика, дори своята вяра. В плен на извечния грях, Беатус бе готов да загърби всичко – досегашния си живот, братята монаси, дори Бога. Стига тази жена, тласкаща в момента таз към слабините му, да кажеше, щеше отново да стане езичник и да заживее в гората, за да е близо до нея и да я посещава всяка вечер. Отдавайки се на Страстта...

– Така ми омръзна, да сменим – прекъсна мислите му вещицата.

Беатус легна по гръб, навирил копие. Венефика го вкара в утробата си и яхна монаха. Той затвори очи и я стисна за кръста. Движенията и на двамата бяха в абсолютен синхрон – нагоре-надолу, напред-назад... Пъшканията им ставаха все по-шумни и по-учестени.

Резултатът не закъсня.

Оргазмът ги помете и двамата заедно. Беатус и Венефика сляха виковете си в една обща прослава на греховната страст, без да се интересуват от нищо друго на света. Монахът разбра, че това е мечтаната смърт за всеки нормален мъж – прихванал стройно, извито в оргазъм на дъга женско тяло над себе си, докато излива в нея своето семе, своя живот. Отпуснаха се запотени един до друг, а миризмата на секс беше изпълнила колибата.

– Искам да направиш нещо за мен – помилва го по бузата Венефика.

– О не, пак ли... – изкриви лице Беатус.

– За последно, иночето ми, за последно – изгука тя и вкара език в ухото му, наелектризирайки цялото му тяло. – Само още една малка пакост и вече твоите събратя ще бъдат духовно смазани и вярата им ще се разклати необратимо. Ще започнат като теб да вършат грехове и да бягат от манастира, докато той опустее съвсем. Тогава водата на Езерото ще застои и така аз

ще имам две блатата и силата ми ще нарасне неколкратно...

– Не, не и не! – възпротиви се монахът.

– Искаш ли да продължиш да идваш при мене, черноризецо? – изсъска тя и заби нокти в мекото на ухото му. Той извика, а по пръстите на вещицата прокапа кръв. – Искаш ли вече да няма нужда да се криеш, а изцяло да ми се отдадеш?

– Искам – призна жалкото подобие на мъж.

– Тогава слушай внимателно.

Тя зашепна в ухото му, а монахът тъжно оплакваше наум съдбата си. Това, което тя искаше, бе най-жестокото ѝ желание.

* * *

Брат Анимадверто, остиарият* на манастира „Свети Юстиний“ стоеше на върха на източната стена със скръстени ръце. Дълъг, жилив и слаб, с обръсната глава и голям гърбав нос той приличаше досущ на орел, съзерцаващ безименното езеро, намиращо се недалеч от светлата обител. Закътано на брега му между две скали тихо клокочеше аязмото на Свети Юстиний, патронът на манастира. Водата от аязмото се считаше за лековита, а самото езеро имаше свещен статут.

Повърхността на езерото бе уникално чиста, бистра и винаги спокойна. На практика от него монасите черпеха вода – подземна река го свързваше с манастирските кладенци. Анимадверто бе слушал от престарелия брат Форникий, който със своите деветдесет и две години бе най-възрастният монах, че на младини, докато се взирал в езерото, и видял в него лицето на Бог. Анимадверто леко се съмняваше в достоверност-

* Остиарий – нисш църковен чин, клисар, пазител на портите.
– Б. а.

та на старческите убеждения, но продължаваше да се взира в езерото не толкова с тайната надежда, че ще съзре Бога, а с това, че самото гледане на езерото му действаше успокояващо. Щом се взреше за малко в огледалната му повърхност, и всички лоши мисли от главата му се изпаряваха и той прекарваше така часове в абсолютен душевен покой.

И сега Анимадверто гледаше езерото, за да успокои хаоса в главата си. Нещо странно ставаше напоследък в манастира, каращо и него, и събратята му да бъдат обзети от безпокойство. Някои от монасите се събираха на малки групички и си шушукаха нещо, а щом се приближеше някой друг веднага започваха да говорят за времето или нещо подобно. Игуменът Понтифий постоянно обикаляше насам-натам и си вреше носа навсякъде, подобно на невестулка. Пусна се слух, че някои от братята нощно време тайно прескачали стената и скитали из гората неясно защо. Вчера игуменът го бе извикал в кабинета си и на четири очи го бе попитал знае ли нещо по въпроса.

– Не съм виждал някой да прави подобно нещо, отче игумене – честно му отговори той. – Ала това е Божия обител, а не двор на селска къща. Невъзможно ми е да държа под око целия манастир – тук има катедрала, има параклиси, училище, магерница, столова, жилищна сграда, библиотека, сгради за добитъка, дори гробище. Обикалям най-съвестно, но не е невъзможно някой да ме издебне и да напусне пределите на „Свети Юстиний“ незабелязано.

Понтифий само кимна и го отпрати. Ала това не бе всичко – брат Аустерий напоследък беше бесен. И как няма да си бесен, след като по мистериозен начин за една сутрин цялото мляко вкисва, а за една нощ всичкото вино се превръща в оцет? „Някой го е направил нарочно, сигурен съм“, кълнеше се отговорникът на избата и скубеше брадата си от безсилие. Вярно, на

вратите вече имаше катинари и едва ли щеше да се повторят подобни беди, но...

Брат Анимадверто затвори очи и пое няколко пъти дълбоко въздух в опит да успокои и подреди мислите си. После ги отвори и пак се взря в езерото.

Внезапно монахът забеляза струйка дим, виеща се недалеч зад възвишенията, ограждащи езерото. Анимадверто се учуди – кой ли е запалил огън там, какво гори? С разширени от изумление очи гледаше как струйката бавно, но сигурно става все по-дебела и по-гъста, това не беше просто огън...

Внезапно остиарият си спомни какво се намираше точно в тази посока, възкликна от ужас и бързо слезе по стълбата от стената. Кресна на двама-трима послушници минаващи наблизко да вдигнат манастира на крак и да носят вода, след което отвори портите, събра отзад полите на расото, върза ги и се втурна към дима.

Анимадверто препускаше като кон из полето – заобиколи езерото и се насочи към хълмовете. Закатери се бързо, молейки се да не е това, да се е объркал, това да не е пожар, или пък да гори нещо друго...

Изскочи на върха и изохка – страховете му се потвърдиха. Горяха нивите на манастира. Пожарът гълташе стръковете с гневно бучене и отвсякъде се издигаха дебели стволоче черен дим. Анимадверто се ужаси: ами сега? Всичкото жито, всичката ръж и ечемикът, почти готови за прибиране, бяха на пепел. Какво щяха да ядат те, ами животните?

Внезапно остиарият мярна човешка фигура досами царевичните насаждения, останали досега неза-сегнати. Фигурата беше на мъж, гол, само с препаска на кръста и тъкмо подпалваше и царевичната с факел. Анимадверто напрегна зора си.

Различи лицето на престъпника и праведен гняв забушува в него подобно на свирепа морска вълна.

– БЕАТУС!!! – изрева остиарият. Неговият събрат

го чу и се обърна – дори оттук пазителят на манастирските порти различни как лицето му преbledнява от страх, че са го разпознали. – ПРОКЛЕТ ДА СИ!

Беатус захвърли факлата в последната незасегнатата нива и се втурна към манастира в лудешки бяг.

* * *

Венефика стоеше на брега на блатото недалеч от къщурката си на колене в нападалата шума. Беше чисто гола, като този път бе премахнала дори украшенията си. Разпуснатата ѝ коса се вееше на нощния вятър, а китките, мишниците и сгъвките на лактите ѝ бяха намазани със смес от отровните билки, които бе набрала вчера.

Около вещицата бе внимателно построен кръг от начупени брястови клони, така че да няма пролуки. На равни разстояния в окръжността бяха поставени шест малки, обкичени с билки глинени гърненца, в които горяха лоени свещи.

В коленете на Венефика, лежащ върху каменна плоча, отчаяно блееше козел. Напразно мъчеше да освободи вързаните си един о друг крака и само изцъклен клатеше брадата си. Вещицата усещаше ескалиращата природна енергия около себе си, понесена от вятъра, и това я възбуждаше. Посегна настрани и взе ножа – гнусна комбинация от преплетени кости и стомана.

Усещайки, че съблимния момент приближава, жената издигна кинжала с две ръце над главата си и запоева:

– *Про вобис, диаболус!*

След което рязко заби острието в шията на животното. Козелът изврепя ужасено и се замята в предсмъртни гърчове, плискайки кръв по бедрата на Венефика. Тя се разсмя сатанински, обзета от вакханален пристъп, и доуби жертвата с точен удар в сърцето. После започна да загребва с шепи топлата кръв и да я

маже по тялото си – вятърът зверски зави в дървесата и понесе ураган от листа. Жената облиза алчно кървата си длан, омазвайки лицето си, след което започна да реди на висок глас:

– *Адвехо, ерус, адвехо, ерус, адвехо...*

Мракът пред нея внезапно започна да се сгъстява, придобивайки човешки форми. По него пробягаха искрици, изпъстряйки очертанията на нещо ужасно. Замириса на сяр а дим, на потен мъж, на пръч...

Внезапно изпукване стресна вещицата и я накара да седне. Вятърът внезапно утихна и завихрените листа започнаха да падат, а между тях към кръга се приближи материализираната фигура. Беше гол мъж, висок близо два метра, с големи изпъкнали мускули и ярко-червена кожа. Главата му бе увенчана от чифт кози рога, под които светеха зелени очи. Подигравателна усмивка кривеше устните му, а под тях се спускаше тънка брада, която правеше тясното лице да изглежда още по-удължено.

Той застана пред светлината на свещите с ръце на кръста. Вещицата зяпаше грамадния му член, увиснал до коленете, които започваха бурно да се окосмяват, за да завършат вместо с ходила с разцепени копита.

– Нахалството човешко не познава граници – прогърмя гласът на демона. Дъхът му излезе от устата на пара, макар лятната нощ да бе гореща. – Я да видим кой ме е призовал. Ти сигурно си местната знахарка?

Жената не успя да схване обидата в смайването си. Все още не можеше да повярва, че магията ѝ бе успяла. Попита със заекване:

– К-к-к-кой си ти?

Съществуто се ухили.

– Наричай ме Адилио. Защо ме извика?

Венефика падна на колене и побърза да зарови нос в шумата, кланяйки се на звяра. А той гледаше с похотлива усмивка навирения ѝ задник.

– О, всемогъщи Адилио, демоне на мрака и господар на преизподнята, призовах те като свидетел на моя триумф над лицемерните манастирски черноризци...

– Да, да, ясно – прекъсна я нетърпеливо Адилио. – С други думи, ти имаш нужда от мен в качеството ми на покровител, за да призная успеха ти и да се застъпя в Отвъдното за жалката ти душа, когато пукнеш?

– Да, нещо такова – промърмори объркано вещицата.

Демонът посочи въпросително с пръст, увенчан с дълъг черен нокът.

– Тогава защо си се затворила в магически кръг? Страхуваш се от твоя бъдещ повелител?

Венефика сведе очи.

– Ясно, разбирам – подсмихна се Адилио. – Макар и вечно млада на повече от шестстотин години вещица, благодарение на ритуали, магии, мъжко семе и девича кръв, ти още не си се отървала от страха от свръхестественото, така присъщ на човешкия род. Не се укорявай – този страх е архаичен, натрупвал се е в продължение на хилядолетия в разума на хората, не е толкова лесно да се отървеш от него. Нищо, аз ще ти помогна.

Демонът изви гръб назад, напъна се и кихна. От ноздрите му блъвна гъст, синкав дим, който се плъзна надолу и обви кръга, в центъра на който се гушеше Венефика. Димът навлезе в гърненцата и направи това, което вятърът преди малко не успя – угаси свещите до една. Жената вече не бе защитена – единствената светлина наоколо беше тази на луната.

Адилио премести копитата си напред и нагази необезпокояван в кръга. Вещицата го изглежда със страх, после премести зора си към ненормално големия член.

– Поеми го – заповяда изчадиято.

Бавно и внимателно Венефика налага демонския пенис. Въпреки стотиците години живот и хилядите

мъже, които бяха минали през постелята ѝ, тя никога досега не се бе сблъсквала с толкова огромен екземпляр. Успяваше да поеме само главата и още малко, толкова бе голям.

Адилио се отдръпна и разтърка чепа си. Вече бе започнал да се налива с кръв и стоеше хоризонтално, втренчил единственото си сляпо око в жената, сякаш ѝ се подиграваше. Беше страховит – приличаше на детска ръка, свита в юмруче.

– А сега – обяви демонът – в гърлото.

Венефика едва свари да зяпне, когато сатирът я стисна за ушите и заби кожения си меч право в хранипровода ѝ. Започна да я чука, блъскайки зверски, сумтейки от удоволствие. Вещицата не смееше да помръдне, усещайки как между болката, гаденето и унижението се промъква и някакво усещане за перверзна сексуална наслада, която я подмокряше. Кесиите на дявола, големи като на мъртвия пръч до тях, я блъскаха ритмично в гърлото и по някакъв непонятен начин ѝ напомняха за манастирските камбани. Едвам успяваше да си поеме въздух, усещаше, че няма да издържи дълго...

Адилио стигна до края и изрева животински, изпразвайки семето си директно в стомаха на вещицата. Тя усети как в нея се изля сякаш цяло менче ледено-студена демонска сперма. Беше ѝ отвратително и същевременно някак си хубаво.

Дяволът извади рязко грездея и го тръсна два-три пъти. Венефика падна настрани полуудушена, сгърчена в ембрионална поза, и се закашля.

– Ако повърнеш, ще те убия – заплаши я Адилио.

Вещицата преглътна мъчително и се насили да успокои вътрешностите си. Успя някак да се изправи на колене и се втренчи учудено в демона – въпреки че бе изпразнил сигурно кило семе от себе си, членът му не спадаше изобщо, стърчеше си все така навирен.

– Обръщай се – нареди дяволът.

Венефика мислено изстена. Бавно и с нежелание се завъртя, заставайки на четири крака. Адилио плю на ануса ѝ, застопори члена на входа и натисна. С известна съпротива ректумът поддаде и прие главата в себе си – вещицата изохка силно. Демонът не ѝ обърна внимание и продължи да натиска. Успя да вкара още малко и започна да клати. Жената надаваше стон при всеки тласък, макар огромният член да влизаше в нея едва наполовина. Адилио мушкаше копието си и сумтеше от кеф, пляскайки от време на време вещицата по бузите.

Оргазмът дойде отново за демоничното изчадие и с крясък то изсипа нова порция леденостудени перли във Венефика. С мляскащ звук Адилио извади члена си от задника ѝ и нададе дълбока въздишка на удовлетворение. Вещицата се килна на една страна, изпълнена с болка, унижение и демонска сперма. Загледа се в грамадния колец, който досега бе ръчкал дълбоко из задника ѝ, и мислено се помоли да не я кара да го лапа.

– Ето сега вече си имаш демон-хранител – доволно се засмя Адилио. – Ще бъда наоколо, за да навляза в обстановката. Ако имаш нужда от мен, затвори очи и извикай името ми три пъти.

Дяволът се обърна и тръгна към мрака, а завършващата му с топче косми опашка се мятеше като на котарак и плющеше по бедрата му.

* * *

– Така, най-накрая те открихме. Започвай да разказваш деянията си, братко.

Беатус вдигна очи и огледа присъстващите, обзет от разкажание. В кабинета на отец Понтифий бяха той, седнал на масичката, и Алтий и Кастус, изправени от двете му страни като пазители. Игуменът премяташе

нервно перото из пръстите си и почукваше с него сегиз-тогиз по масата.

– Явно те е срам да си признаеш, нали? – с цялата си налична строгост запита игуменът.

– Да – смутолеви Беатус.

– Е, аз ще ти помогна. Влезте!

Чакали само знак, в кабинета влязоха Хумилий, Аустерий и Анимадверто. Виждайки послушника си сред тях, Беатус сбърчи лице в душевна болка. Предател.

– Той отдавна излиза нощно време, отче игумене – забърбори Хумилий. – Първо ме молеше да не разказвам на никого, после ме заставяше да го покривам, накрая ме заплашваше. Всяка вечер изчакваше всички да заспят и се измъкваше от светата обител. Не знам къде ходеше и какво правеше, но щом се върнеше рано сутринта цялото му тяло бе в драскотини, а ходилата му в кал. Понякога се прибираще чак на обяд, изпускайки утринната служба, друг път го е нямало с дни. Когато се прибираще, само спеше и нищо не вършеше, занемарявайки задълженията си...

Аустерий прекъсна рязко мрънканията на послушника, стоварвайки гръмко чувал с камъни от гърба си. Хумилий подскочи.

– Ето тайната на измъкването му, отче Понтифие – изръмжа той, гледайки Беатус на кръв. – Изронил е хоросана на някои камъни в стената зад параклиса на Света Реконцилия. На тръгване ги е вадил, за да използва дупките като стъпала, на връщане ги е прибирал обратно. Я кажи, дяволски попе, ти ли вкисна млякото?

– Да – преглътна мъчително Беатус.

– Ти ли направи виното на оцет?

– Да.

Аустерий се озъби и стисна юмруци, готов да го размаже от бой. Игуменът го спря с властно движение.

– Успокой се, братко, успокой се. Отец Анимадверто?

Орловият взор на „Свети Юстиний“ пристъпи напред и склочи пръсти.

– Наблюдавах околностите на манастира от стената, когато внезапно видях да се вие дим зад възвишенията, ограждащи езерото. Уплаших се, защото там са нивите на манастира. Викнах на няколко послушници да известят вас и братята, а аз самият се затичах натам. Опасенията ми се потвърдиха – щом излязох на билото, пред мен се ширна огнено море, цялата реколта гореше. Досами царевицата видях брат Беатус с факла в ръка. Нищо не успяхме да спасим, както знаете. Докато новината стигне до събратята, докато наляят вода, докато дойдат... Цялата реколта е на пепел, отче игумене. Обречени сме цяла зима да караме без хляб, а животните ще трябва да ги изколим, защото няма какво да ядат.

В стаята се възцари гробна тишина, изтъкана от нишки омраза.

– Имаш ли някакви други грехове, които си вършил в манастира, за които да не знаем? – тежко попита игуменът.

– Имам – тихо призна монахът, без да смее да вдигне очи. – Преди месец-два, когато умря волът Ленис...

– Ти ли си бил? – ахна мълчалият досега Кастус. – А аз си мислех, то добичето е толкова старо...

– Защо извърши всички тези ужасни грехове? – изплющя гласът на игумена.

Беатус мълчеше. Можеше да мълчи до Второ Пришествие.

– Заради жена ли е?

Съденият рязко вдигна глава и зяпна, отворил очи. Не можеше да бъде!

Мазна, доволна усмивка се разля по образа на Понтифий.

– Значи така. Нашият брат бяга нощно време от манастира, за да съгрешава с някаква уличница. В замяна от него тя иска да се обърне срещу събратята си, поставяйки му гнусни мисии – да убие домашно животно, да вкисне млякото и виното, да лиши божите раби от хляб... Тази жена не е обикновена селска фуста, о, не. Кажете ми, братя, каква жена би искала такива неща от нашия Беатус?

– Вещица – изсъска Алтий, изкривил лице от гняв.

– Правилно, брате Алтие, веднага се досети. Какво да правим с тебе, Беатус?

– Да го прокудим от „Свети Юстиний“ – предложи Анимадверто. – Не заслужава да мърси свещената манастирска земя...

– Да го заключим в тъмницата – обади се Хумилий.

– Дайте ми го само за малко в ръчичките – пристъпи напред Аустерий, разтворил могъщи мишци. – Ще му смажа кокалите...

– Не, не, не – клатеше глава игуменът. – Нашият брат въпреки всичко заслужава поне опит за очищение и опрощение.

– Как? – смаяха се монасите. Беатус вдигна очи и в погледа му се появи искрица надежда.

– Чрез един стар, забравен ритуал – отвърна Понтифий. – Хумилий, тичай и намери брат Форникий. Кажи му за довечера да приготви всичко необходимо, за да осъществим Суплициум Пурго. Тръгвай!

Широката, изградена от сив камък зала се къпеше в светлината на факлите. От тавана висеше на верига гигантски полилей, на който горяха стотици свещи. В грамадното помещение, намиращо се на върха на главната сграда в манастира, нямаше абсолютно никакви мебели – само няколко седемраменни канделабри, създаващи мистична атмосфера.

В средата на залата, облечен само с препаската си,

коленичеше Беатус. Подредени в кръг около него стояха шестима души – игуменът Понтифий, Хумилий, старецът Форникий, Алтий, Кастус и Аустерий. Всичките бяха облечени в бели раса и с непокрити глави. Струпани в няколко кръга около тях се бяха подредили останалите обитатели на манастира, сключили ръце в молитва. Бяха с обикновени черни раса, закачулени, напяващи химни.

Понтифий четеше редове на латински от малък молитвеник и размахваше кадилница, от която се носеше упойващ аромат. Приключи псалма и кимна към Форникий – старикът напусна кръга. След малко се върна с малък златен съд и го постави на пода до Беатус. Последният вдъхна, познал аромата.

Мирò.

– Сега ще видиш какво ще стане – пошушна през оределите си зъби Форникий на Хумилий. – Много е хубаво, аз и преди съм участвал в подобни церемонии. Суплицимум Пурго се състои от две части. Първата трябва да изкара демоните от нашия събрат, а втората да му влее отново вяра и доброта...

Игуменът хвърли към тях сърдит поглед и Форникий побърза да млъкне.

Понтифий тръгна да обикаля около кръга с кадилницата, напявайки нещо непонятно. Направи три кръга около Беатус, хвърляйки дим, и накрая спря обратно на мястото си. Вдигна ръце над главата си – всички спряха да пеят и за момент в залата се възцари тишина. Игуменът посочи към множеството, където най-отзад се гушеше брат Анимадверто.

Остиарият си проби път и остави в краката на Понтифий сноп жилави върбови пръчки. Игуменът раздаде по една на хората около Беатус, кимна им и изрева:

– *Соно!*

Като по команда монасите запяха с пълно гърло, а тези с бели раса започнаха да бият Беатус. Той зак-

рещя и отчаяно се сви на кравай, мъчейки се да избегне ударите. Белоризците шибаха бързо и отмерено – плющенето се чуваше отчетливо, върху бития цъфтяха рубинени резки. Кръвта започна да пръска по дрехите им, гърбът на Беатус заприлича на тялото на добиче, драно от хищници. Имаше рани дори по бедрата и раменете.

Игуменът даде знак и зверския бой спря. Всички пуснаха окървавените пръчки и съблякоха изцапаните си раса, оставяйки само по препаски. Монасите в черно рязко млъкнаха, после подеха нова мелодия – тиха, кротка, успокояваща.

– Сега идва любимата ми част – ухили се Форникий като сатир.

Братята от вътрешния кръг с едно движение свалиха препаските и останаха по адамови одежди. Преодолял част от болката, Беатус успя да се понадигне и да осъзнае какво става около него.

– Не... – промълви той, разбрал какво ще последва.

Игуменът вдигна ръце над главата си, след което ги свали – изпънатите длани сочеха Алтий и Кастус. Те кимнаха и застанаха плътно до Беатус – Алтий отпред, Кастус отзад. Възбудата се носеше във въздуха като плътен, тежък аромат, подета от запятата мелодия. Членовете на присъстващите започнаха да се надигат заплашително, подобно на страховити оръжия.

Кастус грубо изправи пребития монах, карайки го да застане на четири крака. После бръкна в златната съдинка и намаза члена си с мирò. Опита да проникне – не се получаваше, намаза и ануса. Пак не поддаваше.

Алтий натисна с пръсти вдлъбитините под ушите на Беатус, заставяйки го да отвори уста и напъха члена си вътре. Точно в този момент търпението на Кастус се изчерпа и той ръгна грубо.

Ревът на Беатус бе заглушен от пениса в устата му

и премина в глухо мучене. Болката отзад беше ужасна, заглушаваше дори унижението. Той усещаше как горещата, дебела глава на Кастус пресираща ректума му, дълбаейки все по-навътре и по-навътре. Надавайки отчаяни хъмкивания, той предпочете да засмуче пениса на брат Алтий, сякаш той бе парче дърво, което стискаш между зъбите си в мигове на болка.

Двамата монаси изреваха в синхрон и се изпразниха едновременно в него. Извадиха от тялото му своите кожени инструменти за изтезание и той пое глътка облекчение. Понтифий посочи с длани Хумилий и Форникий – следващите мъчителы. Старикът разчеса увисналата кожа на корема си и застана пред Беатус, предлагайки му пениса си, спаружен като изгнил зеленчук.

Послушникът се опита да легне под ранения, за да налага неговия, но игуменът властно го спря:

– Не! Тази нощ брат Беатус не трябва да изкарва семе от себе си. Трябва само да поема, за да успее да се очисти от греха.

Хумилий въздъхна разочаровано и застана отзад. Тънкият му, обилно намазан с мирò член се струваше на Беатус едва ли не като мехлем в сравнение с дебелоглавия на брат Кастус. Въртеше мекото парче на Форникий с уста, а в душата му започна да се прокрадва гневът, подобно на малко пламъче, попаднало в камара от слама. Членът на ахкащият от възбуда старик сякаш започваше да става малко по-жилав...

Послушникът свърши бързо и се отдръпна. Старикът се забави – положил ръце на главата на Беатус, той мушкаше с викове в устата му, развял оределите си коса и брада подобно древен библейски пророк. Изписка като жена, когато свърши – една-единствена гнусна капка, която насиленият бе принуден да глътне.

Останаха Аустерий и игумена. Граматният отговорник по избата мина отзад и едва-едва намаза го-

лемия си член. Отец Понтифий леко придържаше грамадното си, посивяло шкембе, докато го подаваше. Започна да пъшка, притворил очи.

Всеки удар на Аустерий караше Беатус да надава вик на болка с пълната си уста. Усещаше, че той тласка с неподправена омраза, искайки да го боли. Пенисът му бе съвсем като оръдие – дълъг, тесен отпред и постепенно разширяващ се към корена, за да завърши с големи като колела топки. Болка, тласкане, вик, унижение, гняв, омраза, отвращение и пак болка, пак тласъци, омраза, ще отмъстя, защо, викове, удавени в сперма...

С дълъг изпъшкване игуменът се изпразни. Остана само Аустерий, явно решен да убие Беатус с кожата си топ, изтезвайки го до смърт. Изнасилваният брат дори забрави за смъдящите по гърба си рани, толкова го болеше.

Накрая обаче и тези чресла се предадоха, изливайки адамово мляко дълбоко в Беатус. Шестимата облякоха изпръсканите си с кръв раса и отново образуваха кръг около полуприпадналия си събрат. Понтифий зачете от молитвеника и заразмахва кадилницата – церемонията бе към своя край.

Един-единствен от монасите гледеше хората в центъра с изумление и отвращение. Брат Анимадверто несъзнателно клатеше глава – не, това не можеше да е истина. Това не бе ритуал за пречистване, а оргия, задоволяваща долни страсти. Подобна церемония би била по-подходяща за сбирщина от изроди, почитащи Сатаната...

Сякаш пронизан от стрела при мисълта за Нечестивия, Анимадверто рязко вдигна глава и се втренчи в куполообразния таван на залата. Там, в самия му център, точно над плувналия в кръв Беатус имаше малка капандура. В момента бе изпълнена от лицето на някой, гледащ сцената в залата.

Остиарият ахна и се прекръсти – лицето бе на нечиста сила, яркочервено, с брада и рога, ухилено подигравателно. Дяволът огледа за последно залата, изпълнен с доволство и накрая спря погледа си на Анимадверто. Ухили му се още по-широко и нагло му намигна, след което изчезна.

* * *

Хлипащ и хълцащ, Беатус подтичваше в нощната гора чисто гол към дома на Венефика. От време на време спираше за почивка и ревеше с пълен глас от гняв, срам, мъка и болка – сълзите течаха на ручей от лицето му. След като церемонията приключи, монасите го оставиха в залата да лежи сгърчен на каменния под. Игуменът каза, че трябва да прекара нощта тук, след което сложи Анимадверто на вратата да пази Беатус да не излезе. Остиарият привидно се съгласи и изчака всички да се приберат по килиите си и манастирът да утихне. Бавно преброи три пъти до хиляда, след което домъкна ведро студена вода и го изля върху ранения брат. Беатус се свести и го загледа с недоумение.

– Бягай – кратко му каза Анимадверто. Каквито и грехове да имаше, събратът му не заслужаваше такова наказание.

С мъка раненият с изправи и бавно, с накуцване напусна сградата. Отне му време да се изкачи по стената и да я прехвърли, рискувайки на няколко пъти да падне и да се потроши. Накрая успя и с мъка, кървейки, тръгна из леса.

Гората зловещо нашепваше с вятъра, може би се подиграваше на унижения мъж, който вървеше през нея. Между дърветата се кълбяха облаци мъгла, в които се различаваха странни силуети. Единственият мълчалив свидетел на изтерзания му бяг беше пълната луна. Сякаш цяла вечност измина, докато се добере до заветната къщичка.

Вратата на колибата се отвори и Беатус се срина вътре, разбуждайки спящата Венефика.

– Боли ли?

Беатус кимна, стискайки зъби. Лежеше по корем на леглото, а вещицата грижливо обработваше раните му. Душата ѝ кипеше от гняв – знак, че въпреки всичко е привързана към своя монах и той за нея не е просто каприз или женска прищявка.

– Спокойно, ще ти мине – успокояваше го тя, на-насяйки тънък слой зелен мехлем по целия му гръб. – Още утре ще се почувстваш много по-добре.

– Телесно – може би, но не и душевно – изскърца със зъби Беатус, когато Венефика започна да маже и ануса му. Тя кимна.

– Ще им отмъстим както трябва, мъжлето ми. Никой не може да прави такива извратени неща с моя Беатус, без да си получи заслуженото. Колко долен трябва да си, за да криеш низките си страсти зад маската над тайнствени ритуали? Ето, вземи.

С усилие монахът се понадигна и обърна – вещицата му подаваше тумбеста стъкленица, пълна с противна зеленикава течност.

– Излей я утре в казана с манастирския обяд и ще получиш своето отмъщение.

* * *

Беатус стоеше на маса досами кухнята, треперещ от гняв и желание за мъст. Беше спуснал ниско качулката на лицето си, за да не го разпознае никой. Чакаше манастирския готвач, брат Кристул, да напусне за малко магерницата, за да облекчи мехура си. Знаеше, че няма да се налага да чака много – брат Кристул имаше болни бъбреци и не можеше да стиска твърде дълго.

Оказа се прав. След малко вратата на кухнята се отвори и готвачът с мъка измъкна чудовищния си търбух през отвора. Притвори след себе си и се заклати досущ като стар паток навън, към клозета. Беатус тихичко се запъти към вратата, огледа се и след като се увери, че никой не го гледа, се вмъкна в магерницата като лисица в курник.

Посрещна го дъхавият аромат на яхния с месо. Наоколо, в привиден безпорядък по масите се търкаляха зеленчуци, ножове, сатъри и вилици, а в ъгъла на стаята вреше грамадният казан – целта на обезчестения монах. Той се приближи, отпуши стъкленицата и започна да излива течността в яденето.

– Брате Критуле, ще е готово ли скоро...

Беатус светкавично се обърна – отец Понтифий тъкмо влизаше засмян в кухнята, когато го видя. Усмивката му замръзна и се натроши на парчета.

– Беатус?! Какво правиш тук – не трябваше ли да си горе? Какво изливаш в казана...

Монахът трескаво разсъждаваше. Бяха го хванали и истината щеше да излезе наяве – беше се провалил. Внезапно осъзна, че в стъкленицата има останали още една-две глътки течност. Гневът го взриви и той реши, че ако не друго, то поне ще си отмъсти на главния виновник за неговата най-голяма болка и срам.

С три скока Беатус се озова до игумена и заби лакът в лицето му. Веждата на Понтифий се разцепи и той падна по гръб, облян в кръв. Беатус стисна зверски носа му и игумена отвори уста, за да извика, но не успя – стъкленицата изля съдържанието си и той неволно глътна.

– Какво изливам в казана ли? – изкрещя Беатус. – Същото, което и в гърлото ти – отрова! Защото трябва да умреш, дърт дебелако! Да умреш заради това, което ми причини! Всички трябва да умрете!

– Помощ, умирам, Беатус е отровил обяда, не

яжте... — хъхреше предсмъртно игумена към вече скупчилите се на вратата монаси.

Гняв обзе иноците. Гняв, който прерасна в ярост — главата на манастира бе убит, а обядът им негоден. И кой бе виновен за това? Предателят сред тях, бившият им събрат, който съгрешаваше с дяволската вещица, който опожари реколтата и кисна млякото и виното! С животински рев монасите нахлуха в магерницата, награбиха от масите кой каквото свари и погребяха Беатус под телата си, венчавайки го за пръв и последен път в живота му. Сватба на желязо с месо.

Монасите влачеа разпарцаливения труп на Беатус по плочките навън, оставяйки след себе си дебела кръвава диря. Стигнаха кладенеца в средата на манастира и хвърлиха тялото вътре.

— Този кладенец вече не ще дава вода, а ще се зазида! — ревеше Аустерий. — Брате Крисуле, вземи с тебе двама послушници и изчистете кръвта на това псе да не мърси благословената манастирска земя! После изхвърли казана и направи вечеря, а всички останали — след мен! Вземете каквото докопате и да отидем в гората, за да намерим проклетата вещица, която размъти ума на Беатус! Тя трябва да умре!

* * *

Адилио стоеше на брега на блатото в мрачното, хладно пладнe и беззвучно се смееше. Жалки човеци! Какви глупости вършеха, тласкани от греховете, на които бяха подвластни. Бяха готови да убият, без да се замислят, заради гордост, похот и желание за власт. Вече бе крайно време да се намеси в делата човешки на това забравено от Бога място.

Дяволът се втрени в краката си. Там имаше две котлета, пълни с вода — едната бистра и прозрачна,

другата мътна и гнусна. Вода от езерото и вода от блатото. Комбинацията от двете щеше да го освободи от абсурдния образ, който го държеше окован. Виновни за това бяха хората, създали в себе си погрешна представа за външния му вид. Нямаше значение – сега щеше да се освободи и от капана на хорското въображение, и от префърцуненото име, което бе принуден временно да носи.

Адилио взе менчето с блатна вода и го изля на главата си. Жълто-зелена смрадлива вода потече гъста по тялото му и започна да го променя, деформира, не, по-скоро изчиства... Сграби второто котле с бистрата езерна и изкъпа снагата си от смрадта и излишъка.

На мястото на двуметровия червен рогат демон се издигаше красив мъж, висок малко повече от метър и осемдесет. Рогата и опашката ги нямаше, а кожата бе бяла, бледа. Рехавата козина от главата бе изчезнала и сега по целия му гръб се спускаше водопад от гъста грива, черна като катран. Брадата беше опадала и на нейно място бе покарала тънка, черна брадичка до средата на гърдите. Мъжът погледна надолу. Членът му бе приел по-нормални размери и вече висеше само до средата на бедрото, а на мястото на копитата имаше нормални човешки ходила с лъскави черни нокти.

Мъжът разтвори обятия и нададе победоносен вик, от който планината потръпна, а дърветата сведоха клони уплашени. С разцепващ трясък от гърба му израстнаха големи, ципести крила, а двете празни котлета започнаха да димят с бял и черен пушек. Когато вятърът разпръсна валмата, вместо менчета в краката на демона имаше бляскав меч и черен бич от змийска кожа, навит на кравай.

Той взе оръжията от земята, после изплющя с бича. Змийската лента се разви и плясна по водите на блатото. От него започнаха да излизат зеленикави меху-

ри, които се пукаха на повърхността. Внезапно водата завря и от блатната смрад пред демона се възправи гнусен старец. Имаше дълги до коленете ръце, цялото му тяло бе покрито с гъсти сиви косми. Лицето бе широко, жълто, обсипано с брадавици и обрамчено със сива, подобна на наръч водорасли коса.

Щом позна кой стои пред него, съществото се сгърчи в кръста и ниско се поклони.

– Изпълни повелята ми, обитателю на блатото – властно нареди демонът.

Блатникът* отново се поклони, плесна с опашка по водата и потъна обратно в смрадливите си селения.

* * *

Венефика тихо си припываше приспивна песничка, докато крачеше към блатото, облечена в любимата си роба на цветя. В прегръдката си люлееше бебешки труп, от чието сърце вчера бе направила чудна супа. Всичко се нареждаше чудесно. Нейният любим монах сега щеше да избие целия противен манастир – не се съмняваше в способностите му. Тогава щяха да живеят заедно, мирно и тихо, а той да изпълнява всяко нейно желание...

Вещицата стигна до блатото и коленичи на брега, протегнала мъртвото вързопче пред себе си.

– Ето нещо и за теб – усмихнато рече тя.

От водата изхвърчаха познатите дълги ръце, ала този път не приеха полагащата им се дан. Вместо това стиснаха жената за гърлото, заглушавайки изненадания ѝ вик, и я завлякоха навътре, в дълбокия ѝ, зелен гроб.

* * *

* Блатник – зъл дух от славянската митология, обитател на блатата. – Б. а.

Брат Анимадверто спря на брега на езерото при-вечер. Беше капнал от умора и се подпря за малко на един ствол. О, Аустерий, защо бе такъв глупак? Още щом монасите навлязоха в мрачния лес и ужасът започна. Макар да бяха едно голямо множество, постепенно започнаха да се делят на все по-малки и по-малки групи, докато внезапно Анимадверто осъзна, че крачи сам-самичък из дървесата. От време на време чуваше недалеч от себе си писъци и викове, които заглъхваха преди да осъзнае откъде точно бяха дошли. Братята му загиваха един след друг, сякаш погълнати от самата гора. Аустерий попадна в леговище на глигани и един едър мъжкар го събори на земята и разпра с бивните си. Хумилий намери смъртта си в замаскирана с трева яма, пълна с подострени колове. Кастус тъкмо бе седнал да си почине на един изгнил пън, когато смразяващо ръмжене му разкри, че ще прекара последните си мигове в лапите на мечка. Алтий бе подгонен, разкъсан и изяден от вълча глутница, Фортикий смазан от паднало дърво и още, още... Никой не откри вещерската колиба, загинаха всички. Оцелял бе само остиарият – въртейки се заблуден в кръг, той се бе върнал отново при езерото.

Страховит плясък на криле опари слуха на Анимадверто и тъмна сянка премина отгоре му. Пред сащисания монах кацна гол мъж, невероятно привлекателен в злокобната си мрачност. В десница стискаше меч, а в лявата ръка – черен бич. Монахът бе виждал преди години в стара книга рисунка на този зловещ персонаж и ужасът задъвка кожата му с горещи мравчи тръпки.

– Асмодей! – назова го той с пресипнал глас.

Демонът на гнева, геният на хазарта и лъстта, покровител на семейните раздори, Адски Херцог и предводител на въстаналите ангели триумфално вдигна меча си и отлетя, огласяйки склоновете със смразяващия си победен смях, оставяйки монаха на брега на

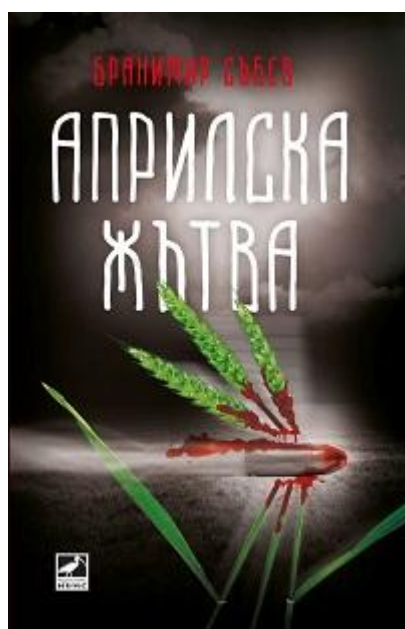
езерото. Тогава Анимадверто видя резултата от цялата болка, насилие и омраза, царували наоколо през последните дни.

– НEEEEEEEEEE! – изкрещя монахът и падна на колене.

Повърхността на езерото вече не бе бистра и чиста както преди. Водите му бяха мътни и зловещи, криещи гнусни тайни под себе си, завинаги отровени от кръвта на погребания в кладенец Беатус, навеки запазили спомена за смъртта и необяснимата ярост на божиите служители, обrekli се пазят завета на Свети Юстиний и погазили всичко пред себе си заради гнева.

Само замлъкналата природа, подобно на една страдаща майка, бе свидетел на риданията на злощастния монах.

ТЪРСЕТЕ ОТ СЪЩИЯ АВТОР:

Ако ви се чете сборник разкази в стил фентъзи уестърн, фантастика с машина на времето, българско фентъзи със змейове, таласъми и вампири, класическо фентъзи с елфи и джуджета, военна екшън фантастика... то „Пустинния скорпион“ е само за вас.

Тук ви очаква класически хорър за злокобни хотели и тайни общества, минаваме през фентъзи ужаси за зомбита, чудовища и зли магове, та накрая стигаме до това, което ни кара да настръхваме в ежедневието: серийни убийци, психопати и оцеляването в училище.

Информация за предстоящи заглавия,
откъси от книгите и полезни връзки можете
да откриете на нашия сайт:

www.ibis-press.eu

Бранимир Събев
ЧОВЕКЪТ, КОЙТО ОБИЧАШЕ
СТИВЪН КИНГ

Коректор
Мая Илиева

Технически редактор
Симеон Айтюв

Българска. Първо издание
Формат 84×108/32. Печ. коли 15,75

Цена 11,90 лв.

Издателство ИБИС
София, бул. „Искърско шосе“ 19
Книжна борса „Болид“, ет. 4, ст. 2
e-mail: office@ibis-press.eu
тел. 981 68 31

Предпечатна подготовка „Ибис“
Печатница „Симолени“